

မမသဒ္ဓါမောင်

၆၆

Romantic

BURMESE
CLASSIC

(အမျိုးသမီးများအတွက်)

ရွှေပဒေသာစာပေ

အမှတ် (၃၃) (မြေညီထပ်)၊ ကျိတော်လမ်း။

ပုဇွန်တောင်စာတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၉၇၉၀၀၅၆၃၃၊ ၀၉-၇၉၅၉၈၅၇၇

၀၉-၂၆၃၄၄၁၀၈၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၇၊ စက်တင်ဘာလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅) ရွှေပဒေသာစာပေတိုက် အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀) ရွှေပဒေသာအောင်ဆု အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖြန့်ချိမှု အုပ်ချုပ်	- ၂၀၀၀ ကျပ် - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါမောင်

“မေ”

မမသဒ္ဒါမောင်

မေ/ မမသဒ္ဒါမောင် - ရန်ကုန်၊

ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇ ။

၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂ . ၃ x ၁၈ စင်တီမီတာ

(၁) မေ

၇၉၅ . ၈၃

Keep your eyes on the stars,
and your feet on the ground.

(Theodore Roosevelt)

သင်၏မျက်လုံးများက ကြယ်များကိုကြည့်ပါ။
ခြေထောက်များကမူ မြေကြီးပေါ်မှာရှိပါစေ။

(သီအိုဒိုရ်း ရုဇဗဲတ်)

BURMESE
CLASSIC

(၁)

နာရီမြည်သံကြောင့် မနက် (၇) နာရီထိုးပြီးမှန်း သိလိုက်ပါ
၏။ မနက် (၄) နာရီကတည်းက စောစောနိုးပြီး အိမ်အလုပ် သန့်ရှင်း
ရေးနှင့် ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွပ် ရေချိုးပြီး မနက်အဆာပြေစားနေချိန်က
ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ ပန်းကန်အပေထားတာကို မနှစ်သက်သဖြင့် ကော်ဖီ
ခွက်နှင့်အတူ ထမင်းပန်းကန်ကို ဘောစင်ထဲသို့ထည့်ကာ ရေခဲပိုင်း
ပိုက်ခေါင်းဖွင့်၍ ဆေး (ဆပ်ပြာနှင့်ဆေး) ပြီးနောက် ပိုက်ခေါင်း
ပြန်ပိတ်ကာ ပန်းကန်နှင့်ကြွေမတ်ခွက်ကို စင်ထက် စနစ်တကျ တင်
ထားလိုက်ပါသည်။

စိုနေသည့်လက်ကို လက်သုတ်ပေါ်ဖြင့် ခြောက်အောင်သုတ်
လိုက်ပြီး အဝတ်ကို တန်းမှာ ဖြန့်လှန်းထားလိုက်ပါ၏။ အလုပ်သွား
တိုင်း ယူသွားရသည့် စာရွက်စာတမ်းအိတ်နှင့် ထမင်းချိုင့်တို့က
အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးသားမို့ ယူသွားရန် ready ပါပဲ။ အိပ်ခန်းထဲ
ခဏပြန်ဝင်ကာ မှန်ရှေ့ ခဏရပ်လိုက်ပြီး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေသပ်မှု ရှိ မရှိ ပြန်စစ်ဆေးခြင်းပါပဲ။

“အင်း”

တစ်ဖက်ခုတင်ထက် အိပ်ပျော်နေပါသည့် ‘အသက်’ (ချို
သက်ရီ) က တစ်ချက်လူးလွန်သွားပြီး လျည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။
သူ့နာပြုဆရာမို့ Day နှင့် Night တစ်လှည့်စီ အလုပ်ဆင်ရပါသည့်
‘အသက်’ ကိုဲ့၍ သူမ မနိုးတော့ပါ။ အလုပ် မဆိုမကပ် လုလုပ်တတ်
လေ့ရှိသည့် သူငယ်ချင်းမို့ နားလည်မှုဖြင့် အတူပေါင်း၍ ဒီတိုက်ခန်း
လေးမှာ နှစ်ချုပ်ဖြင့် ငှားနေခဲ့တာ အတော်ကြာပြီ ဖြစ်လေသည်။

“သွားတော့မလား မေ”

“အင်း... အိပ်ရေးမဝသေးဘူး မဟုတ်လား အသက်ရဲ့။
ထပ် အိပ်ပြီးလေ။ မေ (၉) နာရီ Alarm ပေးထားတယ်။ နာရီခြည့်မှပဲ
ထပြီးရေချိုးပေါ့။ နေ့လယ်မှ အလုပ်ပြန်ဝင်ရမှာ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“အကုန်လည်း ချက်ပြီးနေပြီဆိုတော့ အဆင်သင့်ပဲနော်။
မေ အပြင်ဘက်ကပ် lock ချပေးခဲ့မယ်”

“ကျေးဇူး”

မျက်လုံးသေချာမဖွင့်နိုင်ဘဲ မပွင့်တစ်ပွင့် ပြောလိုက်သည့်
‘အသက်’ ကို ကြည့်၍ ပြီးလိုက်မိပါ၏။ ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ထားပေမယ့်
နေရောင်ကျလျှင် ပူမှာစိုး၍ ‘အသက်’ ခုတင်ခေါင်းရင်း ပြတင်းပေါက်
ရှိ လိုက်ကာကိုတော့ ဧဝံပိတ်ပေးထားပါသည်။ Phone, ပိုက်ဆံအိတ်
ပါ မပါကို နောက်ဆုံးစစ်ပြီးနောက် slim bag ကို လွယ်လိုက်ပါ၏။
အိပ်ခန်းတံခါးကို ဧဝံရံစေ့ထားခဲ့ပြီး တိုက်ခန်းအပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီး
သော့ခတ်လိုက်ပါသည်။

စကြိုလမ်းဖျား ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့ပြီး လှေကားထိပ်
သို့ ရောက်လေ၏။ လေးလွှာတိုက်ခန်း ဒုတိယထပ် (သုံးလွှာ) မှာမို့
တိုက်အောက်ရောက်သည်အထိ ဒီလှေကားထစ်တွေကို မညည်းမညှု
စက်ရတာက ကျင့်သားရနေလေပြီ။ လှေကားထစ်တို့ကို ခြေလှမ်း
သွက်သွက်ဖြင့် ဆင်းနေစဉ် သူမ ရှေ့မှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်
နှင့် မိခင်က လမ်းပိတ်သလိုဖြစ်ပြီး ဆင်းနေလေသည်။ ဒီမှာက
ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်နေပြီး ဘာသိဘာသာ မခေါ်မပြော နေနေကြတာ
ပါ။

“နည်းနည်းလောက်”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ သားသားရေ!... ဘေးကပ်ရပ်
ကြရအောင်”

“မမ လှလှ”

“ဟောတော်!... မေမေသားက လှတာပါ အကုန်သိနေပါ
လား”

လေးနှစ်အရွယ် ချာတိတ်လေးက သူမကို မော့ကြည့်၍
ပြောလိုက်သဖြင့် ပြုံးမိသွားရပြန်၏။ အလုပ်မှာလည်း Boss ၏သမီး
လေးက မကြာမကြာ ပါလာတတ်သဖြင့် ကလေးတိုင်း သူမကို
(မျက်နှာမြင်သည်နှင့်) ချစ်လေ့ရှိတာပါ။ အခုလည်း ဤကလေးလေး
ကို မချီမဖြစ် ချီရတော့မှာထင်ပါရဲ့။ ဒီလေ့ကားထစ်တွေကို ဒီပုံနှင့်
ဆင်းနေမှဖြင့် ဒီနေ့ အောက်ဆုံးထပ်ရောက်ပါတော့မလား။

“အောက်ထပ်ဆင်းမှာ မဟုတ်လား အစ်မ”

“ဟုတ်တယ်၊ super market သွားမလို့လေ။ ဒီအချိန်
သူ့အသွား ဘုရားရှိခိုး ပုတီးဆိပ်ချိန် သားသား ရွပ်တတ်လို့ ခေါ်သွား
မလို့ပါ”

“ကလေး ဘယ်လျှောက်နိုင်မလဲ အစ်မရဲ့။ လေ့ကားထစ်
တွေကို”

“ဟုတ်တယ်၊ သားက ချီလို့လည်း မရဘူး။ သူ့ဘာသာ
ဆင်းမယ်ပဲ လုပ်နေတာ”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ချစ်စမ်းမောင်မောင်ပါ”

“အားပါး!... နာမည်က စီးလိုက်တာ၊ တိတိချီရမလား
သားသား”

“အင်း”

“ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောရတယ် သားသားရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေ uniform ကြေကုန်တော့မှာပဲ သားရယ်”

“ရပါတယ် အစ်မရဲ့”

ကလေးက လိုလိုလားလားပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သဖြင့် စွေ
ခနဲ ကောက်ချီလိုက်ပါသည်။ ကလေးအဖေက သူမ ထမင်းချိုင့်ကို
ယူကိုင်ပေးလိုက်သဖြင့် ကလေးချီလျက် ခပ်မြန်မြန်လေး ဆင်းလိုက်
ရလေ၏။ မြေညီထပ်သို့ ရောက်စဉ် အတော်လေးမောသွားချပြီး
ကလေးကို အောက်သို့ချကာ အသက်ကို တစ်ဝကြီးရှူသွင်း ထုတ်
လိုက်ပါသည်။

“နုရောလိုက်တာကွာ”

“အေးလေ ... ဒီအရွယ်လေးနဲ့ baby's mother ဖြစ်ရတယ်လို့”

မကြားတကြား ရေရွတ်လိုက်သံတို့ကို မသိယောင်ဆောင် လိုက်မိပါ။ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကိုတောင် ဖျိုတယ် အိုတယ် မခွဲခြားတတ်တာ က လူညံ့တွေသာရှိတာ မဟုတ်လား။ ပလွတ်ရွတ်တ ပြောတတ်သည့် ယောက်ျားမျိုးကို သူမ အထင်မကြီးတတ်ပါ။ အခုလည်း အနီးနား ဝန်းကျင်မှ ကာလသားတစ်သိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရင်း နှုတ် အငြိမ်နေဘဲ ပြောကြတာပါလေ။

“မမ မောသွားပြီ သားရယ်။ ကျေးဇူးပါ ညီမလေး ဒီမှာ ထမင်းချိုင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ရပါတယ်၊ သွားဦးမယ်နော်၊ တခုတာ သားသား”

“တခုတာ မမ”

ကလေးကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ပလက်ဖောင်းမှ လမ်းဆက် လျှောက်ခဲ့စဉ် စောစောက ကောင်လေးသုံးယောက်က သူမကို ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ရုပ်ကြည့်နေလေ၏။ သူတို့အုပ်စုရှေ့မှ ခေါင်းမော့ ကာ လမ်းဆက်လျှောက်လိုက်ပါသည်။ ဟိုဘက်ပလက်ဖောင်းကို ကျန် ကွေ့ပြီးမှ ဖယ်ရိမ်းရမည်နေရာ ရောက်မည်မို့ ဟိုဒီတစ်ချက်

ကြည့်ရင်း လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်ပါ၏။

“တီ! တီ!”

“ဟေ့!... မမြင်ဘူးလား”

ရိပ်ခနဲ အနားသို့ရောက်လာပါသည်။ ကားက ဘရိတ်အုပ် လိုက်ပေမယ့် ရုတ်တရက်မို့ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘုရားရေ! ဒီမနက် ဘုရားဆွမ်းတော်တင်၊ ဘုရားရှိခိုးခဲ့တာတောင်မှ အန္တရာယ်က ဖြစ်လာရတယ်လို့။ ကားပေါ်မှလူက သူမကို မျက်မှောင် ကြွတ်၍ ဘုကြည့်ကြည့်သွားလေသည်။ ကားမောင်းတဲ့လူက ဤမျှ စိတ်ဆတ်ပြီး ဒေါသထွက်ရတယ်လို့။ ထိုကားဆက်မောင်းသွားမှပင် ပလက်ဖောင်းရှိရာဆီ တက်ပြီး လမ်းကြီးရှိရာ လမ်းထောင့်ဆီသို့ လျှောက်လိုက်ပါ၏။

ရပ်စောင့်နေကျနေရာမှာပင် မတ်တပ်ရပ်ရင်း စောင့်နေလိုက် ပါသည်။ Bus ရပ်သည့်နေရာမဟုတ်သဖြင့် သူမ တစ်ယောက်တည်း သာ ရှိလေ၏။ လက်မှနာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိပြီး ဖယ်ရိလားခါ နီးပြီမှန်း သိပါသည်။ ကားတွေ တစ်စီးစီးလာနေသည့်ဘက်သို့ ကြည့် ရင်း အလုပ်ချိန် စောရောက်ဖို့အတွက် ဖယ်ရိမ်းရသလို အချိန်နောက် တွဲပါက Taxi ဖြင့် ငွေကုန်ခံသွားရလေ့ရှိလေ၏။

ဒီကုမ္ပဏီကို ဝင်ကာစက သူမအတွက် အခက်အခဲ အချိုး

ကြီး ရှိခဲ့တာပါ။ အလုပ်လျှောက်လွှာခေါ်တာကို သုံးလကျော် စောင့်ခဲ့ပြီးမှ Interview ခေါ်တွေ့တာ ဖြစ်လေသည်။ လူတွေ Interview ခေါ်စဉ်ကဖြင့် မန်နေဂျာ ‘မန’ က သူမကိုမြင်သည်နှင့် မျက်နှာကို စူပ့်ထားတော့တာပါလေ။ ဆန်ကာတင် ဆယ်ဦးစာရင်းမှာ လုတပတလေးတွေရည်ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီထဲမှာမှ ‘မေ’ ဆိုသည့် သူမက အသားလေး ဝါဝင်းနေသလို ဝတ်ထားပါသည့် Blouse အနီရဲရဲလေးနှင့် skirt အရှည်အဖြူက လူကြားထဲမှာ ထင်းခနဲ ထင်သာမြင်သာ ရှိခဲ့တာပါ။

“နောက်တစ်ယောက်”

အခန်းထဲမှ ခေါ်သံထွက်လာသည်နှင့် လက်ကျန် လေးဦးထဲမှာမှ သူမနှင့်အတူ ခပ်ရိုးရိုးပုံစံ အစ်မတစ်ယောက် ဝင် အ view ခံခဲ့ရတာပါ။ ထိုစဉ်က MD ဦးမင်းသူရနှင့်အတူ မန်နေဂျာ ‘မန’ နှင့် စီမံရေးရာမှ လူကြီးတို့ ခေါ်စစ်မေးခဲ့တာ ဖြစ်လေ၏။ သူမ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် အမျိုးသားနှစ်ဦး၏အကြည့်က စူးစိုက်ရောက်လာခဲ့သလို မန်နေဂျာ ‘မနနစ်နစ်’ ၏မျက်နှာက စူပ့်သွားခဲ့လေသည်။

“နာမည်က မေ နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှားရှားပါးပါး တစ်လုံးတည်းပေးတတ်တယ်၊ အဆန်းပဲ”

“အသက် (၂၁) ဆိုတော့ ငယ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ Certificate တွေကတော့အများကြီးပဲ”

“Experience တော့ သိပ်မရှိပါဘူး၊ ဒီမှာအလုပ်ဝင်ထား

တာ (၈) လလားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာလို့ဆက်မလုပ်တော့တာလဲ”

“အလုပ်ချိန် များလွန်းပြီး လစာနည်းတာထက် ကျွန်မဘဝ တက်လမ်းမရှိလို့ နုတ်ထွက်စာတင်ခဲ့တာပါ”

“အလုပ်ချိန်က ဘယ်လောက်များလို့လဲ”

“နေ့စဉ် (၁၀) နာရီကျော် အလုပ်ဆင်းရပါတယ်။ အမြဲတမ်း ညမှောင်မှ ပြန်ရတယ်။ အဲဒီက၊ အဲဒီစာရင်းကိုင်အဆင့်နဲ့ ဘာရာထူးမှ တက်မလာလို့ပါ”

“(၈) လဆိုတာ အများကြီး ဝါနပါတယ် ညီမရယ်”

အဖြစ်ထက် အပျက်စကားချည်သော တစ်ခွန်းပြီးတစ်ခွန်း ပြောနေပါသည့် အမျိုးသမီးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အသက် (၁၅) နှစ်ခန့်ရှိမည် ထင်ပါသည်။

ငယ်တော့လည်း ငယ်လို့ လုပ်သင်္ကန်းနည်းလို့ အတွေ့အကြုံ သိပ်မရှိလို့ဆိုတာတွေကို ပြောနေပုံက တမင်သက်သက်လားဟုပင်

ထင်စရာပါလေ။

“ကျွန်မ အဲဒီစက်ရုံမှာ လစာမဲ့ဘဝနဲ့ (၆) လကျော်လုပ်ပေးခဲ့တာပါ”

“ဟင်!”

“အသက်မပြည့်သေးဘဲ လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကလေးလို့ သတ်မှတ်ခံခဲ့ရုံထက် မပိုခဲ့လို့ပါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက်လေးနဲ့တော့ တို့ကုမ္ပဏီမှာ လစာကောင်းကောင်း ရလိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့”

“ကျွန်မ ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ ညီမျှတဲ့ ရပိုင်ခွင့်ထက် ဘာကိုမှ ပိုမလိုချင်ပါဘူး”

“ကြိုက်တယ်ကွာ”

“MD”

“မေ”

“ရှင်”

“အကယ်၍ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာရင် မင်းကို အချိန်မရွေး ထုတ်ပယ်လို့ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“MD အဲဒါက”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖြစ်ပါတယ်”

“OK! ဒါဖြင့် စောင့်ကြည့်လိုက်ကြတာပေါ့။ Welcome မေး လူတွေ့စစ်ဆေးခြင်း pass ပါ။ အခု ပြန်နိုင်ပါပြီ။ အလုပ်စဆင်းရမယ့်ရက်ကို အကြောင်းကြားပေးလိုက်ပါမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

တည်ငြိမ်စွာပြောလိုက်ပါသည့် MD ၏မျက်နှာက ကြည်လင် နေသလောက် ‘မနုဇဉ်’ ၏ မျက်နှာကဖြင့် မည်းသွားတာပါ။ သူမရှေ့က မိန်းကလေးတွေကို ဘယ်လိုကြည့်ပြီး အမှတ်ပေးသည်မသိ။ တကယ်အလုပ်ဝင်သည့် လေဦးထဲမှာ သူမက ထိပ်ဆုံး နံပါတ်မှာပါဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ‘မေ’ တို့က လူက ဘာမှသာမဟုတ်ပေမယ့် ထိုသို့ လူမနာလို အူတိုဖွယ်ရာ ရုပ်ရည်လေးကဖြင့် မေမေ့အမွေမှ ရခဲ့လို့ပါလေ။

“ဟိ! ဟိ!”

“တိတိမေ!”

“ဟယ်! အသည်း”

“ဖယ်ရီမလာသေးဘူးလား၊ မေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“မဟုတ်တာ”

“လာပါ မေရဲ့၊ မသိ မရင်းနှီးတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်တော့ဘူး။

၁၈ မမဆဒါမောင်

နောက်မှာ သမီးနဲ့အဖော်ရအောင် အတူထိုင်လိုက်နော်”

ဖယ်ရီမလာသေးပါဘဲ MD ၏ကားက ရှေ့မှာလာရပ်ပြီး အတင်းခေါ်နေသဖြင့် တက်စီးခဲ့ရလေတော့၏။ MD ၏သမီးလေး ‘မိမိမင်းသည်းမောင်’ က သူမ၏ဆံပင်ခွေလိမ်လိမ် (မြင့်မြင့်လေး စည်းထားတာ) ကို ဆွဲကိုင်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ဒီနဂိုကောက်ဆံပင် လေးတွေကို ဒီကလေးလေး အမြဲတမ်း အသည်းယားလေ့ရှိတာ မဟုတ်ပါလား။

(၂)

“မိဘတွေနဲ့ အတူမနေဘူး ဆိုတော့ မေ အခု ဘယ်သူနဲ့ နေတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ အတူ တိုက်ခန်းငှားနေပါတယ် MD ”

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်”

“သမီးက မမဆံပင်ကို မဆွဲရဘူးလေ။ နာသွားမှာပေါ့”

“ဖေဖေပဲ တီတီလို့ခေါ်ဆို”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ တီတီဆံပင်ကို မဆွဲနဲ့၊ ငရဲကြီးမယ်”

“ဟုတ်လားဟင်”

ကလေးသဘာဝအတိုင်း တစ်ခုခုဆို သိချင်ပြီ မေးခွန်းပြန် မေးတော့တာပါ။ အထူးသဖြင့် ‘အသည်း’ က မိန်းကလေးမို့ ပို၍ စပ်စုတတ်ပြီး စကားသွက်လွန်းလေ၏။ ဒီနေ့ စနေနေ့မို့ မကြာခဏရက် ဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီမှာ လိုက်ရှုပ်ဦးမည် ထင်ပါရဲ့။

“ဖေဖေက တီတီနာမှာစိုးလို့ ပြောလိုက်တာပါ အသည်းရဲ့”

“သဲသဲလည်း အဲလိုဆံပင်မျိုး လိုချင်တယ်။ တီတီ ဖြတ်ပေး ပါလား”

“ဟာ!... ငါ့သမီးကတော့ လုပ်ပြီ။ မဟုတ်တာ ပူဆာတဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး”

“အသည်းဆံပင်အရှည်ထားရင် လုပ်လို့ရမှာပေါ့။ တီတီ ဆံပင်ဖြတ်ပြီး ကပ်ထားရင် ဘယ်ခံမှာလဲ။ အသည်းဆော့တာနဲ့ လှတ တွေ ပြုတ်ကျကုန်မှာ”

“အင်း... အင်း၊ ဒါဆို သဲသဲ ဆံပင်အရှည်ထားမယ် ဖေဖေ။ ညှပ်တော့ဘူးနော်”

“ကောင်းကွာ၊ နောက်ထပ်တစ်မျိုး”

MD က သမီးဖြစ်သူကြောင့် ကားမောင်းနေရင်း သဘော ကျစွာ ရယ်လိုက်လေ၏။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ ဘာများသိမှာတဲ့လဲ။

ဘာအပူအပင်မှမရှိတဲ့ ဘဝဆိုတာကို ပျော်စရာဟုသာ မြင်တတ်သည့် အရွယ်လေးပါလေ။ ဒါဖြင့် သူမတုန်းကရော ကျစ်! မတွေးမိစေရန် အာရုံကို မေ့ဖျောက်လိုက်ရပါ၏။

“သဲသဲ Ice-cream စားမယ် ဖေဖေ”

“သမီးကလည်းကွာ ဘွားဘွားလာမှ စားပါလား။ အခု ဖေဖေတို့ အလုပ်သွားရမှာလေ”

“မသိဘူးကွာ၊ အခုစားမယ်”

“ကျစ်!... ဒါဆိုလည်း ဝယ်သွားဦး ဟိုရောက်မှစား”

“မရဘူး၊ ဆိုင်မှာစားမယ်။ အခုစားချင်တယ်”

ဂျစ်မမ၏ဗီဇက စလှာပါပြီ။ ဒီအကျင့်တွေက အမေဘက်မှ ဒီလာမှန်း သိတာမို့ သူ့ အတော်စိတ်ညစ်ရပါ၏။ လိုချင်တာ၊ စားချင် ဘာ မရလျှင် အသံကုန်ခြစ်ပြီး (မျက်ရည်တစ်စက်မကျပါဘဲ) အော် ဆော်တာလေ။ ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတွေမှာ ဒီအဖေကို အရှက်ရအောင် ညှပ်တော့မှာလား သမီးရယ်။

“ကလေးစားချင်တာ ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ MD။ ကုမ္ပဏီနဲ့ ညည်း ဆိုင်ကနီးတာမို့ ကျွန်မ လမ်းလျှောက်သွားလို့ ရပါတယ်”

“သူ့အကြောင်း မေ မသိဘူးနော်။ သဲသဲက ဟိုရောက်ရင် နေ့နံနက်တစ်ခု မှာလို့ မပြီးတော့ဘူး။ စောစောစီးစီး အေးတာတွေ

မကျွေးချင်လို့ပါ”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ အသည်းက Cake နဲ့ Ovaltine ပဲ သောက်ပါလားကွယ်။ လိမ္မော်ပါတယ်”

“Cake စားချင်ပါဘူး”

“Butter cake လေးနဲ့စားမယ်လေ။ ချိုချိုအိအိလေး အရမ်းစားလို့ကောင်းတာ အသည်းရဲ့။ တီတီဆို သိပ်ကြိုက်တာ။ ဒါမှမဟုတ် သစ်သီးလေးတွေ ဝါးစားလို့ရတဲ့ Fruit cake လေးနဲ့ စားမလား”

စည်းရုံးရေးကောင်းလွန်းသည့် သူမကို သမီးက မော့ကြည့်နေပါ၏။ ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်ခါနီး ချောမော့ဆွဲဆောင်သွားပုံက ယဉာဏ်ပါပဲ။ ဘာရွေးရမည်မှန်းမသိဘဲ ဇေဝေလေးဖြစ်သွားပါသည့် သမီး၏ ဆံပင်စင်းစင်းလုံးလုံးလေး (အုန်းမှတ်ခွက်ပုံစံ ညှပ်ထားတာ) ကို အသာသပ်ပေးနေပြန်လေသည်။ ကြည့်စမ်း! ... ဒီကလေးက တော်ရုံနဲ့ သူ့ခေါင်းကိုင်တာကို နှစ်သက်တာမှ မဟုတ်တာလေ။

“တီတီ ခွံကျွေးမှာလား”

“ကျွေးမှာပေါ့ အသည်းရဲ့”

“Ok! ဒါဖြင့် ဖေဖေ ဆင်းဝယ်ခဲ့မယ်၊ ရုံးရောက်မှစားနော်”

“ဟုတ်!”

ကားကို ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ ခဏရပ်ခဲ့ကာ မုန့်ဆင်းဝယ်ပါ၏။ Ovaltine ကို ဖျော်ပြီး ဘူးဖြင့်ထည့်ပေးကာ ပိုက်တပ်ပြီး သောက်လို့ ရရန် ထည့်ပေးသလို ပူပူနွေးနွေးလေးဖြစ်အောင်ပါ သေချာချည်ပေးလေသည်။ ဆိုင်ဖျော်တွေ သိပ်သောက်လေ့မရှိသည့် သူ့အတွက် အဆန်းပါပဲ။ ကလေးအတွက်ပါမက ဒီနေ့ ကလေးထိန်းပေးရမည့် baby sitter အတွက်ပါ coffee တစ်ဘူး ပိုဝယ်လာခဲ့လေသည်။

မြန်မြန်သွက်သွက်ပင် ကားပေါ်ပြန်တက်မောင်ခဲ့ပါ၏။ သမီးက သူမနှင့်အတူ ကဗျာတွေရွတ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုပြောရင်းဖြင့် သဘောအကျကြီးကျနေလေတော့သည်။ သူမဝတ်ထားသည်က ဝန်ထမ်းတွေ ဝတ်နေကျ Uniform ပါပဲ။ အပေါ်မှာ blouse အဖြူနှင့် အောက်က ဒူးကျော်ကျော်ဖုံးသည့် Mini skirt ပါ။ သို့သော် ထို Uniform ဖြင့် စင် ဖြစ်နေလင့်ကစား ‘မေ’ ဟူသည့် ချာတိတ်မကဖြင့် အမြင်ကို ဆန်းနေစေတာပါလေ။

လည်ပင်းမှာ Bow အနက် (သို့မဟုတ်) Necktie အနက်လေး စည်းလေ့ရှိသလို မိုးတွင်းနှင့်ဆောင်းတွင်းမှာ coat လက်ရှည် ထပ်ဝတ်လျှင်ဝတ် မဟုတ်လျှင် ဝတ်စကပ် ချိုင်းပြတ်လေး Match ဖြစ်အောင် ဝတ်ဆင်တတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ သူများတကာ မိန်းကလေးတွေ မျက်နှာမှာ ပြာပြာဝါဝါတွေ ခြယ်ပေမယ့် ‘မေ’ ကဖြင့်

ခပ်မှန်မှန်လေသာ ခြယ်သတတ်တာပါ။

ဆံပင်ဆိုလည်း ပြောပြကြ ကောက်ကြ ဖြတ်တောက်ကြဖြင့် လစဉ် ပုံပြောင်းလေ့ရှိပေမယ့် ‘မေ’ ကဖြင့် နဂိုဆံပင် လိမ်လိမ်လေး တွေကို ခေါင်းစည်းကြိုးအနက်လေးဖြင့် ခပ်နိုးနိုးမြင့်မြင့်လေး စည်း နောင်တတ်တာကိုက သူမ၏ Fashion ပါပဲ။ သူ သဘောကျတာက ဖြင့် ‘မန’ တောင် လက်သည်းရှည်ထားပြီး ဆေးဆိုးတတ်ပေမယ့် သူမက ဘာအလှမှမဆင် လက်သည်းရှည်မထားဘဲ အမြဲတိတ်လေး ညှပ်ထားလေ့ရှိတာပါလေ။

ဤသည်ကိုက ‘မေ’ ၏ အရိုးရှင်းဆုံးနှင့် အဆန်းပြားဆုံး ဖြစ်နေပြီး လူသတိထားမိအောင် အနည်းဆုံး နောက်ထပ်တစ်ခါ လောက်တော့ လှည့်ကြည့်ချင်စဖွယ် ရှပ်ရှည်လေးနှင့် ပြည့်စုံတဲ့သူပါ လေ။ သာမန်ပုံစံလေးကပင် ဤမျှ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပါက ‘တောင်းမှာ အကွပ် လူမှာအဝတ်’ ဆိုသည့်အတိုင်း အကောင်းဆုံး ပြင်ဆင်ပေး လိုက်ပါလျှင် အဘယ်မျှ တောက်ပသွားလိမ့်မည်နည်း။

“MD အပေါက်ကျော်သွားပြီ”

“ရတယ်၊ ဒီဘက်ပေါက်ကပဲ ဝင်လိုက်မယ်”

မြေညီထပ် (မြေအောက်ထပ်) မှာ ကားထားရမှာမို့ ဝင်ပေါက် မှ မဝင်ဘဲ သာမန်လူဝင်ထွက်ရာ ကုမ္ပဏီဝင်ပေါက်မှ ဝင်ချလိုက်မိ

သဖြင့် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေ ပြူးပြူးပြာပြာ ဖြစ်သွားကြလေ၏။
Checking ဝင်သည်ဟုများ ထင်သွားကြလေမလား။ သူက အတွေး လွန်ပြီး ကားဝင်ပေါက်နေရာကို ကျော်ခဲ့မိတာပါလေ။

“Morning MD”

“ဦးကျော်နိုင် ... ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်တော့်ကားကို သွားထား ပေးပါဗျာ။ သမီးပါလာလို့ပါ”

“ရပါတယ် ခင်ဗျ”

ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကားသော့ကို လုံခြုံရေးလူကြီးထံ အပ် လိုက်ပါ၏။ မှန်တွေထည့်ထားပါသည့်အထုပ်ကို လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲ၍ သမီး၏လက်ကလေးကို လက်တစ်ဖက်မှကိုင်ကာ ကုမ္ပဏီထဲ ဝင်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ‘သဲသဲ’ က သူမလက်ကိုပါ တွဲထားသဖြင့် လူတန်းက ရှည်သွားလေ၏။ ကလေးရော အဖေဖြစ်သူကိုပါ ဝန်ထမ်း နှင့်တွဲ၍ အများက တအံ့တဩ (အကြည့်တစ်မျိုး) ဖြင့် မြင်ကြပေမယ့် ‘မေ’ကဖြင့် ရှိန်တာ ရွံတာမျိုး တစ်စက်မှ မဖြစ်ပါချေ။

မင်းကို အဲဒါလေးတွေကိုပဲ သဘောကျမိတာပါ ‘မေ’။

“တီတီမေ”

“ရှင်း”

“Ice-cream ကြိုက်လား၊ Ovaltine ကြိုက်လား”

“Coffee ကြိုက်တယ်ရှင်”

“အွန်... ဒါဖြင့် ချောက်လက်ကြိုက်လား။ Candy ကြိုက်လား”

“မလိုင်လုံး ကြိုက်တယ်ရှင်”

“ဟာ... လုပ်ပြန်ပြီ”

သမီးမေးတာထဲမှ မပါသည့်အဖြေကို ဒီခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြန်ဖြေနိုင်တာမို့ ‘သဲသဲ’ က အသည်းယားသွားပုံပါ။ Lift စီးရန် စောင့်နေရင်း လေများနေသည့်က သူ၏ ရှုမငြီးတဲ့ ချစ်သမီးလေးပါပဲ။ ဒီကလေးက ‘မနု’ ကိုကျ ဤသို့ တိတိတာတာမရှိဘဲ နောက်မှ ရောက်လာသည့် သူမအပေါ်မှာ အဘယ်ကြောင့် ပိုသာနေရတာပါလိမ့်။

“ဒါဆို မော်ဒယ်တိုင်း ကြိုက်လား။ အဆိုတော်ကြိုက်လား”

လေသံကို လျော့ပြီးမေးလိုက်ပုံက သူ မသိစေချင်ပုံပါ။ သူကလည်း ကြားဖြစ်အောင်ကြားလိုက်ပြီး သူမ ဘာပြန်ဖြေမလဲဟု နားစွင့်ထားမိလေ၏။ ဒီအချိန် အပေါ်ထပ်တွေရှိ ကုမ္ပဏီလူကြီးတွေလည်း ဒီ Lift ပဲသုံးသည်မို့ စောင့်ရချိန်ပေးရလေသည်။

“ရှပ်ရှင်မင်းသား ကြိုက်တယ်ရှင်”

“ဟာ... လုပ်ပြန်ပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုကြိုက်တာလဲ”

“ဝေဠုကျော်”

“အာ... ချောလည်း ချောပဲနဲ့”

“မချောပေမယ့် သူက အကြမ်းရော အလွမ်းပါ ရတယ်လေ အသည်းချဲ့။ ဇာတ်အုပ်ရိုက်နိုင်လို့ ကြိုက်တယ်ရှင်”

သူပင် မှက်နဲ့ဖြင့်သွားရလေ၏။ တကယ့်ကို ထူးဆန်းသည့် ချာတိတ်မပါပဲလား။ သူတူမ (သဲသဲ၏ ဝမ်းကွဲအစ်မ) တွေကဖြင့် ‘အောင်ရဲလင်း’ မှ ‘အောင်ရဲလင်း’၊ ‘ဟိန်းဝေယံ’ မှ ‘ဟိန်းဝေယံ’ ဆိုသလို နောက်ထပ် သူ သိပ်မသိသည့် Model တွေထဲမှရော လူတတ်ကြသလို Korea မင်းသားတွေတောင် မချန်ကြပါချေ။ သို့သော် ဒီချာတိတ်မ အကြိုက်ကဖြင့် အဆန်းတကြယ်ပါပဲ။

“သဲသဲအလှည့်လေး တိတိမေ ပြန်မေး”

“အသည်းအကြိုက်ဆုံး အရောင်က ဘာရောင်လဲ”

“Pink ပန်းရောင်”

“အသည်းကြိုက်တဲ့အရုပ်”

“Let it go ဆိုဖီယာ”

“အသည်းအကြောက်ဆုံးကရော”

“ဘွားဘွားကြီး”

“ဟုတ်လား ဘာလို့ကြောက်တာလဲ”

၂၈ မေသဒ္ဒါမောင်

“သဲသဲကို ဆုလို့ပေါ့”

“ဒါဖြင့် အသည်းအချစ်ဆုံးက ဘယ်သူလဲ”

“ဖေဖေ”

“အံ့မယ်... ဘေးမှာရှိမှ ပြောတယ်။ သမီးကအလည်ပဲ”

“တကယ်ပြောတာပါ ဖေဖေရဲ့”

“ဒါဆို အသည်းမုန်းတာ ဘာရှိလဲ”

“ပြောရမှာလား ဖေဖေ”

“ပြောပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဒါဆို တိုးတိုးပြောမယ်”

Lift ထဲရောက်မှ တိုးတိုးပြောချင်ပြန်ရတယ်လို့။ သူမက ခါးအနည်းငယ်ကိုင်၍ သမီးပြောတာကို နားစွင့်ပြီး ပါးစပ်ဟသွားကာ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဘာလဲ၊ သမီး ဘာကိုများ ပြောလိုက်လို့ပါလိမ့်။ သူမ မျက်နှာထက် တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားရတာ တော့ အမှန်ပါလေ။

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဟိုလေ”

Lift က သူတို့ဆင်းရမည့် အထပ်မှာ ရပ်သွားသလို တံခါးပါ ဖွင့်သွားလေ၏။ Corridor ကိုထွက်လိုက်စဉ် သူတို့လာနေသည့်ဆီသို့

“ပေ”

၂၉

အပြေးအလွှားရောက်လာသည်က ‘မန’ ပါပဲ။ ‘မနနုစိဉ်’ ဆိုတာ သူ့ဇနီး ‘အခရာမောင်’ နှင့် တစ်ဝမ်းသာကွဲသည့် အစ်မပင် မဟုတ်ပါ လား။ သမီးက သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ အနောက်မှာကွယ်ရင်း မလျှောက်ချင် လျှောက်ချင်ဖြင့် ဆက်လျှောက်နေလေတော့၏။ အလို! သမီးပြော လိုက်တာ ‘အန်တီနု’ ဟူသည့် ‘မန’ တဲ့လား။

(၃)

“တီတီမေ”

“ရှင်”

“သဲသဲကိုချီပါ”

“သမီးကလည်း”

“ဟယ် ... သဲသဲပါလာတယ်ပေါ့လေ။ လာပါဦး

အန်တီနီဆီ”

“ဟင့်အင်း ... တီတီမေ ချီ”

Skirt အနက်လေးကို လက်လေးဖြင့် ဆုပ်ထားပြီး သူမက

‘အသည်း’ ကို ချီလိုက်ရလေ၏။ ကလေးကြိုက်မှန်းမသိ မကြိုက်မှန်း မသိ ကလေးကို အတင်းချီချင်ရတယ်လို့။ သူမ ချီလိုက်တာနှင့် လည်ပင်းကို ဖက်ကာ မျက်နှာကို ပန်းထက်တင်ပြီး ‘မန’ ကို ကျော ပေးထားလေပြီ။

မျက်နှာတည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါသည် ‘မန’ ကြောင့် သူ ဝင်ပါရတော့မှာကို သိနေပါ၏။ သမီးက အတော်လူရွေးပြီး ခပ်တတ်ပါ သည် ကလေးပါ။ သို့သော် ‘မေ’ ကိုဖြင့် မြင်မြင်ချင်း အပြုံးဖြင့် အနားကပ်ကာ နာမည်စမေးခဲ့တာလေ။ ‘မေ’ ကိုယ်တိုင်ကိုက မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုသည့် ဆုနှင့် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့တာထင်ပါ ရဲ့။ ဒါကိုတောင် ‘မန’ ဆိုသည့် ‘မနုဇဉ်’ က စမြင်ကတည်းက ‘မေ’ ကို ကြည့်မရဖြစ်တာလဲဟု သူစဉ်းစားမရပါလေ။

“ကြည့်စမ်း ... အဒေါ်ခေါ်နေတာကို မလိုက်ဘဲ ဘယ်လို လဲ”

“သမီးက သူ့အန်တီမေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတာမို့ပါ မနရယ်”

“ကွယ် ... မင်းမင်းကလည်း ကလေးကို မသင်ထားဘူး။ မနက အဒေါ်ရင်းလေ။ သူစိမ်းကိုမှ”

“သမီး breakfast မစားခဲလို့ စိတ်မကြည်ဘူး မန။ နောက် မှ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ပါဗျာ။ လာ၊ မေ”

“ဟုတ်ကဲ့ MD”

Boss က ရုံးခန်းထဲ ခေါ်နေပြီမို့ ‘အသည်း’ ကိုချီထားလျက် နှင့်ပင် လိုက်ဝင်ခဲ့ရပါ၏။ ‘မနု’ ၏ စိတ်အနှောင့်အယှက်ပေးမှုကို ဘယ်အချိန်ထိ သူမ ခံနေရဦးမည် မသိပါ။ Hall ခန်းကျယ်ထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်လုံးနှင့်အတူ လုပ်နေလည်း ခဏဆိုပြီး ခေါ်ခိုင်း ပါ၏။ စီမံရေးရာဌာနမှ သူမအခေါ် ‘ဆရာ’ ‘ကိုအောင်ကြည်’ ခေါ်တာ ကိုလည်း မနှစ်သက်ပြန်ပါ။ အခုလို MD ကိုယ်တိုင် ခေါ်သွားတာက ပိုဆိုးလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

“ဒီမှာထိုင်၊ သမီးနဲ့အတူတူစားပြီးမှ သွားပါ၊ မေ”

“အို ... ကျွန်မ မနက်စာစားပြီးခဲ့ပါပြီ MD အသည်းကို မုန့်ကျွေးခဲ့ပါမယ်”

“Coffee တစ်ခွက်က ဘာမှမဖြစ်စလောက်လေးပါ၊ မေ ကိုယ်ပြောသလိုသာ လုပ်ပေးပါ။ မဟုတ်ရင် မနု ရစ်တာခံနေရမှာ စိုးလို့”

အလို! ဒါဖြင့် ‘မနု’ နှင့် သူမ အခြေအနေကို MD မှီခို နေတာပေါ့လေ။ ရုံးခန်းချင်းမတူပါဘဲ Hall ထဲမှ အဖြစ်အပျက်တွေကို သူ မည်သို့သိနေပါသလဲ။ ခုံမှာထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် ဝယ်လာသည့် Butter Cake ဘူးနှင့် အဖျော်ဘူးတို့ကို သေချာထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့်

အံ့သြရတာအမှန်ပါ။ ဘယ်လိုများ သူမအကြိုက်ကို သိနေရပါသလဲ။

“Cake စားမယ်၊ Ovaltine ပူပူလေးသောက်ရမယ်”

“တီတီမေလည်း စားလေ”

“တီတီမေတလိုပါ အသည်းနဲ့။ Coffee တော့ သောက်မှာ ပါ။ နေဦး၊ ဒါလေးဖွင့်ပေးမယ်နော်။ နွေးသွားအောင်”

အရင်ဆုံး ဘူးကို အဖုံးဖွင့်၍ အနည်းငယ်နွေးစေပြီးမှ ပိုက် တပ်ပေးလိုက်ပါ၏။ Butter cake ချပ်လေးကိုလည်း plastic အိတ် ခွင့်ကာ လက်ထဲ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ‘အသည်း’ က မကိုင်သဖြင့် ငါးစပ်ထဲသို့ အနည်းငယ်ကိုက်စားရန် ကျွေးရလေတော့သည်။ အိမ်မှာ လည်း ဒီလို ခွံ့ကျွေးနေကျ ဖြစ်မည် ထင်ပါ၏။

“မေ”

“ရှင်”

“မနုကိုတော့ သည်းခံစေချင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ MD”

“မနုက သမီးနဲ့ဝမ်းကွဲအဒေါ် ဖြစ်နေတာကြောင့်ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးတော့၊ မေအပေါ်မှာ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးတင်းကျပ် နှာမုန်း မိပုံမိပါတယ်။ အလုပ်ကိစ္စဆိုတော့လည်း သူလက်အောက်က

ဝန်ထမ်းကို ကိုယ်ပြောဖို့ မလွယ်ဘူးလေ”

“ကျွန်မ နေတတ်ပါတယ် MD”

“အဲဒါကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး မေရဲ့”

သူမက သမီးကို မုန့်ခွံကျွေးရင်းမှ သူ့ကို နားမလည်သလို ကြည့်လိုက်လေ၏။ တကယ်ဆို သူ့ကိုက ညံ့လွန်းတာပါ။ အလုပ်ခန့် စဉ်ကတည်းက နေရာအတိအကျ ညွှန်ပေးရမှာဖြစ်ပါလျက် ‘မန’ ကို စီစဉ်ခိုင်းလိုက်မိတာကမှ အမှားဖြစ်ရတယ်လို့ တကယ်လူလိုလို စီမံက ‘ကိုအောင်ကြည်’ ခေါ်တာကိုတောင် တမင်မထည့်ပေဘဲ သူ့စိတ်ကြိုက် ခိုင်းချင်သလို ခိုင်းနေတော့တာပါလေ။

အထူးသဖြင့် ‘မေ’ ကို တမင်ပင် မျက်စိအောက်မှာထားထား တာ အသိသာကြီးပါပဲ။ PA လည်းမထား။ Secretary လည်းမခန့် ပါပဲ အဲဒီနေရာမှာ လုပ်ရမည့် အလုပ်မှန်သမျှ ‘မန’ ပဲ ခိုင်းခံလုပ်ပေး နေသဖြင့် ပြောရခက်တာလည်း ပါပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့တွေးမိ သည်က သူနှင့် ‘မေ’ ကို ဒီထက်ပိုပြီး မရင်းနှီးစေချင်တာ သိသာလွန်း တာ မဟုတ်လား။

“မေ၊ ကိုအောင်ကြည်တို့အထပ်မှာ လုပ်ချင်လား”

“ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ MD၊ ကျွန်မက ဘယ်နေရာမှာဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေပါတယ်”

“ကိုယ်သိတယ် မေရဲ့”

“ရှင်”

“မနုစိတ်ထဲကို မြင်နေရလို့ ပြောတာပါ”

“မမနက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေ့အပေါ် နည်းနည်းများ တင်စီးလွန်းသလားလို့လေ”

“ဪ... ဒါလား ထင်လို့ပါ MD ရယ်။ ဒါမျိုးက မမနမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ ဘယ်အလုပ်မှာဝင်ခဲ့ဝင်ခဲ့ အမြဲတမ်း အတိုက်အခံ လုပ်တတ်တဲ့သူ တစ်ဦးတလေတော့ ရှိစမြဲ ရှိနေပါပြီရှင်”

အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလဲ။ ဒီရုပ်ရည်သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် လှတပတလေးအပေါ် မနာလိုမစ္စရီယံစိတ်တွေဖြင့် ကြည့်ပြီး ခြေထိုး ချင်ကြတာထင်ပါရဲ့။ ‘မေ’ တစ်ယောက်တော့ စိတ်ထားလေးက လူလိုနယ် ဖြူစင်ကြည်လင်လိုက်တာနော်။ ဒီအရွယ်ဆိုတာ အပြိုင် အဆိုင် ဝတ်ချင်လှချင်ကြတဲ့အရွယ် မဟုတ်လား။ ‘အခရော့’ တုန်းက လည်း မနည်းကြီးတိန်းပေးခဲ့ရတာပါလေ။

သို့သော် ဗီစီဆိုသည်က ခက်သားလား။ တပူးတဝှဲတွဲရှိစဉ် တ အနီးကပ်ထိန်းပေးနိုင်ပေမယ့် စီးပွားရေးလောကထဲ ဝင်စဉ်မှာဖြင့် လွတ်ချင်သလို လွတ်နေတော့တာပါ။ Shopping ဆိုတာ ဝိသနာဟု ဘိမ်းပြပြီး တကယ်တမ်းမသွားသင့်သည့်နေရာတွေကိုပါ လျှောက်လှမ်း

သမျှ ပြန်ကြားရသည့်သတင်းက စိတ်မသက်သာရပါ။

ဒီသမီးလေးကိုတောင် မေမေ ပြောလွန်း၍ ဆန့်ကျင်ရင်းမှ အမှတ်မထင်ရခဲ့တာပါလေ။ အိမ်ထောင်မှုသုခဆိုတာကို ညားခါစ ကာလ တစ်နှစ်လောက်ပင် သူ ကောင်းကောင်းရခဲ့တာပါ။ ဖြုန်းချင် သလောက် မသုံးရလျှင် သူ့အပေါ် ရန်ရှာမဆုံးသည့် 'မီး' နှင့်တူသည့် 'ဇနီး' နှင့် 'ရေ' နှင့်တူသည့် လူအေးလေး သူက ဘယ်လိုမှ လက် ဆက်တွဲ၍ မရမှန်းသိသဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပြီး လမ်းခွဲခဲ့ရတော့တာလေ။

သမီးတစ်ယောက်ရှိတာတောင် မထောက်ထားဘဲ ကွယ်ရာ မှာ ရွယ်တူကောင်လေးတွေနှင့် ဇာတ်လမ်းဆင်ရွပ်ရွပ်မိန်းမကို ဘယ် ယောက်ျားက သည်းခံပေါင်သင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီသမီးမှာ ဒီလိုအမေ့ရ ဗီဆိုးတွေ မပါစေဖို့ တရားတဘောင်ဖြင့် သေချာစာရင်းရှင်းခဲ့ရတာ ဘာများကြာသေးလို့လဲ။

တရားမဝင်ကွဲနေတာက သမီးကိုယူပြီး တရားဝင်ကွာရှင်း တာက သမီးသုံးနှစ်အရွယ် လူသိရှင်ကြားပါ။ 'မင်းသူရ' ဆိုတာ ဖေဖေလို စီးပွားရေးလောကမှာ ခြေချအောင်မြင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးမှာဖြင့် 'Zero' တဲ့လေ။ ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့သည့် အများ တစ်ခုနှင့် နောက်ဆက်တွဲစာမျက်နှာက ဖေဖေ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန် သကဲ့သို့ပင် ရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လွန်းခဲ့လေ၏။

အသက် (၂၈) နှစ်အရွယ် 'မင်းသူရ' ဟာ ကလေးအဖေ တစ်ခုလပ်ဘွဲ့ကို ရခဲ့ရတာပါလေ။

"ကိုယ်က အင်းလေ ... နောက်မှပဲ အေးဆေးပြောပါတော့ မယ်"

"ဖေဖေ"

"ဘာလဲသမီး"

သမီးက မုန့်စားတာပြီးပြီမို့ တစ်စုခန်းထလေပြီ။ 'မိမိမင်း သည်းမောင်' တို့က 'ရေသောက်မယ်'၊ 'ရှူးပေါက်မယ်'၊ 'ဘာလုပ် မယ်'၊ 'ညာလုပ်မယ်' ဆိုပြီး မရမက ဂျစ်တော့မှာ မဟုတ်လား။ 'မေ' ဒီကိုမရောက်ခင် (၆) လကျော်ကာလအထိ ကုမ္ပဏီမှာ ဟိုဒီ ချဉ်းဆော့ရင်း ချော်လဲခဲ့တာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပါ။ ဘယ်သူမှ ချော ဆီထိန်းပေးလို့မရသည့် တကယ်မီးခဲလေးပါပဲ။

ဆိုးမှန်းသိပေမယ့် သမီးကို စိတ်ဒဏ်ရာမရစေချင်၍ အလို ဆိုက်ခဲ့မိတာ အကျင့်လိုဖြစ်နေတော့ ခက်သားလား။ တကယ်တော့ 'မေ' ရောက်လာပြီး သုံးလလောက်မှာပင် 'ပုံပြင်ပြောပြမယ်'၊ 'စက္ကူ ချစ်လေးချိုးရအောင်' ဆိုပြီး သမီးကို ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်စေကာ စကား ပြောရင်း ထိန်းပေးခဲ့တာလေ။ တကယ်ဆို 'မေ' က ဒီလိုကုမ္ပဏီမျိုးမှာ နိုင်တာထက် မူကြိုဆရာမသာ ပိုသင့်တော်တာပါ။

သူများသားသမီးကို နှိပ်ရာများ ကျနေပြီလား။

“ဖေဖေဆို!”

“အာ... ဖေဖေ အလုပ်လုပ်နေပြီလေ သမီးရာ”

“ဘွားဘွားနဲ့ ပြန်လိုက်ချင်ဘူး။ တိတိမေနဲ့ပဲနေမယ်”

“တစ်နေ့ကုန်တော့ ဒီမှာ ဘယ်နေလို့ရမလဲ သမီးချဲ့။ တိတိ
မေလည်း အလုပ်ရှိသေးတယ်လေ”

“သိဘူး။ တိတိထားနဲ့ တွေ့ချင်ပါဘူးဆို”

သူ မျက်နှာပျက်ရတော့မှာပါ။ မေမေကိုယ်တိုင်က သူ့ကို
‘မုန်းသက်ထား’ နှင့် ဟိုးအစောကတည်းက သဘောတူခဲ့တာလေ။
သူက ‘ထား’ ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ ‘အခရာ’ ကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့တာ
မဟုတ်လား။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ စိတ်ကြိုက်လုပ်ခဲ့ပြီးပြီမို့ နောက်
တစ်ကြိမ် Choice မျိုးက ‘မင်သူရ’ ထဲမှာ Chance မရှိတော့
ချေ။

“တိတိထားက တစ်ခါတလေမှ လာလည်တာပါ သမီးရယ်”

“နောက်ဆို အမြဲ တူတူနေတော့မှာတဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဘွားဘွားပြောတာ ဖေဖေရဲ့”

သေစမ်း! ... ကလေးကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီစကား

ပြောရပါသလဲ။ တကယ်ဆို မြေးဖြစ်သူအတွက် မိတ္တူမရစေဖို့တောင်
ပြောရမှာပါ။ တစ်ခါတစ်ခါ မိခင်ဖြစ်သူ၏စိတ်ကို သူ မသိသလိုပါပဲ။
ဟုတ်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေ၏အတွင်းစိတ်ကို သူ လုံးဝ နား
မလည်နိုင်တာပါ။

“တိတိထားက ဖေဖေသူငယ်ချင်းလေ သမီးရယ်”

“အိမ်မှာ တိတိထားလာနေရင် သဲသဲက ဘွားဘွားနဲ့တူတူ
အိပ်ရမှာတဲ့။ သဲသဲ မအိပ်ချင်ဘူး ဖေဖေ။ တိတိမေနဲ့ပဲ အိပ်မယ်နော်၊
တိတိမေ”

သူ မျက်နှာနီသွားရပါ၏။ ‘မေ’ ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိပေ
မယ့် ဟန်မပျက်တာမို့ တော်ပါသေးရဲ့။ အင်းလေ... ‘မေ’ ဆိုတာ
တော်ရုံအသေးအမွှေးကိစ္စလေးလောက်နဲ့ တုန်လှုပ်ရှက်ရွံ့တတ်သူ
ချာတိတ်မှမဟုတ်ဘဲ။ အတော် သတ္တိကောင်းသည့် မိန်းကလေးပါ
လေ။

“ဒေါက် ဒေါက်!”

“မင်းမင်းရေ... အန်တီရိုက်ရောက်ပြီ”

“အီး!... အိမ်ပြန်ချင်ဘူး။ တိတိမေနဲ့ပဲနေမှာ”

“သမီးနော်”

၄၀ မမသဒ္ဒါမောင်

“ငါ့မြေးကို ဘယ်သူ့ဆူနေလဲဟေ့”

ရုံးခန်းတွင်သို့ ‘မန’ ဝင်လာပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် မေမေ
ရောက်လာလေတော့၏။ သမီးနှင့်အတူ ရှိနေပါသည့် ‘မေ’ ထံသို့
အကြည့်စူးတို့က ဒိုင်ခနဲ ရောက်သွားတော့တာပါ။ အလိုက်သိလွန်း
ပါသည့် ‘မေ’ က သူ့ကို ဦးညွှတ် အနီအသေပြု နှုတ်ဆက်ပြီး
ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

(၄)

ဖယ်ရီခေါင်းခန်းမှာစီသည့် ‘မန’ က နုရိန်အထိ မထွက်လာ
ပါ။ ဝန်ထမ်းတွေအဆင်ပြေစေရန် ညနေ (၆) နာရီဖယ်ရီ စီစဉ်ပေး
ထားသလို OT (Overtime) ဆင်းလျှင်လည်း ည (၉) နာရီ ဖယ်ရီ
စီစဉ်ပေးထားပါ၏။ မြောက်ဥက္ကလာနှင့် မင်္ဂလာဒုံဘက်ကို တစ်စီး၊
(၈) မိုင်၊ လှည်းစာန်း၊ အင်းစိန်ဘက်ကိုတစ်စီးမို့ လိုင်းကာစီးလျှင်
စာသည့် ‘မန’ စီးသည့်ကားကို သူမလည်း လိုက်စီးရလေသည်။

“ဘာလုပ်နေလဲ မသိပါဘူးဟယ်”

“အေးလေ”

“အလှပြင်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ညှိုးချုပ် သူကို ဘယ်သူက ကြည့်မှာမို့လို့လဲ။ ပြင်လည်း ရှက်က လှလာတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

“MD စောစောပြန်လို့ပဲ တော်သေးတယ်။ မဟုတ်ရင် Boss ကားကို ကပ်ပြီးစီးဦးမှာ”

“အေးလေ... နေတာမတူပေလို့ပဲ။ ပြောလိုက်ရင် အမျိုး တော်တယ်ဆိုပြီး မျက်နှာကို ချီထားတာ”

“ရှူး! တိုးတိုး”

အဝင်အနီးဆုံးမှာ ထိုင်နေကျမို့ ဖယ်ရီအပြင်မှာ ရပ်စောင့် နေပါသည့် သူမကိုမြင်ပြီး အတင်းပြောနေသည့် ကောင်မလေးတွေ အသံတိုးသွားကြလေ၏။ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းတွေကအစ အတူတူစီး တာမို့ အဆင့်အတန်းခွဲစရာမလိုပါ။ သူမက အသစ်ဝင်လာသည့် ရုံးဝန်ထမ်းဖြစ်နေသဖြင့် သိပ်ကြီး မခေါ်မပြောကြဘဲ Boss နှင့် လည်း ရင်းနှီးသလို မြင်ကြတာမို့ ရှိန်တာလည်း ပါလေသည်။

“မမေ ပျင်းနေပြီလား”

“ဒီလိုပါပဲ။ (၆) နာရီ (၂၀) ရှိနေပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီမန်နေဂျာအစ်မက အမြဲတမ်းပဲ။ အလာ

ဆိုလည်း သူလမ်းထိပ်မှာ မရှိလည်း စောင့်ရသေးတာ”

“ဟဲ့!... အိပ္ပံ”

“ငါက မှန်တာပြောတာပဲဟာ”

“သမီးမေ”

“ရှင် ဦးလေးကျော်”

“မန်နေဂျာက ခဏတဲ့”

“ဟာ!... သွားပါပြီ။ အဲဒါနဲ့ပဲ (၇) နာရီထိုးတော့မယ်”

“ကိုကောင်းစံ”

“ဗျာ!”

“(၆) နာရီခွဲလို့မှ ကျွန်မတို့ ထွက်မလာရင် သွားနှင့်လိုက် တော့နော်”

“ဖြစ်ပျံ့မလား မေ၊ တော်ကြာ”

“ရပါတယ်။ သွားနှင့်လိုက်ပါ။ ပြဿနာဖြစ်ရင် ကျွန်မ ကြည့် ရှင်းပေးပါ့မယ်”

ဖယ်ရီမောင်းသည့်လူကို သူမပင် နှိတ်ဆုံးဖြတ်၍ ပြောလိုက် ပါ၏။ ဒီတစ်စီးမထွက်မချင်း ဟိုတစ်ဖက်ကားပါ မထွက်ဘဲ ကြန့်ကြာ နေတာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိပြီလဲ။ Power ပြုချင်တိုင်းပြတာက အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ တခြားဝန်ထမ်းတွေလည်းပါတာမို့ အချိန်နောက်မကျဘဲ

အိမ်ပြန်ရောက်ချင်ကြတာ မဟုတ်လား။

မနက်ကတည်းက မကျေနပ်တာကို တစ်နေ့ကုန်မပြောဘဲ အောင်ထားရမှန်းသိနေပါတယ်။ အကြောင်းပြပြီး ဆူစရာက ရှိသွားပြီကိုး။ ဘယ်လောက်ပဲ စေတနာထားပြီးလုပ်ပေးပါစေ “တော်လိုက်တာ မဆိုးဘူး” ဟု ဘယ်တုန်းကမှ မချီးမွမ်းခဲ့ပါလေ။ “ဒါလေးတောင် မလုပ်တတ်ဘူးလား”၊ “မကျွမ်းကျင်လည်း သင်ထားပေါ့” ဟု ထေ့ငေါ့စကားလုံးတို့နှင့်သာ ပြောခဲ့တာပါ။

ဘာဆိုတာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေတတ်တာမို့ ဘေးမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေပင် သူမကိုယ်စား အသည်းယားကြပါသတဲ့။ ပြန်မပြောတတ်ဘဲ နေမလား။ သူမလောက် ပက်ခနဲပြန်ပြောတတ်သည့် စကားလုံး ဝေါဟာရက အဘယ်မျှ ကြွယ်ဝပါသလဲ။ “အလုပ်လုပ်တာဖြင့် တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘဲ အပါးဝသည်” ဟူသည့် စကားကို နောက်တစ်ခါ အပြောမှခံနိုင်ပါ။ အထူးသဖြင့် ‘မန’ ဆိုသည်က သူမကို မကြည်မလင်နှင့် အလုပ်ဝင်ခွင့်ပေးရစဉ်ကတည်းက စိတ်ခုခံရတာပါလေ။

“ကျွန်မရောက်ပြီ မမနု”

ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့တာတောင်မှ စာရွက်တွေ File တွေဖြင့် အလုပ်များသလို ဟန်ပြနေတာပါ။ တစ်ယောက်တည်း လုပ်နေတာက

ဘာများအလုပ်ပြီးမြောက်မှ ခိုလို့လဲ။ ဘယ်တော့မဆို MD လက်မှတ် ထိုးပေးမှသာ ပစ္စည်းတွေ သွင်းတာ ထုတ်တာ လက်ခံတာကိုသာ အတည်ပြုတာပါ။

အသံပြုလိုက်ပေမယ့် မကြာသလိုဖြင့် ဟိုမှတ် ဒီမှတ် ယေးရွပ်ပြနေလေ၏။ ရုံးချိန်အတွင်း မဟုတ်ဘဲ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ကို (OT ဟု အတည်မပြုလျှင်) ခေါ်ခိုင်းစရာမလိုအပ်ပါ။ အခုလည်း ရုံးဆင်းချိန် ညနေ (၅) နာရီခွဲကို နောက်တစ်နာရီ စွန်းနေတာတောင်မှ ပညာပြလွန်းလှချည်လား။

“ထိုင်ပါ” ဟု ခွင့်မပြုပါဘဲ သူမ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ အပြင်မှာ တစ်နာရီကြာ မတ်တပ်ရပ်ခဲ့လျှင် တော်သင့်ပြီပေါ့။ ခုံရွှေပြီး ထိုင်သံထွက်လာမှ သတိဝင်သွားဟန်ဖြင့် ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုင်လက်စ ဖြစ်နေပြီမို့ သူမ ပြန်ထရပ်ရန် စိတ်မကူးမိပါချေ။

“ရောက်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းကိုပြောစရာရှိလို့ ခေါ်လိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဪ... မေ့နေလိုက်တာ။ ဖယ်စိုက် စောင့်ဆိုင်းထားတာ”

“ဖယ်ရီတွေ ထွက်သွားပါပြီ မမနဲ့”

“ဘာ ... ဘယ်သူခွင့်ပြုလို့လဲ”

“အချိန်ကိုလည်း ကြည့်ပါဦးရှင်။ ဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ လူ
လွတ်တွေချည်း မဟုတ်တာနဲ့ အချိန်မီပြန်ချင်ကြမယ့်သူတွေ ရှိလို့
(၆) နာရီခွဲခွဲ သွားခိုင်းလိုက်တာပါ။ ကျွန်မကို မစောင့်နဲ့တော့လို့”

“ကြည့်စမ်း! ... မင်းပိုင်တဲ့ကားမို့လို့ အမိန့်တွေတာတွေ
ပေးနေရလား။ မင်းဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ”

“ဖြစ်သင့်တာကို ကျွန်မ လုပ်လိုက်ရုံပါ။ ဒီထက်မပိုပါဘူး
မမနဲ့။ အခုပဲ အချိန်က အတော်လင့်နေပါပြီ”

ခုံမှ ဖျတ်ခနဲထကာ စားပွဲကို လက်ဖြင့် ဖြုန်းခနဲရိုက်ပြီး
ဒေါသထွက်တာကို ပြလေ၏။ ဘယ်သူမှ မရှိချိန်မှာ ဘယ်လိုလေသံ၊
ဘယ်လိုမျက်နှာ၊ ဘယ်လိုအကြည့်မျိုးသုံးပြီး လူကို ပြနေပါသလဲ၊
သူမက ကိုယ်မှန်သည်ဟု ယူဆပါက မည်သူ့ကိုမှ မကြောက်တတ်တာ
ငယ်စဉ်ကတည်းကပါလေ။

“မင်းကိုယ်မင်း ဘာများမှတ်နေလဲ မေ။ မင်းမင်း တရင်းတနီး
လေး ပြောရုံနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဟုတ်ထင်မနေနဲ့။ ကိုယ့်အဆင့်
ကိုယ် သိရမှာပေါ့”

“အလုပ်မှာ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တာကိုပဲ ပြောစေချင်ပါတယ်။

မမနဲ့။ ကျွန်မ အသုံးမကျရင် ကြိုက်သလိုပြောပါ။ နာခံဖို့အသင့်ပါပဲ”

“ဪ... ဒီလောက်တောင် ဆတ်ဆတ်ခါနာတတ်နေပြီ
လား။ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ဟိုက နေရာပေးမယ် မထင်နဲ့ မေ။
နာမည်ရော ဘာပါ”

“ဒေါက်! ဒေါက်! ”

“မေ ရှိနေလား”

ရုတ်တရက် တံခါးခေါက်သံနှင့်အတူ ရုံးခန်းတံခါးက ပွင့်
သွားလေ၏။ MD ရုံးခန်း၏ ဘေးခန်းကျဉ်းလေးမှာ ရှိနေသည်က
‘ဒေါ်နုနုစိမ့်’ ၏ ရုံးခန်းပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်
တာမှန်းမသိသည့် MD ကြောင့် ‘မနု’ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွား
လေသည်။ ကံတရားများ အင်မတန် ဆန်းပါးနော်။

“မေ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်မ”

“ကိုယ် phone ခေါ်နေတာ နာရီဝက်ကျော်နေပြီ။ Phone
ခြည်နေသားနဲ့ မကိုင်လို့ စိတ်ပူပြီး ဒီထိပြန်ရောက်လာတာ”

ရုံးခန်းဝအနီးရှိ ခုံထက်တင်ထားပါသည့် Slimbag အိတ်
ထဲထဲမှ phone ကိုယူပြီး miss call ခေါ်ထားတာကို ပြလေ၏။
ဆက်ယပ်င် အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ထားတာပါပဲလား။ သူမ လက်ထဲသို့

ရောက်လာပါသည့် Handset ကို ကိုင်ထားလို့ နီရလေသည်။

“မင်းမင်းက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“မနု ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“အဲဒါက”

“ဝန်ထမ်းတွေ အကုန်ပြန်သွားတာ ကြာနေပြီ။ ဒီမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရလောက်အောင် ဘာအရေးတကြီးကိစ္စတွေ တိုင်ပင်နေရတာလဲ”

ကူခိုင်းတာဟု ပြောရအောင်လည်း သူမ လက်ထဲမှာ ဘာဆို ဘာစာရွက်စာတမ်းမျှ မကိုင်ထားပါဘဲ ဒီအတိုင်း မတ်မတ်လေး ရပ်နေတာလေ။ စားပွဲကို လက်ထောက်ပြီး အော်နေပါသည့် ‘မနု’ အသံကို ရုံးခန်းအပြင်မှာ အကျယ်ကြီးမဟုတ်တောင်မှ သဲ့သဲ့တော့ ကြားရမှာပါပဲ။ အသံလုံတာက MD ၏ရုံးခန်းသာ ရှိတာလေ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့က”

“မမနုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ ကျွန်မ အဖော်စောင့်ပေးနေတာပါ MD”

“ဪ”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့လည်း မေ့ကို အားနာနေတာ။ အခုငြိမ်ပြီ မင်းမင်းရဲ့။ ဒါနဲ့ ဘာလို့ phone ခေါ်တာလဲ”

“ရုံးခန်းထဲမှာ memory stick ကျန်ခဲ့တာ သိမ်းခိုင်းမလို့လေ။ အရေးကြီးတဲ့ file တွေ သိမ်းထည့်ထားတာ ယူသွားဖို့မနေလို့၊ မနုကပြန် ပိတ်ရက်ဆိုတော့ ပျောက်မှာစိုးတာနဲ့”

“ဒါများ တို့ကိုပြောရောပေါ့ကွယ်”

“မနု ပြန်သွားပြီပဲ ထင်လိုက်လို့ပါ ရတယ်။ ကျွန်တော်ပဲ သွားသိမ်းလိုက်မယ်”

သူက သူမကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ အခုမှပင် ဖွတ်ထားသမျှ အပြန်သိမ်းကျုံးနေပါသည့် ‘မနု’ ကြောင့် သူမ စိတ်ထဲမှ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ဆူလည်း ဆက်ဆူလျှင် ဓလျှက်သားနှင့် တိခန့် ရပ်လိုက်ရတယ်လို့။ ဘာမှ သွေးမတော်သားမစပ်နှင့် MD ကိုများ သူမက ကပ်ပြီး ရင်းနှီးသလိုမျိုးထင်ပြီး ခနာလိုမျိုး ပြောနေရတယ်လို့။ MD ကဖြင့် အိမ်ထောင်သည် သူမကဖြင့် အပျိုဆိုတာ သိလျက်သားနဲ့များ ဘာလို့များ အူတိုပြရတာ ပါလိမ့်နော်။

“မေ”

“ရှင်”

“လာလေ၊ မနုရော”

“လာပြီ မင်းမင်းရဲ့”

“မမနု အဖော်ရှိပြီဆိုတော့ ကျွန်မသွားလို့ရပြီနော်”

“ဟာ ... ဘာနဲ့သွားမလို့လဲ။ ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ မေရဲ့”

“ရပါတယ် MD။ ကျွန်မ Bus မရှိလည်း Taxi နဲ့ ပြန်လို့ရပါတယ်”

“မဟုတ်တာ၊ တစ်ယောက်တည်းဆို အန္တရာယ်ရှိတာပေါ့မေရယ်။ စိတ်မချပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့လိုက်မှဖြစ်မယ်။ မနကိုစောင့်ရလို့ ဒီအချိန်ရောက်သွားတာပဲဟာ လိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ လိုက်ခဲ့ပါ ညီမရဲ့”

MD ခေါ်နေပြီမို့ ငြင်းလို့မရပြန်ပါ။ Lift ရှိရာဆီ လျှောက်စဉ် MD အနီးကို ခပ်သွက်သွက်ဖြင့် ဘေးမှ လျှောက်သားသည်။ ‘မန’ ကြောင့် အလိုက်သိစွာဖြင့် နောက်မှသာလိုက်ခဲ့ရလေသည်။ ပြောတုန်းကတော့ စွတ်ပြီးတင်ခဲ့ပြီး အခုမှ တိုင်မှန်ကြောက်ရွံ့သည့် ‘မန’ ကြောင့် ကလေးဆန်တာက အသိသာကြီးပါပဲ။

ကားနားသို့ရောက်စဉ် ရှေ့ခန်းမှာ ‘မန’ ထိုင်ချင်မှန်သိတာမို့ MD က သူမထိုင်ရန် နောက်ခန်းတံခါးကိုသာ ဖွင့်ပေးလေ၏။ အဆင်ပြေအောင် နေတတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကို မျက်မှန်စိမ်းကြီးဖြင့် ကြည့်နေမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမြင်ကြည်ပါတော့မလဲ။ ကားတံခါး

စိတ်ကနီး “Phone ဆက်မယ်နော်” ဟု ခပ်တိုးတိုးဖြင့် MD ပြောပုံက လူကြီးမသိအောင် ပြောသည့် ကလေးနယ်ပါ။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။

“သဲသဲငြိမ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“အတော်ချောရတာ မနရဲ့”

“မင်းမင်းက အလိုလိုက်လွန်းတာကိုးကွယ်”

“မေမေက ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် လုပ်ဖို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုက အသည်းမခိုင်တော့ဘူး။ သမီးမျက်ရည်ကျပြန်ဖို့ ကိုယ်ပါ ငိုချင်လာပြီ”

ဖခင်မေတ္တာဆိုတာ ဤသို့ပင် ဖြစ်လေသလား။ သူမအလှည့်မှာဖြင့် ထိုသို့မဟုတ်ခဲ့ပါလေ။ “သမီးလေး ခေါင်းမူးနေလား”၊ “နိုက်နာနေလား”၊ “ဒီလအဆင့် ဘယ်လောက်ရလဲ” ဟူသည့် ဩဇာယုယမှတို့က တစ်ကြိမ်မှမရှိခဲ့ပါ။ “စာအုပ်ဖိုး မုန့်ဖိုးလိုချင်ရင် အမေလေးဆီမှာတောင်း” ဆိုပြီး နောက်မိန်းမနှင့် မယားပါသမီး ချစ်ဖြန့်ဖို့ ကုန်းရုန်းကြိုးစားနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ နောက်ဆုံးတော့ အသိုက်အမြှံထဲကနေ အတောင်အလက်မရှိသည့် ငှက်လေးဘဝ ဖြစ် ထွက်ပြေးခဲ့ရတာပါလေ။

(၅)

ပိတ်ရက်မို့ တစ်ပတ်လုံး ပင်ပန်းထားသမျှ အတိုးချပြီး အားပါးတရ အိပ်နေဝတ်အိပ်လိုက်ပါ၏။ စိတ်ပင်ပန်းတာက လူပင်ပန်းတာထက် ပိုများတာ မဟုတ်ပါလား။ ခြေသံဖွဖွဖြင့် လျှောက်နေမယ့် ‘အသက်’ တစ်ယောက် အသံမပြည့်အောင် အလုပ်လုပ်နေမှန်သိနေပါသည်။ ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်မှ လေညင်းသွဲ့သွဲ့လေး တိုက်နေတာမို့ ဖိပ်ရက်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။

“ဒုက္ခပဲ၊ လူကမနီးသေးဘူး message တွေက တစ်ပတ်

ပဲ”

Silence လုပ်ထားပါသည့် phone ကို အားသွင်းပေးထားရင်း ရေရွတ်သံပါ။ သူမရော ‘အသက်’ ပါ အလုပ်ကိစ္စနှင့် လာသည့် phone နှင့် message တွေသာ ပြန်ဖြေရတာ မဟုတ်လား။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို စာတွေအစောင်စောင်ပို့နေရတာလိမ့်။ အရေးတကြီးပို့သည့် message တွေလည်း ဖြစ်နိုင်တာမို့ မျက်စိမှိတ်ထားတာကို ဖွင့်လိုက်ရလေတော့၏။

“နီးသွားပြီလား။ အသက်လုပ်တာနဲ့ မေ ခေါင်းကိုက်တော့မယ်”

“ရပါတယ်၊ အိပ်နေဝတာပဲဟာ”

“ညကတည်းက vibration တစ်ချိန်လုံးပြည်နေတာ မေရဲ့။ မေ့ အိပ်မောကျနေမှန်းသိလို့ မနိုးတာ”

“အင်းပါ... ကြည့်လိုက်မယ်”

Phone ကို ယူမကြည့်သေးဘဲ ရေချိုးခန်းခွင်က တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းအောင် အရင်လုပ်လိုက်ပါ၏။ ‘အသက်’ က သူမရေချိုးပြီးချိန်မှာ ထမင်းပွဲပြင်နေလေပြီ။ ရှားရှားပါးပါး နားရက်တူတာမို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထမင်းစားရတော့မှာပါ။ အဝတ်အစားလဲရန် အိပ်ခန်းထဲဝင်စဉ် phone က ဆက်တိုက်ကြီးပြည်နေသဖြင့် ယူကိုင်လိုက်ရတော့သည်။

“ဟယ်လို”

“တီတီမေ!... သဲသဲကို လာခေါ်ပါ။ အီး ဟီး ဟီး”

“သမီးကလည်းကွာ ဒီနေ့ တီတီမေရဲ့နားရက်လေ။ အဲလို ခေါ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

Phone ထဲမှာ ဗလုံးဗထွေးငိုသံဖြင့် ပြောသည့် ‘အသည်း’ နှင့် သူ၏ စိတ်မရှည်သလို ချောသံကို အတိုင်းသားကြားနေရပြန် သည်။ ဘာဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ။ ဒီရက်ပိုင်း ဒီကလေးလေး စိတ်အတော် မကြည်လင်တာ သိသာလွန်းတာလေ။ ကလေး ဒီလောက်ငိုတာကို အမေဖြစ်သူက နည်းနည်းပါးပါး မကြည့်ဘူးလား။ ဘယ်လိုအဖေ ပါလိမ့်နော်။

“မေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ”

“ညကတည်းက ကိုယ်ခေါ်နေတာ ပင်ပန်းပြီး အိပ်ပြီထင် တာနဲ့ ဒီမနက်မှ”

“မစားဘူး!... မကြိုက်ပါဘူးလို့ ဆိုနေမှ သွား!”

“ခွမ်း!”

“ဟယ်... သဲသဲကတော့လေ”

“မလာနဲ့၊ ဘယ်သူမှမလာနဲ့။ အား! တီတီမေကို ခေါ်ပေး”

ဆိုနေမှ။ ဖေဖေကိုမချစ်တော့ဘူး အီး ဟီးဟီး”

“ကျစ်! သမီးကကွာ”

“အသည်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် မိမိမင်းသည်းမောင်တို့ လုပ်တတ်တာ။ ကလေးရှုကုန်မယ်၊ မြန်မြန် သိမ်းကြလေ”

“ဖေဖေ!”

“ဒီမှာ တီတီမေနဲ့ ပြောနေတယ်လေ သမီးရယ်”

“သဲသဲပြောမယ်”

“ဟာ! အလုပ်ကိစ္စပြောမလို့ဟာ၊ မလုနဲ့လေ၊ ခက်တာပဲ”

ရွှေသံကျသံတွေကြားလိုက်ရပြီး နောက် အသက်ရှူသံ တစ် ခက် ရှိုက်သံတစ်ခက်ဖြင့် စကားပြောသည်က ‘အသည်းလေး’ ပါပဲ။ ကလေးက ဘယ်အချိန်ကမှန်းမသိ တော်တော်ကြာကြာ ငိုထားပုံပါ။ အရွယ်ရောက်နေတာတောင် ကလေးအထာ ကလေးအကြိုက်ကို အထိမသိကြတာ အံ့ဩပါရဲ့။

“တီတီမေ ဟင့် ဟင့်”

“ပြော အသည်း ဘာတွေဖြစ်နေလဲ အသည်းရယ်။ ငိုကြီး ချက်မနဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းပြော”

“သဲသဲ ဒီမှာမနေချင်ဘူး၊ လာခေါ်ပါ”

“ဪ... အဲဒီလိုလုပ်လို့ မရဘူးလို့ ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ။ သမီးနော်၊ ဒီထက်ပိုဆိုးလာရင် ဖေဖေရိုက်မှာ”

“အီး!... ဖေဖေကိုလည်း မချစ်တော့ဘူး၊ ဘွားဘွားကြီးကို လည်း အင်း!... သဲသဲမချစ်တော့ဘူး ဟူးဟူး၊ မမယုကိုလည်း မုန်းတယ်။ မမနီနီကိုလည်း မုန်းတယ်။ အကုန်လုံးကို မုန်းတယ်။ အား!... အီးဟီး ဟီး”

မပြောတတ် ပြောတတ်ဖြင့်ပြောပြီး ငိုနေသဖြင့် သူမပင် ရင်ထဲဆို့ပြီး မျက်ရည်ဝဲလာရတာပါ။ ဒီအရွယ်လေးနှင့် ချစ်တာ မုန်းတတာကို ပိုင်းခြားတတ်ပြီလား။ ‘မေ’၏ ငယ်ဘဝ ဒဏ်ရာမျိုးကို ဒီကလေးလေးကို မခံစားစေချင်ပါလေ။ မိဘအစုံအလင်ရှိပါလျက် ‘အသည်းလေး’ စိတ်ဒဏ်ရာမရပါစေနဲ့လား ‘ဦးမင်းသူရ’ ရယ်။

“အသည်းရေ၊ အသည်းရေ”

“ချင့်!”

“ဒီမှာ တိတိမေတို့ အာလူးကတ်တလိတ်ကြော်စားတယ်။ ကန်စွန်းရွက်စိမ်းစိမ်းလေးကြော်တယ်။ ကြက်သားကိုပြုတ်ပြီး ဗွဗွလေးကြော်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ပဲနီလေးကို ဟင်းချိုလေးချက်ထားတယ်။ အသည်းရဲ့ စားချင်လား”

“ဟုတ်! စားချင်တယ်”

“ဒါဆို လာခဲ့လေ။ မငိုရတော့ဘူးနော်။ အသည်းက လိမ္မာပါတယ်”

“အခုလာမယ်နော် တိတိမေ။ သဲသဲ မငိုတော့ဘူး။ ဖေဖေ တိတိမေဆီ သွားမယ်၊ အခုသွားမယ်”

Phone ပိတ်လိုက်ပြီး ‘အသက်’ ထမင်းပွဲပြင်နေပါသည်။ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ပါသည်။ လူကြီးစားဖိုက ချဉ်ပေါင်နှင့်မျှစ်ကြော်ရုံနေတာမို့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ရန် ပြင်လိုက်ရလေ၏။ သူမတို့ နှစ်ယောက်က အားသံညှို့အချိန်လေးမှာ အသားတွေကို အထားခံစေရန် ပြုတ်ကြော်တို့ ကျွတ်ကျွတ်ကြော်တို့ အမြဲလုပ်ထားတတ်ပါသည်။ အရည်ဟင်းနှင့် အရွက်ကြော်ကိုသာ နေ့စဉ် ဟင်းမထပ်စေရန် ကြော်စား ချက်စားတတ်လေ၏။

“အသက်ရေ”

“အင်း”

“ထမင်းတစ်ဘူခွဲလောက် ထပ်တည်လိုက်ပါ”

“ဘယ်ကညော်သည်လာမှာမို့လဲ”

“VIP လော့၊ VIP”

“ဟင်! ... VIP ညော်သည်က အသက်တို့စားသလို စားနိုင်

ဝါးမလား။ တော်ကြာ ပုလဲခသွားပါဦးမယ်”

“MD ရဲ့သမီးလေး စိတ်ကောက်နေလို့တဲ့လေ။ ကြည့်ရတာ သူ့အဘွား အိမ်မှာမရှိဘူးထင်တယ်”

“MD ဆိုပြီး ခနာခဏပြောနေတာ အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ”

“(၂၈) (၂၉) လောက်ပေါ့”

“ဟယ်!... ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ကလေးအဖေ ဖြစ်နေပြီ”

“ဧည့်... လူချမ်းသာတွေက စောစောအိမ်ထောင် ကျတတ်တာလေ အသက်ရယ်။ ပြီးရင် ဒါလေးကြော်ပေးနော်။ ငန်ပြာရည်မသုံးနဲ့။ ဆား၊ ဟင်းချိန်ပဲသုံး”

“အင်းပါ”

“အသည်းတို့ကို ဆင်းကြိုရဦးမယ်။ ဒီကိုရောက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“အေးပါ”

ကန်စွန်းရွက်ရွှေပေးခဲ့ပြီး ဆန်ကာထဲ ရေဆေးရေစစ်ထား ကာ လက်ဆေးပြီးနောက် တိုက်ခန်းမှထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဖယ်ဒီစီးနေကျ နေရာမှာသာ ရှိတတ်တာမို့ သွားစောင့်ရမှာပါ။ ကားလမ်းကိုကူးခဲ့ပြီး ပလတ်ဖောင်ဆို့ရောက်စဉ် Boss ကားက အရပ်နှင့် အတော်ပါပဲ။

“တိတိမေ”

“ရောက်လာပြီလား။ ကျွန်မတို့နေရာက နောက်တစ်လမ်း မှာပါ MD”

“ဒါဆို ကားပေါ်တက်လေ မေရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

‘အသည်း’ ထိုင်နေပါသည့် နောက်ခန်းမှာပင် တက်ထိုင် လိုက်ရပါသည်။ မျက်နှာထက် သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားမှန်မှန်လေးနဲ့ လုံချည်ဝတ်ထားတာမို့ ရုပ်ပိုရင့်နေမလား မသိပါ။ ကုမ္ပဏီမှာ သနပ်ခါး လူဆွင့်မပေးထားသဖြင့် ဤသို့ ပိတ်ရက်နှင့် ညှိပ်ငဲ့မှာသာ သူမ ကြိုက်လွန်းပါသည့် သနပ်ခါးကို ထူထူလေး လိမ်းဖြစ်တာပင်။

“မွှေးတယ်”

“သနပ်ခါးလေ အသည်းရဲ့”

“မွှေးမွှေးပေးမယ်”

“မွှေးကြည့်လေ၊ အသည်းကြိုက်ရင် တိတိမေ လိမ်းပေးမှာ ပေါ့”

“အင်း... တကယ်နော်”

နောက်ကြည့်မှန်မှန်ကြည့်ပြီး MD ပြီးလိုက်တာကို မမြင်မိပါ။ ငိုထား၍ မျက်နှာလေး ငိုဖောင်းနေပါသည့်ကလေးကို ကိုယ်ကိုင်၍

ပါးကိုမွေးစေလိုက်မိတာပါလေ။ လက်ညှိုးညွှန်၍ သူမတို့နေသည့် တိုက်အောက် လမ်းဘေးမှာပင် ကားကိုရပ်စေပါသည်။ လှေကားထစ် တွေ တစ်ပြုံကြီးကို မမောမပန်းတက်ရမှာတော့ အားနာစရာပါပဲ။

“လှေကားတော့ တက်ရမှာနော်၊ အသည်းကိုချီရမလား”

“မချီပါနဲ့ မေရဲ့၊ စကားပြောရင်း ဖြည်းဖြည်းတက်ကြတာ ပေါ့”

“အမြင့်ကြီး MD ရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း သမီးညောင်းတော့ ကိုယ်ချီပါမယ်”

“တိတိမေက ဇေဇေကို ဘာလို့ အဲလိုခေါ်တာလဲဟင်”

“အသည်းဇေဇေက တိတိမေတို့ Boss ကိုး အသည်းရဲ့”

“အန်တီထားဆို ကိုကိုသူလို့ခေါ်တာ”

“အလုပ်ကိစ္စမေးမလို့ဆိုတာ ဘာများလဲဟင်”

“ညက မနုန့်ပြဿနာဖြစ်လား သိချင်လို့ပါ”

“ဪ... ဒီလိုပါပဲ”

“လျှော့မပြောချင်ပါနဲ့ မေ၊ သူ့အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်လိုက် တာ ကိုယ်အပြင်ကနေ ကြားလိုက်ရတယ်”

ကလေးက ဒူးလေးကွေးနေပြီမို့ သူ့ကောက်ချီလိုက်လေ သည်။ အသံကြားတယ်တဲ့။ ဒါဖြင့် MD နှင့်ပတ်သက်ပြီး ခေါ်ဆူ

တာကို ခိုင်မီနေပြီပေါ့။ ...မှလည်း မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာပူစရာကိစ္စမို့ မပြောချင်တာပါ။ နေပါဦး။ MD နား မကပ်ချင်နဲ့ဟု တားဆီးချင်ရ အောင် ‘အသည်း’ အမေက မရှိတော့လို့လား။ ပြီးတော့ ‘အသည်း’ ပြောတဲ့ အန်တီထားက အိမ်မှာလာနေတော့မှာဆိုတာကရော ဘာ သဘောပါလိမ့်။

“မေ”

“ရှင်”

“မနု ဘာပြောချင်လဲဆိုတာ ကိုယ်ခိုင်မိပါတယ်”

“ဟိုလေ အဲဒါက”

“လက်အောက်ဝန်ထမ်းဆိုပြီး နေရာတကာ အဖိနှိပ်မခံချင် ပါနဲ့ မေ။ မနုဆိုတာ ကိုယ့်နဲ့အမျိုးရင်းကြီးတော်စပ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက ကိုယ်မှန်တယ်လို့ ယူဆရင် ဘယ်အရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်တတ်ပါဘူး MD”

“သိတယ်၊ အဲဒါကိုပဲ ကိုယ်သဘောကျတာ။ ဒါကြောင့် သူ ဘာတွေပြောလဲလို့ မေးကြည့်တာပေါ့ မေ”

“တစ်ခါတလေ သိချင်ပေမယ့် မပြောတာက ပိုသင့်လျော် ပါတယ် MD”

“အင်း... ကိုယ်ရိပ်မိနေတာတော့ဆိုတယ်။ မေ အလုပ်စခန်းကတည်းက မနု ပုံစံပြောင်းနေတာကိုပေါ့။ ရိပ်မိတယ်ဆိုတာထက် မြင်နေတာ သိနေတာပါ”

“ရှင်”

“ဖယ်ရီးရတာ အခက်အခဲအဖြစ်ဆုံး မဟုတ်လား။ အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ် ဝင်ကြိုပါမယ်”

“မဟုတ်တာ၊ မဖြစ်ပါဘူး MD၊ အဲဒါမှ ပိုဆိုးမှာ”

“ဘာကိုလဲ”

“မနုလေ... ဟင့်အင်း ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး”

တိုက်ခန်းဝရောက်နေပြီမို့ တံခါးစေ့ထားတာကို တွန်းဖွင့်လိုက်ပါ၏။ ‘အသည်း’ ကို ချီထားရာမှ ချပေးလိုက်သဖြင့် ကလေးက ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ဝင်သွားလေသည်။ သူနှင့်သူမက နောက်မှ လိုက်ဝင်လာပါ၏။ ‘အသည်း’ က ဒီလို တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကို မရောက်ဖူးသဖြင့် ဟိုဒီကြည့်ရင်း အံ့သြနေလေသည်။

“ကိုယ်နဲ့မနုရဲ့ညီမဝမ်းကွဲ အခရာမောင်တို့ ကွာရှင်းထားပြီးတာ ထစ်နှစ်ကျော်ကြာနေပါပြီ မေ”

“ဟင်!”

“ဒီတော့ ကိုယ့် personal ကို သူ စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။

ကိုယ့်ကို တခြားမိန်းကလေးတွေနဲ့ ရင်းနှီးရင် အဲဒီ မနုက အခရာဆီကို ဆက်သွယ်ပြီးတိုင်တယ်။ အခရာက နောက်ယောက်ျား ထပ်မယူဘဲ သူ့ထက်ငယ်တဲ့ ကောင်လေးတွေနဲ့ ရှုပ်ခဲ့တာ ခုချိန်ထိပဲ ဆိုပါတော့”

“ဘုရားခရ”

(၆)

နောက်မှ ပြန်ပြောပါမည်ဟု MD ပြောတာမို့ ‘အသည်း’
ကို ထမင်းကျွေးရန် မီးဖိုချောင်အခန်းသို့ ဆက်ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ အိမ်မှာ
ဂဏီဂဏျောင်ဖြစ်နေပါသည့် ‘မိမိမင်းသည်းမောင်’ ကဖြင့်
သူမတို့တိုက်ခန်းကို ဘာမှမရှိပါသည့် (ဟင်သိပ်မကောင်းသည့်)
ထမင်းပိုင်းမှာ ဗိုက်ဝအောင် စားနေတာက အထူးအဆန်းပါလေ။

“ကြိုက်လို့လား အသည်း”

“ဟုတ်!”

“အိမ်မှာလည်း ကြက်သား မကြာခဏ ချက်တာပါ”

ဆရယ်။ ဒါပေမဲ့ မေတို့ချက်တာမျိုးနဲ့တော့ မတူဘူး”

“ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ထမင်းချိုင့် အမြဲထည့်
တော့ ဟင်းကို ပြုတ်ကြော်တို့ ကြော်နှပ်တို့ပဲ ချက်ဖြစ်တယ်။ ပိတ်
ဆံ့မှသာ ဆီပြန်ဟင်းတို့၊ ငါးဟင်းတို့ အရည်လေးနဲ့ ချက်စားတာပါ”

“နှစ်ယောက်တည်းနေရဲ့လား”

“ဒီလိုပဲ နေရဲ့အောင်ကြိုးစားရတာပေါ့ရှင်။ ဘေးခန်းမှာ
သည်း မိသားစုတွေရှိတာမို့ သိပ်မကြောက်ပါဘူး”

“နှစ်ချုပ်နဲ့ ငှားတာလား”

“(၆) လ အနည်းဆုံးချုပ်ရတာပါ။ အိမ်ရှင်အန်ကီကြီးက
တာလည်းကြာပြီမို့ ကျွန်မတို့အဆင်ပြေသလို (၄) လနဲ့ ချုပ်လည်း
မိတယ်”

“တစ်လ သိန်းကျော်မယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရေဖိုး မီးဖိုးပါ အပါအဝင် တစ်သိန်းပါ”

“ဪ”

“သုံးဆောင်ပါ MD”

“ဟောဗျာ၊ မေ့သူငယ်ချင်းကပါ MD ခေါ်နေပါပြီ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဒါ ကျွန်မသူငယ်ချင်း
ဆက်ခိုပါရှင်။ ဒါ မေတို့ MD ဦးမင်းသူရတဲ့ အသက်ရဲ့၊ သမီးလေး”

နာမည်က မိမိမင်းသည်မောင်ပါ”

“ရင်းရင်းနှီးနှီး နာမည်ပဲခေါ်ပါ။ မေ့သွယ်ချင်းမို့ အသက်
ပဲ ခေါ်လို့ဖြစ်မှာပါနော်”

သမီးက ခပ်ခနဲရယ်လေ၏။ ‘မေ’ ခွဲကျွေးတာကိုစားနေရ
တာကိုများ သဘောကျသွားသည် မသိပါ။ ‘မေ’ ကိုလည်း မော့ကြ
လိုက်သလို အဖေဖြစ်သည့် သူ့ကိုပါ ပြုံးပြနေပါ၏။ မနက်ကစ
ငိုထားတာ ‘သဲသဲ’ မဟုတ်တော့သည့်နယ်ပါ။

“ဘာသဘောကျလို့လဲ သမီးရဲ့”

“တိတိမေက သဲသဲကို အသည်းလို့ ခေါ်တယ်လေ
ရဲ့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒီတိတိကိုလည်း အသက်တဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ”

“ဖေဖေကိုလည်း အဲလိုခေါ်ပါလား တိတိမေရဲ့ ...
နော်”

“အဲ!”

ဘာရယ်မဟုတ် တောင်းဆိုချက်က လူကြီးတွေကို နေရာ
သွားစေပါ၏။ ‘အသက်’ က ကုန်ခါနီးဖြစ်နေပါသည့် သူ့ပန်းကန်ထဲ

ထမင်းထပ်ထည့်ပေးနေပြန်သည်။ ဟင်းချိုတိုက်ရန် လက်ညှိုးထိုး
လိုက်။ ထမင်းခွံကျွေးရန် ပါးစပ်ဟလိုက်ဖြင့် သူ့သမီးက ဒီဒီမိမှာ
မိမိကျကျပါပဲလား။

“အသက်က ဘယ်မှာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

“ပုဂ္ဂလိကဆေးခန်းမှာ special nurse ပါ။ MD အဲ!
ဦးမင်းသူရ”

“ဟိဟိ ... ဦးတဲ့”

“ဒါဆို ကိုမင်းသူရလို့ ခေါ်ရမှာလား အသည်းရဲ့”

“ခေါ်ပေါ့ တိတိသက်ရဲ့။ တိတိထားတောင်မှ ကိုကိုသူခေါ်
တာ”

“သမီးနော်”

“ကိုသူရလို့ခေါ်တာ ပိုကောင်းမယ် ထင်တာပဲ”

“ရပါတယ် အသက်ရဲ့။ မေသာ ခေါ်ရခက်မှာထင်တယ်”

“မနကြောင့်လား မေ”

သူမ ဘာမှမပြောပါလေ။ သမီးကို ထမင်းခွံကျွေးတာကိုသာ
ဂရုစိုက်ဖြင့် ပြီးအောင် ကျွေးပေးလေ၏။ ထမင်းစားအပြီးမှာ သရက်
သီး ဝင်းရောင်မှည့်ချိုချိုလေး ခွဲထားပြီး (ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထား
ပါသည်) ပန်းကန်ထဲသို့ ခက်ရင်းသေးလေးတစ်က အချို့ဖြင့် ညှော်ခံ

ပြန်လေသည်။

“တကယ်ဆို ဒီအရွယ်မှာ အမေနဲ့ပဲ အတူရှိသင့်တာ”

“မေ့တုန်းကလည်း ဒီအရွယ်”

“ရှား!”

‘အသက်’ နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်လာသည့်လေသံကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်လေ၏။ သမီးကို ကရုဏာသက်ပြီး ပြောလိုက်မှန်း သိပေမယ့် သူ့ကို ဘာများ မသိအောင် ‘မေ’ ဖုံးကွယ်ထားချင်တာပါ လိမ့်။ ဒီထက်ပိုပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့်က မရှိတာများလား။ တကယ်ဆို သူ ရင်းနှီးရမှာ ‘ထား’ ဖြစ်သင့်ပေမယ့် သူ၏သမီးက ‘မေ’ မှ ‘မေ’ ဖြစ်နေတာပဲ ကြည့်လေ။

“မေ”

“ရှင်”

“မွင့်လင်းသင့်သလောက် ရင်းနှီးပြီး သတ်မှတ်ထားလို့ ကိုယ့်အကြောင်းကို ပြောပြတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့... မေက ကိုယ့်အပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ထား သလိုပဲ”

ခိုက်ပြည့်ပြီး မျက်တောင်စင်းလာသည့် သမီးကို နှစ်ယောက်

ထိုင်ဆက်တိမှာပင် ခေါင်းအုံးချ စောင်ခင်းလျက် လှဲသိပ်ထားလိုက်ရ လေ၏။ Aircon မရှိပေမယ့် ‘မေ’ က ခပ်ဝေးဝေးမှ မတ်တပ်ပန်ကာ ကို လှည့်၍ဖွင့်ထားပေးပါသည်။ သမီး လိမ့်မကျစေရန်လည်း ခုံပုလေး ယူ၍ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆက်တိအနီး ရွှေ့ထိုင်လိုက်လေ၏။

“တမင်မပြောချင်လို့ ဖုံးကွယ်ထားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။

ကြားလည်းမကောင်းတဲ့ အတိတ်မို့ပါ MD”

“မေ့အတိတ်က အဲဒီလောက် နာကျင်စရာတွေ ပြည့်နေလို့ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မေလည်း အသည်းအရွယ်လောက်မှာ မိထွေးနဲ့အတူနေခဲ့ ရတာ ကိုသူရရဲ့။ ပိုဆိုးတာက မေ့နဲ့ရွယ်တူ မယားပါသမီးကြောင့် သူတို့ဒဏ်ကို တော်တော်ခံခဲ့ရတာ”

“ဟင်!... မေ့ဖေဖေက မေ့ကို ဂရုစိုက်ဘူးလား”

“မေ့ကို ဂရုစိုက်ဖို့ နောက်အမေရှာပေးတာတဲ့။ သူက ငွေရှာ ဖို့တာဝန်ပဲရှိတယ်တဲ့လေ”

“ဖြစ်ရလေ မေရယ်”

“ကျွန်မ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အတိုက် အခံ အမြဲရှိတယ်လို့လေ”

“အင်း”

“မိတ္တူနဲ့ပါလာတဲ့ ပန်းငုငါက ကျွန်မထက် တစ်လကြီး တဲ့သူပါ။ အဲဒါ ဖေဖေသမီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မနာမည်က မေလမွေးတဲ့ မေ ဖြစ်တာမို့ သူနာမည်ကို ဖေရယ်ဆိုပြီး ပြောင်းလိုက်လေရဲ့”

“ဟောရဲ့”

“မေ့ခဲ့မှာ စာကောင်းကောင်းကျက်ချိန်မရအောင် အိမ် အလုပ်တွေချည်း လုပ်ခဲ့ရတာပါ”

“မေရယ် ... ကိုယ် ထင်တောင် ထင်မထားဘူး။ ကံဆိုး တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်မှာပဲ ရှိတယ်ထင်ထားတာ”

“မေ (၈) တန်းနှစ်မှာပဲ အိမ်ကနေ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး အသက်တို့ ဘေးအိမ်က ဆွေမျိုးတော်တဲ့ ကြီးဒေါ်မြခီ ရောက်လာခဲ့တာပဲ။ အမျိုးရင်းကြီးမဟုတ်ပေမယ့် ကြီးမြက မေ့ကို ချစ်ရှာပါတယ်။ မေနဲ့ အသက် အဲဒီမှာ စတွေ့ခဲ့ရတာပါ”

“မေ့ဖေဖေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

“အင်းလေ ... စိတ်နာမယ်ဆိုလည်း နာစရာပါပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မေ့မှာ ဘာအခက်အခဲပဲရှိရှိ ကိုယ့်ကိုပြောပါ မေ။ အားမနာပါ ခဲ့”

“မဟုတ်တာ MD ရယ်”

“မေ့မာနကို ကိုယ် အသိအမှတ်ပြုပါတယ် မေရယ်။ ဆွေမျိုး ကျားချင်းမှ စောင့်ရှောက်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူစိမ်းဆိုတာလည်း ဆွေမျိုးဆိုတာထက် ပိုပြီးရင်းနှီးချစ်ခင်တတ်ကြပါတယ် မေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပြောမည်ဆိုသည့်သူက ဘာမှမပြောရဘဲ ပြောဖြစ်တာက မှ အကြောင်းတဲ့လေ။ ‘မေ’ ၏ရင်ထဲမှာဖြင့် မည်သို့နေမည်မသိပါ။ ရင်ထဲမှာဖြင့် တသိမ့်သိမ့်နှင့် လှိုက်ဖိုတက်လာတော့တာပါလေ။ ရားရေ! ... ဒီလိုခံစားမှုမျိုးကို ကရုဏာသက်ခြင်းဟု ခေါ်မည် တာ။ လူမယံကလေးဘဝဖြင့် ‘မေ’ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည့် လောကဝံက ကြောက်စရာတမျှပါပဲ။

“ကိုသူရက အခု (၂၈) နှစ်ဆိုတာ ဟုတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် သမီးက (၄) နှစ်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ ဘေတော်စေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သမီး၏ခေါင်းရင်းရှိ ဆက်တီမှာ ထိုင်နေသည့်သူက သမီး ခေါင်းလေးကို အသာဖွဖွ ပွတ်သပ်ပေးရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။

အိမ်ထောင်စောစောကျခဲ့ခြင်း၏ ရလဒ်က နာကျင်မှုအပြည့်ဖြင့်
“နောင်တ” တဲ့လေ။ ကိုယ်စိုက်ခဲ့ပါသည့် ချစ်မေတ္တာပျိုးပင်က စစ်မှန်
ခြင်းဟူသည့် မြေဆီမြေနှစ် မကောင်းတာမို့ ပိုးစားခြင်းကိုက်အပ်
ဟူသည့် ပြုလဲသည့် အိမ်ထောင်တစ်ခုသာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ မိခင်
ရှိပါလျက်နှင့် မိခင်မဲ့ဘဝဖြင့် ရှင်သန်သွားရမည့် သမီးလေးအတွက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်မှုက ပြောမပြတ်တတ်အောင်ပါပဲ။

“ပြီးခဲ့တာတွေအတွက် ကိုယ် ဘယ်တုန်းကမှ နောင်တမမေ့
ပါဘူး အသက်ရယ်။ အမှားဆိုတာမျိုးက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုပြီး ပုံရိပ်
ရတာမှမဟုတ်တာ။ သမီးအတွက်ပဲ ကိုယ် ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပဲ။
အံ့ရာရဲ့အရိပ်မည်းမျိုး သမီးအပေါ် အုပ်စိုးထားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်
ဘူးလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ သပ်သပ်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံ
ကြမ္မာကို ဒီလိုစေ့ညွှန်မှတော့ သမီးအတွက် အားမွေးပြီး စိတ်ကိုတင်း
ထားရတာပါပဲ။ သမီးအရွယ်ရောက်ပြီး အိမ်ထောင်ကျတဲ့အထိတောင်
ရင်ဝအပူလုံး ကျပါမလားတောင် မသိတော့ပါဘူး”

ညည်းညူသလိုပြောလိုက်မိပြီး ‘မေ’ တို့ရှေ့မှာမို့ သတိရတာ
သတိထားလိုက်ရလေ၏။ သမီးကို ဝံ့ကြည့်နေရာမှ အကြည့်လွှဲလိုက်

မိစဉ် ‘မေ’ ၏ အရည်လေးလဲနေပါသည့် မျက်ဝန်းလှလှလေးနှင့်
အကြည့်ချင်းဆုံသွားရလေသည်။ အလို! သူ့ကို အဘယ်သို့များ သူမ
ကြည့်နေရပါသလဲ။ အတွေးနှင့်အတူ နုလုံးသားမှ ဒုတ်ခနဲ ပြည်သွား
ရလေ၏။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မေ”

“မဖြစ်ပါဘူး အသက်ရယ်”

“ကံတရားက လူတွေအပေါ် စီမံပေးတာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
တော့ ဘယ်တူပါမလဲ။ အရင်ဘဝက အကျိုးဆက်ကုသိုလ် နည်းခဲ့
ရလို့ ဒီဘဝမှာ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ပြန်ခံရတာပဲ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လိုက်ပါ။
သက်လည်း သိပ်ပြောတတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကြီးပြန်ဒေါ်လေးတို့ ပြော
တာကို ကြားဖူးတဲ့အတိုင်း ပြောတာလေ”

“မေ့ကြီးမေက ရှိသေးလားဟင်”

“ရှိတယ် ကိုသူရရဲ့။ ကြီးမြရော ဒေါ်လေးပါ သူတို့ပိုင်တဲ့
မြေလေးကိုရောင်းပြီး ဓမ္မရိပ်သာမှာ ဧရပ်လျှိုး ရာသက်ပန် တရာခိုပ်
ခိုသွားကြတာလေ။ အသက်တို့ မကြာမကြာသွားတာကိုတောင်
မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ့်ခြေပေါ်ရပ်ပြီး ဘဝကို ရင်ဆိုင်ဖို့ကြိုးစားကြတဲ့။
ဒေါ်လေးတို့ကအေးချမ်းနေပြီ။ သမီးတို့က ဆက်ပြီး ရုန်းကန်နေရဦး
မှာတဲ့လေ။ အသက်တို့လည်း နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး လေးလတစ်ကြိမ်

တော့ ဒေါ်လေးတို့ကို လိုအပ်တာတွေ စဉ်းစားပြီး သွားလျှောက်ပေးတယ်။
တစ်ခါတလေ ကြီးမြရော ဒေါ်လေးပါ တရားထိုင်နေလို့ မတွေ့ခဲ့ရ
ဘူး”

“သော်”

‘အသက်’ ပြောမှပင် နှစ်ယောက်စလုံး၏ဘဝက မလုံခြုံ
သလို မိန်းကလေးခွန်အားနှင့်ပင် မမျှတဘဲ ရုန်းကန်နေကြရမှန်း
ပိုသိလာရလေသည်။ အဘယ်မျှ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းပါစေ မျက်နှာထက်
သောကပုံရိပ် မပေါ်အောင် နေနိုင်ပါသည့် သူမ၏စိတ်ကို လေးစားမိ
လေ၏။ လဲနေပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာ ထရပ်တဲ့သူပါ။ အားငယ်နေ
ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးခြင်းမရှိဘဲ ကိုယ့်တာသာ အားတင်းထား
တဲ့သူပါပဲ။

“တီတီမေ”

“အသည်း နိုးသွားပြီလား”

သမီးနီးလာပြီမို့ သူမက ရေချိုးပေး သနပ်ခါးလှူးပေးလိုက်
လေ၏။ အပြင်သွားတိုင်း သမီးက ချွေးအလွယ်တကူ ထွက်တတ်
သဖြင့် အဝတ်အစားတစ်စုံ အပိုအမြဲသယ်လာလေ့ရှိတာမို့ အတော်ပဲ
ဖြစ်သွားပါသည်။ ပါးပြင်ထက် ပါးကွက်ကြားလေးဖြင့် သမီးက အပျော်
ကြီးပျော်နေလေတော့၏။ ညနေစောင်းပြီမို့ ပြန်ရန်သင့်လေပြီ။ ‘မေ’က

သမီးနှင့်သူ့အတွက် လိမ္မော်ရည်ချိုချိုအေးအေးလေးနှင့်အတူ အိမ်မှာ
တိုက်တိုင်လုပ်ထားပါသည့် အုန်းနို့ကျောက်ကျောအိမ်လေးဖြင့်
အဆာပြေညှော်ခံလိုက်ပါသေးသည်။

(၇)

ကားကို ခြံထဲကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် တိုက်ရေ့ရပ်ထားပါသည်။ ကားဝါလေးကြောင့် ‘ထား’ ရောက်နေပြီမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ ကျောင်း အတူပြီးခဲ့ပေမယ့် သူနှင့် လက်မထပ်ဖြစ်ဘဲ ‘အရောမောင်’ နှင့် အိမ်ထောင်ကျစဉ်ကတည်းက ‘ထား’ နှင့် အတော့်ကိုစိမ်းသက်သွား ရတာပါ။ ဒီနှစ်ပိုင်းမှာမှ သူ့မိဘတွေ၏ သူ့ကို နောက်ထပ်အိမ်ထောင် ပြုစေချင်သည့် အရေးမှာမှ ‘မုန်းသက်ထား’ က တစ်ကျော့ပြန် ရောက်လာရတာ ဖြစ်လေသည်။

“ဟော... ပြန်လာကြပါပြီ”

“ဘွားဘွားကြီး”

“ရှင်! ... ငါ့မြေးက ခါးခါးတွေနဲ့ပါလား။ လှလိုက်တာ၊ လာပါဦး မြေးရယ်”

“တီတီမေ လူပေးလိုက်တာ ဘွားဘွားရဲ့”

“တီတီမေဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီက ကောင်မလေးပါ မေမေ”

“ဘယ်လို”

“ထားရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“နာရီဝက်လောက်တော့ရှိပြီ ကိုသူ”

သမီးက အဘွားဖြစ်သူနှင့် ပြောပြီးရယ်နေရာမှ မျက်နှာလေး တည်သွားလေ၏။ ‘မေ’ နှင့်ဆို အပြီးမပျက်သည့်ကလေးက ‘ထား’ နှင့်ဆိုလျှင်ဖြင့် ဘယ်တော့မှ မရယ်တော့တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ ‘ထား’ ကလည်း သမီးကို ‘လာပါ’ ဟု တစ်ခွန်းမခေါ်ပါလေ။ သူနှင့် ပတ်သက်မှုတော့ သမီးကိုလည်း ဆက်နွယ်ရမှာ အသေအချာပါပဲ။

“မြေးက တီတီထားကို နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သဲသဲမှ အန်တီထားကို မချစ်တာ”

“ဟယ်... မြေးကလည်း အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

“သဲသဲချစ်တာက”

“သမီး”

သူ တစ်ချက်ဟန်လိုက်သဖြင့် သမီးက မျက်လုံးဝိုင်းလျက် ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကလေး၏ ဖြူစင်စိတ်ကို အရောင်ဆိုးလို့ ဘယ်ရ ပါ့မလဲ။ သို့သော်၊ လူကြီးတွေကြားမှာ ပဋိပက္ခ ဖြစ်လာမှာတော့ သူ မလိုလားပါလေ။ အထူးသဖြင့် မေမေ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် သွားမှာကိုပါပဲ။

“ကလေးက ငယ်သေးတော့ အပြောမတတ်ဘူး ထားရယ်”

“ရပါတယ် ကိုသူရဲ့။ ထား ဒီလောက်တော့ သိပါတယ်”

“မြေး ဆာလာရောပေါ့”

“ဟင့်အင်း... သဲသဲ မဆာပါဘူး။ ဒီနေ့လေ တီတီမေက သဲသဲကို အများကြီးကျွေးလိုက်တယ် ဘွားဘွားရဲ့”

“ဟုတ်လား”

“အင်း... ကြက်သားလည်း ပါတယ်။ အာလူးပါတယ်၊ ပဲဟင်းချိုပါတယ်။ ကန်စွန်းရွက်လည်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ဂျုံစုံချိုချို ဝဲလေးနဲ့ ဟိုဖြူဖြူလေးက ဘာလဲဖေဖေ၊ ဝိုက်အဖြူရောင်လေ”

“အုန်းနို့ကျောက်ကျောပါ သမီးရယ်”

“အင်းအင်း... အဲဒီချိုချိုအေးအေးလေးလည်း စားရတယ်။ ဒီမှာကြည့် သဲသဲမိုက်ပြည့်နေပြီ၊ အများကြီးစားလာတာ”

“ဟုတ်ပါတော်... ငါ့မြေးမိုက်လေး ပြည့်ဖောင်းနေတာပဲ ကိုး”

“နောက်လည်း သွားဦးမယ်နော် ဖေဖေ၊ တီတီမေဆီကို လေ”

‘ထား’ မျက်နှာသိသိသာသာ ပျက်သွားလေ၏။ ကလေး ပြောတာကို နားမလည်ပေးနိုင်ဘူးလား။ ဘယ်ကလေးမဆို လက်သာ သည့်တက်ကိုသာ ဘက်လိုက်ခင်တွယ်တတ်တာ သဘာဝပါ။ ကလေး ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါလျက် ကလေးတွေ၏ သဘောသဘာဝကို နားလည်တတ်ရမှာလေ။

“မနက်က မေမေအပြင်သွားတာ မလိုက်ရလို့ဆိုပြီး သောင်းကျန်းနေတာ ချောမရဘူးလေ”

“အဲဒါနဲ့ပဲ အိမ်လျှောက်လည်ခဲ့တယ်ပေါ့”

“သမီးသွားချင်တယ်ဆိုလို့ပါ။ မေကလည်း ခေါ်လာပါ ဆိုတာနဲ့”

“ကိုသူက ကလေးကို အရမ်းအလိုလိုက်လွန်းတယ်”

“ထား”

“ခုကတည်းက အိမ်လည်တတ်လောက် လမ်းကြောင်းပြထား တာတော့ မကောင်းပါဘူး။ မိန်းကလေးဆိုတာ”

“သမီးက ကလေးအရွယ်ပါ ထား။ လေးနှစ်ပဲရှိပါသေး တယ်။ အိမ်လည်တယ်ဆိုတာထက် အပြင်ထွက်ရတာကို သဘောကျ တာမျိုးပါ”

“ထားလည်း အဲဒါကိုပဲ ပြောတာလေ။ ကိုသူတို့ယောက်ျား လေးတွေက ထားတို့မိန်းကလေးတွေလောက် ကလေးတွေရဲ့စိတ်ကို မသိနိုင်ပါဘူး”

“ကလေးတွေရဲ့စိတ်က နုနယ်လွန်းပါတယ် ထား။ မေမေ ပြောသလိုပဲ ကိုယ်လည်း ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့် ထိန်းမတ်ပေး ပါတယ်”

“ထားမြင်နေရတာတော့ ကိုလူက ချောတာတွေချည်းပါပဲ”

ကြည့်စမ်း! မဆိုင်သည့်အရာကို စွက်ဖက်လေပြီ။ သမီးက မေမေနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ (ရှောင်ပြီး) တက်သွားပြီပို့ သူတို့ပြော တာကို မကြားနိုင်တာပါ။ နှစ်ကိုယ်တူ ဆွေးနွေးဖို့ အကြောင်းအရာက အိမ်ထောင်ပြုဖို့အရေး မဟုတ်ပါဘဲ သမီးကိုမှ အချက်အချာပြုပြီး ဆွေးနွေးရတယ်လို့။ မင်းရင်ထဲမှာ သမီးကို သမီးရင်းလို သဘော ထားနိုင်ပါရဲ့လား ‘မူန်းသက်ထား’ ရယ်။

“အဖေပဲ ထားရယ်။ ကိုယ့်သမီးကို လက်နဲ့ရွယ်ရမှာထက် လေသံမာနဲ့ ပြောဖို့ကိုတောင် ဝန်လေးတာအမှန်ပါ။ ဖခင်မေတ္တာ ဆိုတာကို အဖြေခံသူတွေပဲ သိနိုင်မယ် ထား”

“အဲဒီလို အလိုလိုက်ပုံနဲ့ ကြီးလာရင် ထိန်းမရဖြစ်လာမှာကို နီးလို့ ထားက ပြောနေရတာပါ”

ရင်ထဲ ကျဉ်ခနဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ ‘အခရာ’ ကိုများ ရည်ညွှန်း ပြောလေသလား။ “ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲ” ဆိုပေမယ့် စုန်းပြုံးဆိုသည်က တစ်စေ့တလေလောက်သာ ပါလာတတ်တာပါ။ ငယ်စဉ်က သင်ခဲ့ဖူးပါ သည့် ‘ကျေးညီနောင်’ ပုံပြင်လိုမျိုး နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အုပ်ထိန်သူ လက်ဦးဆရာသာ မှန်ကန်ခဲ့ပါလျှင် ကောင်းသော ရှင်သန် ခြင်းနှင့် ကောင်းသောအနာဂတ်မျိုးကို သမီးလေး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလာမှာ ပါ။

“မိထွေး” ဆိုသည့် နောက်အမေ၏ ဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းမှုကို ‘မေ’ အဘယ်မျှ ခံစားခဲ့ရပါသနည်း။ ‘မေ’ ကိုကြည့်မိတိုင်း သမီးကို ခြွင်းယောင်လာသည်နဲ့ ခံစားရစေတာပါ။ သမီးအလှည့်မှာဖြင့် ‘မေ’ ထံ မဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာ ကရုဏာကို ‘ထား’ မြင်နိုင်ပါ့မလား။

“ထား ဘာကိုရည်ညွှန်းချင်ရတာလဲ”

“အဲဒါက”

“သမီးဟာ အခုရသမီးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူ့အမေလိုတော့ ကိုယ် အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး ထား”

“ဒါက ကိုသူ့ဆန္ဒပဲလေ။ မျိုးရိုးမရှိတာ ဖျောက်ဖျက်ဖို့ ခက်ခဲမှန်း ကိုသူလည်း သိမှာပါ”

အလို! သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏စိတ်က ဟိုသူစိမ်းမိန်းကလေးနှင့် များ ကွာခြားလွန်းလှသည်လား။ စာနာနားလည်မှု၊ ကရုဏာသက်မှု၊ ဖေးမ၊ ထူမတ်ကူညီမှုတို့က ‘ထား’ ရင်မှာ ရှိမနေတာများလား။ “ချစ်သောစိတ်ဖြင့်ကြည့်ပါ” တဲ့။ ကြီးမားသည့်အဖြစ်ကိုတောင် သေး သေးလေးလေးအဖြစ် မြင်ပြီး ခွင့်လွှတ်တတ်လာမှာတဲ့လေ။ ခုတော့ဖြင့် ‘ထား’ ၏ မျက်ဝန်းတို့က ချစ်ခြင်းတို့ရှိမနေဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ကိုယ် လူလွတ်တစ်ယောက် မဟုတ်မှန်းသိလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောတာလို့ပဲ မှတ်ယူလိုက်ပါ့မယ် ထား”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ‘မ’ ကိုခင်မှ ‘ဥ’ ခင်ဆိုတဲ့စကားပုံကို ထား လည်း ကြားဖူးမှာပါ။ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ချင်ရင် ကိုယ်နဲ့ဆက်သွယ်နေတဲ့ ကိုယ့်ဆွေးသားကိုလည်း စိတ်မပါလည်း ပတ်သက်ရမှာပဲ။ ကလေးကို ကလေးလိုမြင်တာပဲ ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တယ်။ သက်ရှိတစ်ယောက်ကို သက်မဲ့တစ်ခုလိုမျိုး မမြင်စေချင်ဘူး”

“အို! ... ထားပြောတာ အဲဒီသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုသူ အထင်လွဲနေပြီ”

ဒုတိယ ‘မေ’ လိုဘဝမျိုးဖြစ်တော့မှာလား။ ‘ကလေးမေ’ ဘဝနဲ့ မဝရေစာစားပြီး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဆင်းရဲဒဏ်သင့်ခံရတဲ့အဖြစ် မျိုးတော့ သမီးကို မပိုင်စေလိုပါ။ ဒီလောက်လမ်းကြောင်းပြရုံနှင့် ခန်းတိုင်ဆိုတာကို ကြုံမြင်နိုင်ရမှာလေး။

သမီးရယ် ... မိခင်နှင့်တူသော မိခင်မျိုးကိုပဲ သမီးဘဝထဲ (ဖေဖေဘဝထဲ) ကို အဝင်ခံစေချင်တာအမှန်ပါ။

“ထားက ထားက သမီးအတွက် မှန်ကန်တဲ့လမ်းကြောင်းမျိုး ချပေးစေချင်တာပါ။ ကိုသူပြောပုံက သမီးကို ထားကပဲ မချစ်သလို သိ”

တကယ်ရော မေတ္တာပေးနိုင်လို့လား။ ‘အသည်း’ ဆိုပြီး ခေါင်ပေါ်တင်ထိုင်တာ။ ပါးကိုပေးနပ်သလို ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ခွေးတတ်တာ။ သမီးရောက်လာတိုင်း ဆူညံ့ကျသံမကျအောင် ထိန်း သေးတာ။ ပုံပြင်လေးတွေပြောပြပြီး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်စေတာ။ စက္ကူရုပ်လေးတွေ ချိုးပေးလုပ်ပေးပြီး ပျော်စေတာတို့က စိတ်ရင်း ဆရာအပြည့်အဝရှိမှု ရနိုင်တာပါ။ ငွေကြေးနှင့် လွယ်လင့်တကူ ရနိုင်သည့်အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲ။

“မိတာမေတ္တာဆိုတာ ကိုယ်တိုင်မိတာဖြစ်လာမှပဲ ပိုသိ ပိုနားလည်ရတာပါ ထား”

“ထားက”

“ထားက လူလွတ်ဖို့ ကိုယ့်လောက် သိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ထားတို့ ဒီထက်ပိုပြီး မနီးလာပါလား ကိုသူ။ အရင်က အတော်နီးနီးလေး ရှိခဲ့ပါလျက် အဝေးတကာအဝေးဆုံးကို ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခု ကိုသူရင်နေတဲ့နေရာကို ထား အားတင်းပြီးလျှောက်လာနေတာပါ။ ထားကို ဒီထက်ပိုပြီး အဝေးကို တွန်းပို့ချင်နေသေးတာလား”

ခုမှပင် လိုရင်းကိုရောက်တော့တာပါ။ ငယ်စဉ်ကမပြောဖြစ်ခဲ့သည့် အလေးအနက်ထားပြီး ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကို အခုမှလုပ်ဖြစ်တော့မှာလေ။ ‘နောင်တ’ ဆိုတာကို ‘မင်းသူရ’ ၏ဘဝမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မရချင်တော့ပါ။ လုံလောက်နေပါပြီ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါခွဲတင် ဒီရင်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်သင်ကုန်တာကို မသိခဲ့ဘူးလား။ ချုပ်ရာ အက်ကြောင်းနှင့် နှလုံးသားကို အနာကျက်ပါစေတော့လား ‘ထား’ ရယ်။

“ကိုယ်က ထားကို စဉ်းစားစေချင်တာပါ ထား ထားအတွက်ပါ”

“ဟင်”

“ထားအရွယ်၊ ထားအဆင့်နဲ့ တင့်တယ်တဲ့အိမ်ထောင်ဘက် ရှာတွေ့နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်လို အဖြစ်အနာအဆာရှိခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လက်တွဲဖို့က ဒီလောက်မလွယ်ဘူး ထား”

“ထားက ကိုသူကို အိမ်ထောင်ကွဲဆိုပြီး ဘယ်တုန်းကမှ မဖြစ်မမြင်ခဲ့ပါဘူး”

“ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ထားသိဖို့က ကိုယ့်ကိုကြည့်တိုင်း အစိုးရဲ့မျက်နှာကိုပါ တွဲမြင်နေရမှာကိုပဲ”

အကြည့်တို ဆုံစည်းသွားပါ၏။ သူက တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ နှည့်နေသလောက် ‘ထား’ ၏အကြည့်တွေထဲမှာဖြင့် ကြေကွဲမှုတို့ နှစ်နှစ်နေတာပါလေ။ ‘အချစ်ဦး’ လို့မျှား သူ့အပေါ် သတ်မှတ်ခဲ့လေလား။ နှုတ်ဆိုတာမျိုးက ကိုယ်မျှော်လင့်ထားသလိုမျိုး ဖြစ်လာတာ မဟုတ်တာလေ။

“မှန်ကြည့်သလို အမှန်အတိုင်းပဲ မြင်ပါစေလား ထား”

“ကိုသူ”

“ကိုယ်တို့ စဉ်းစားဖို့၊ ဆွေးနွေးဖို့အချိန်တွေ အများကြီး နှိပ်သေးတယ်။ ထား သေချာအချိန်ယူ တွေးထားပါဦး”

‘ထား’ မျက်နှာအနည်းငယ်မျှ မဲသွားပေမယ့် ကူခြေခေါင်

၈၆ မေဆွဒါလောဇ်

လိုက်ပုံပါ။ ‘မေ’ လည်း ဝမ်းနည်းမှုကို ထိုသို့ပင် စိတ်တင်းဖြေသိမ်း
တတ်တာပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့အတွေးထဲမှာ စဉ်းစားဆီသွား
‘မေ’က ဘာကြောင့်များ ပါဝင်နေရပါသလဲ။

“ထားအတွက် ချစ်ခြင်းဆိုတာက အဓိကအရေးပါနေမှာ
အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက်တော့ အဲဒီချစ်ခြင်းက အရေးမပါတော့
ဘူး ထား။ တစ်ကြိမ်ချစ်ခဲ့ပြီးသလို တစ်ခါဆို ဆိုသလောက်လည်း
နာကျင်ခဲ့ရပြီးပါပြီ။ နောက်တစ်ကြိမ် ချစ်လာဖို့ဆိုတာ ကိုယ် လုံ့လ
မတွေးတော့တဲ့အရာပါ”

“-----”

“အခုလည်း မေမေပြောလို့ စဉ်းစားပေးရုံပါ ထား။ ကိုယ့်
အတွက် မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးသာအဓိကပါ။ သမီးစိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခု
ကိုပဲ ကို ရှေ့ရှုတာအမှန်ပဲ။ သမီးဆန္ဒမပါဘဲ ဘာတစ်ခုမှ ရှေ့မဆက်
အဆုံးထိ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ သမီးက No ဆိုတာနဲ့ ကိုယ်လည်း
Everything Cancel ဝဲ”

ညှဉ်းခန်းက တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ရင်ထဲမှာ မသက်သာ
ဖြစ်နေပြီး သက်ပြင်းကို ကျိတ်မှိုက်လိုက်မိလေတော့သည်။

(၈)

လက်မှန်ရိုက် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လှေကားမှတစ်ဆင့်
တိုက်အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ‘အသက်’ က မနက်အစောကြီး
အလုပ်ဆိုင်ဆင်းရသဖြင့် အိမ်တံခါးပိတ်ထား၊ မီးတွေပိတ်တာကို သူမ
ပင် ကျတစိုက် လုပ်ရလေသည်။ ဒီနှစ် မိုးရွာတာ စောသဖြင့် အဝတ်
တွေကို အပြင်ထုတ်လှန်းတာ အမိုးအတွင်းဘက်တန်းမှာသာ လှန်းဖြစ်
ပါ၏။

“မမ”

“ဪ... သားချစ်ပါလား”

“အလုပ်သွားတော့မှာလား ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နည်းနည်းများ နောက်ကျနေလားလို့”

“ဟုတ်တယ် အစ်မရဲ့။ ဒီမနက် အသက်က စောစောသွားရတော့ ကျန်တဲ့အလုပ်တွေကို ကျွန်မပဲသေချာလုပ်နေရလို့လေ။ သွားတော့မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ဈေးသွားပြီးပြန်လာသည့် ဟိုဘက်အခန်းမှ သားအမိကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး လှေကားထစ်တွေကို ခပ်မြန်မြန် ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

တိုက်မြေညီထပ်ကိုရောက်စဉ် မျက်လုံးအစုံ ကျယ်သွားရလေသည်။ ဘုရားရေ! ... MD က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမတို့တိုက်အောက်မှာ ကားရပ် ပြီး အပြင်မှထွက်ကာရပ်စောင့်နေရပါလိမ့်။

“Morning, May!”

“Morning ပါ MD ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီထိရောက်နေရတာလဲ”

“ဖယ်ရီမစီးတော့ဘူးလို့ driver ကို ကိုယ်ပြောလိုက်ပြီမေရဲ့။ အခုနောက်ကျနေပြီ မဟုတ်လား။ လာလေ သွားကြစို့”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာကိုဒုက္ခပြောရတာလဲ”

“နဂါးကမှ မမနက ပြောနေတဲ့ကြားထဲမှာ MD ရယ်”

“ဂရုစိုက်စရာမလိုပါဘူး၊ မေရယ်။ သူ ရန်ရှာလည်း ကိုယ့်ကို ခြိန်ပြောပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား။ လာ တက်လေ”

ရော်! ပြောတော့ဖြင့် လွယ်လိုက်တာ။ ထစ်ခနဲရှိ တာကိုမျှ စိုင်းရအောင် သူက သူမ၏အုပ်ထိန်းသူလည်း ဟုတ်မှမဟုတ်တာလေ။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရှေ့ခန်းမှာစိုင်းခိုင်းနေသဖြင့် မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ အားပေါ်တက်လိုက်ရတော့သည်။ ‘မေ’ တော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီ ဆိုတော့ပါဘူး။

“မေ”

“ရှင်”

“စကားလေး ဘာလေးပြောဦးလေ။ တိတ်ဆိတ်နေတော့ ခပ်မျိုးကြီးပဲ”

ဪ... ဘာပြောရမယ်မှန်းမှ မသိတာကို သူမက ဘာမှားပြောရမှာပါလိမ့်။ အလုပ်နှင့်သက်ဆိုင်လည်း ‘မမန’ ကတစ်ဆင့်သာ ပြောရလေ့ရှိတာပါ။ ဒါဖြင့် ‘အသည်း’ အကြောင်းတော့ ပြောလိုရမှာမို့နော်။ သူမနှင့်ရင်းနှီးတာက ဒီကလေးလေးပဲ ရှိတာကို။

“အသည်းကျောင်းသွားပြီပေါ့နော်”

“အင်း... ဒီမနက်တော့ လိုလိုချင်ချင်နဲ့ စိတ်ကြည်ကြည် လင်လင် သွားလေရဲ့”

“အသည်းက သေချောချောပြောရင် နားထောင်တဲ့ကလေး မျိုးပါ MD။ သူမကြိုက်တာမျိုးရှိလည်း သေချာနားလည်အောင် ပြောရင် ရမှာပါ။ အတင်အကျပ် စီမံရင်တော့ ကလန်ကဆန်နဲ့ ဂျီကျမှာပဲ။ ငယ်သေးတာကိုး”

သူ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ကလေးအမေလည်းမဟုတ်ပါဘဲ ကလေးအကြောင်း ဤမျှသိနေရပါသလား။ အဖေဖြစ်သည့်သူတောင် သမီး၏အထာကို ကောင်းကောင်းမညက်သေးတာအမှန်ပါ။ မေမေ ဘယ်လောက်ပဲ ညဘက်ချောသိပ်ပါစေ သူ့ဘေးမှာ လာမအိပ်မချင်း စိတ်ချလက်ချ အိပ်မပျော်တတ်သည့်အကျင့်လေးက သနားဖွယ်ရာ ပါ။

‘အခုရာ’ အကြောင်းကို လူကြီးတွေပြောသမျှ နားလည်နေ သည့်အလား ‘မေမေ’ ဟု တစ်ခွန်းမဟုတ်သည့် အဘယ်မျှ အလိုက် သိလွန်းပါသည့် သမီးလေးပါလဲ။

“သမီးက မေနဲ့ဆို နှစ်ခွန်းပြောစရာမလိုအောင်ကို အရမ်း သိတတ်တာ အံ့ဩစရာပဲ”

“ကျွန်မကိုက ကလေးချစ်တတ်တာကြောင့်လည်းဖြစ်မှာပါ MD။ ဘေးဆန်းမှာလည်း အသည်းထက် နည်းနည်းငယ်တဲ့ သားလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သားချစ်ကလည်း ကျွန်မကိုဆို တွေ့တာနဲ့ အော်ခေါ်တော့တာ”

“သားချစ်”

“ဟုတ်ကဲ့ သူ့အမေခေါ်တဲ့အတိုင်း လိုက်ခေါ်တာပါ MD။ နာမည်က ချစ်စမ်းမောင်မောင်တဲ့လေ”

“အာလာလာ... နာမည်ကလည်း စီးပိုးလိုက်တာ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်မောလိုက်မိကြ၏။ ပွင့်လင်းသလောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ။ တစ်ယောက်အကြောင်းလည်း တစ် ယောက် အကြမ်းဖျင်းလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် သိသင့်သလောက် ရှိခဲ့ပြီ။ ရင်းနှီးသင့်သလောက် အခြေအနေဖြစ်ခဲ့တာမို့ ရင်ထဲမှာ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး နွေးလာလေသည်။ ကြည်နူးမှုဆိုတာ ဒါကိုပဲခေါ်လေသလား။

မည်သည့်အရောင်၊ မည်သို့သော ကြိုးမျိုးနှင့် နောင်ဖွဲ့မှုမျိုး မရှိပါဘဲ အဖြူထည်သန့်သန့် သံယောဇဉ်က အဘယ်မျှ အေးချမ်း လိုက်ပါသလဲ။ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုရမှသာထက် အခုလို ခင်ခင် မင်မင် တိုက်တိုက်ပင်ပင်လေး ရင်ဖွင့်ဖော်အဖြစ် ‘ပေ’ ခိုနေရုံနဲ့ ကျွန်လက် နေတတ်နေပါပြီ မေမေရယ်။

၉၂ မမာဒွါမောင်

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဘာကိုလဲ မေ”

“ပြောဆိုလို့ ပြောနေတာ။ လိုက်လျောသလို ရယ်မောနေပေမယ့် MD မျက်နှာသိပ်မကောင်းသလိုပဲလားလို့။ ကျွန်မ အထင်မှားတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပါ”

ရင်ထဲ သိပ်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ကြည့်စမ်း! ခိုင်မိလိုက်တာပဲလား။ သူ့မျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်တာမျိုးလည်းမဟုတ်ပါ။ မှန်လိုအကြံကြည့်ခဲ့ပါသည်ဟူသည့် ‘အခရာ’ ပင် သူ ဘာဖြစ်နေသည်ဆိုပြီး ရင်ထဲထိ မမြင်နိုင်ခဲ့ပါချေ။ မျက်နှာထက် ဘာမှ မပေါ်စေရန် ဟန်ဆောင်အားတင်းပြီးနေနေတာ အလကားပါပဲလား ‘မေ’ ရယ်။

“မေ ဘယ်လိုသိသွားရတာလဲ”

“အဟင်း... ကျွန်မက လူတွေကို စကားပြောရင် မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးမှ ပြောလေ့ရှိတယ် MD။ အဲဒါမှ တစ်ဖက်လူရဲ့အတွင်းစိတ်ကို ခန့်မှန်းလို့ရတာ မဟုတ်လား။ အခု MD ရဲ့မျက်ဝန်းတွေက ခိုဝေဝေလေးတွေနေရတယ်။ မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေရပေမယ့် မျက်လုံးတွေက မရယ်တော့ ရင်ထဲမှာမကောင်းတာများလား တွေးမိလိုက်လို့ပါ”

“မှန်လိုက်တာ”

“ရှင်”

“မေ ပြောတာ မှန်ပါတယ် မေ။ ကိုယ် ညက မေမေနဲ့ စကားအတော်လေးများခဲ့တာပါ”

“ဪ”

ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲဟု မမေးပါ။ မိန်းမတို့သဘာဝ စကားများစပ်စုတတ်ကျင့်ကာ ‘မေ’ ထံမှာ မတွေ့ရပါလေ။ သူ့ထက် (၈) နှစ်ခန့် ငယ်လွန်းပါသည့် မိန်းကလေးထံမှာ ချီးမွမ်းစရာ အထင်ကြီး လေးစားစရာ စရိုက်တို့ကို တစ်ချိုးတစ်ချပ် မြင်နေရပါရောလား။ ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာပါပဲ ‘မေ’။

“မေက ကိုယ်တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ တူကိုမတူဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကွဲပြားတဲ့အချက်တွေရှိလို့ ပြောရတာပါ”

သူမ ပြုံးရုံသာပြုံးပြီး ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ သူမ အကြောင်းကို အတူနေပါသည့် ‘အသက်’ ပင် အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။ ညီအစ်မနှယ်ရှိသည့် သူငယ်ချင်းက အားမနာတမ်း ဝေဖန်ပြောဆိုတတ်ပေမယ့် သူမိန်းဖြစ်သည့် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ ဝေဖန်မှုက ဦးဆုံးဆုံး ဆန်းနေလေသည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ရော သိရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း... အားလုံးနဲ့ ရေလိုက်ငါးလိုက်နေတတ်တာတောင်မှ မနန့် မတည့်တာ အံ့ဩစရာပဲ။ ကိုယ်ထင်တာတော့ မနကပဲ မေ့အပေါ် တစ်ဖက်သတ် အမြင်မကြည်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ”

“ဒါကတော့ လူတစ်ကိုယ် စိတ်တစ်မျိုးပဲပါ MD”

“မေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သည်းခံနိုင်လွန်းတာ ထင်ပါတယ်”

“အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိပါ MD။ အထက်နဲ့အောက် ရာထူးအရ ရှိသေလေးစားမှုထားရတာ ဖြစ်ပေမယ့် အလုပ်နဲ့ပတ်သက် လို့ ပြောတာကိုပဲ ကျွန်မ သည်းခံနိုင်တာပါ။ အလုပ်နဲ့မဆိုင်တာ ပြောရင်တော့ လုံးဝမရဘူး။ ကျွန်မ ခံယူချက်တိုက် ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းဘယ်မှမရွေးဘူးဆိုတာပဲ။ ကိုယ်မှန်းမှန်သိရင် ဘယ်သူလာတင် တာကိုမှ မခံချင်တာ”

“သိတယ်၊ အဲဒီညက အဲဒီပြဿနာဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား”

ဖျတ်ခနဲ သတိရပြီး ပြောလိုက်တာပါ။ သို့သော် သူမက အစမဖော်ချင်ပဲဖြင့် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေနေလေတော့ ၏။ လောကဓံ၏ရိုက်ချက်ကို အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ခံခဲ့ရ၍ထင်၊ သူထက်ပင် ‘မေ’ က အရွယ်ငယ်ပေမယ့် ပိုရင့်ကျက်နေသလိုပါ။

တော်တာ ထက်မြက်တာ-ချိုးထက် ဤသို့တည်ငြိမ်မှုရှိတာကိုပင် သူ အမှတ်ပေးမိတာလေ။

“မေ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း MD လို့ပဲ ခေါ်နေဦးမှာလား။

အသက်လို မခေါ်နိုင်ဘူးလားဟင်”

စကားကို ဘောင်မကျော်မိစေရန် အသိထား၍ ပြောရလေ ၏။ ကိုယ့်ထက် အသက်ငယ်ပါသည့် မိန်းကလေးက စည်းစောင့်ပြီး စာလေးတစား ပြောလေ့ရှိတာမို့ သူက ပိုပြီးဆင်ခြင်တတ်ရမှာပါ။ အထူးသဖြင့် အိမ်ထောင်သည်ဟူသည့်အခိုက်က သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ ဘယ် အချိန်ထိ အုပ်မိုးသွားမှာပါလိမ့်။

“ကျွန်မ ပြောပြီးပြီလေ။ အထက်နဲ့အောက် ရာထူးအဆင့် ဆိုတာကို”

“ကိုယ်ကတော့ ပိုရင်းနှီးမှုရှိစေချင်လို့ ပြောမိတာပါ။ Request လည်း မဟုတ်သလို Command လည်း မဟုတ်ရပါဘူး မေ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“ကိုယ် တိုင်ပင်ချင်တာတွေ ရှိသေးတယ်။ မေ နားထောင်

ချင်ပါ့မလား မသိလို့ပါ”

“အလုပ်ကိစ္စလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“အသည်းနဲ့ သက်ဆိုင်လား”

“အင်း... ဆိုင်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ နားထောင်ပေးပါမယ် MD ”

“Thanks! ပါ မေ”

“ရပါတယ်”

တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်မိတာပါ။ ညက ‘ထား’ နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကတောက်ကဆဖြစ်သည့်ကိစ္စနှင့် မေမေ သူ့ကို အပြစ် တင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ လူဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှားဖူးရုံနှင့် နောက်ထပ် ထိုသို့သောနည်းတူ အမှားမျိုးကို ထပ်မံကျူးလွန်ဦးမည်ဟု ထင်တုန်းပဲလား။

အသက်အရွယ်အရရော အတွေ့အကြုံအရပါ ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည့် အပြစ်တစ်ခုကို နောက်ထပ် မကြုံချင်တော့တာ ပါ။ ‘ကျား’ နှင့် ‘မ’ သဘာဝမှာ သူတို့ယောက်ျားတွေက မိန်းမ မရှိ ရင် မနေတတ်ဖြစ်လေ့ရှိပြီး မိန်းမတွေကဖြင့် မုဆိုးမဘဝနှင့်လည်း နောက်ဆုံးအချိန်အထိ တစ်ယောက်တည်း နေသွားနိုင်ကြပါသတဲ့။

ဒါဖြင့် ‘အခရာ’ ကရော။

သူများကို လက်ညှိုးထိုးလို့မဖြစ်ပါ။ ‘မေ’ ပြောသလို ကိုယ် ကောင်းဖို့ပင် အဓိကမဟုတ်ပါလား။ လောကမှာ လူမှန် လူကောင်း ဆိုတာက ရှားပါးလွန်းတာလေ။

‘မင်းသူရ’ ရဲ့ကမ္ဘာမှာ သမီးလေး ‘မိမိမင်းသည်းမောင်’ တစ်ဦးကလွဲ၍ နောက်ထပ် မည်သို့သောမိန်းမ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ အဝင်မခံချင်တော့တာကို အတ္တကြီးသည်ဟု မြင်ကြလေမလား။

“အပြန်မှာ မေ ကြိုက်တဲ့အစီအစဉ်နဲ့ ပြန်ချင်ပြန်ပါ။ အလာ တိုတော့ ကိုယ် အမြဲကြိုပြီး လာခေါ်ပါမယ်။ မငြင်းပါနဲ့ မေ”

“အားနာလို့ပါ MD ”

“မနုရဲ့ရန်က ရှောင်စေချင်တဲ့ စေတနာကြောင့်ပါ မေ။ ဒီထက်ပိုတဲ့အကြောင်းအရာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ အားနာတဲ့အကြောင်း တော့ မပြောပါနဲ့။ သမီးအတွက် မေ အချိန်ပေးရတာတွေလည်း ခိုသေးတယ်လေ။ အဲဒါကိုလည်း ထည့်တွက်သင့်တာပေါ့”

သူမ ဘာမှမပြောတော့ပါလေ။ မြေအောက်ထပ်ထဲသို့ ကား တို မောင်းဝင်ခဲ့ပြီး ကားရပ်ရမည့်နေရာမှာ ပါကင်ထိုးပြီးမှသာ ကားပေါ် မှ ဆင်းဖြစ်လေ၏။

မြေညီထပ် Lobby ရှိရာအထိ လမ်းဆက် လျှောက်ပြီးမှ

၉၈ မေသဒ္ဒါမောင်

lift ရှိရာဆီသို့ ရောက်ရလေသည်။ ဒီနေ့ မိုးအုံ့နေသလို ချမ်းစိမ်းစိမ်း
ဖြစ်နေပေမယ့် ‘မေ့’ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ဝေ့စကုတ်ရော Co
လက်ရှည်ကိုပါ ဝတ်ထားတာမမြင်ရပါလား။ အလုပ်နောက်ကျနေ၍
ယူဖို့မေ့ခဲ့သည် ထင်ပါရဲ့။

(၉)

အန်တီ ‘ဒေါ်နှင်းဆီခိုင်’ ခေါ်ထားသဖြင့် မနက် (၁၀) နာရီ
ကျော်ခန့်မှာ သူ့အိမ်ဆီသို့ ‘ထား’ ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါ၏။ ဒီအိမ်ကို
အရင်ဝင်ထွက်ခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည့် ‘မွန်သက်ထား’ က ဤအိမ်၏ မိသားစု
ဝင်ဖြစ်ခွင့်က ဘာကြောင့်များ လွဲခဲ့ရပါသလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်
ထက်ပြီး မာနထားခဲ့တာကမှ ‘ထား’ ၏အမှားဖြစ်ခဲ့သည် ထင်ပါရဲ့။

“ကြီးမေရေ မေထားရောက်လာပါပြီ”

သူက ကုမ္ပဏီသွားပြီး ‘သဲသဲ’ က မူကြိုတက်နေပြီမို့ အိမ်
မှာ အန်တီခိုင်ပဲ ရှိနေမှာပါ။ အန်ကယ် ‘ဦးမြတ်မင်း’ က စင်ကာပူမှာ

အခြေစိုက်ထားသည့် ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာဝင်ဖြစ်ပြီး အရေးကြီးသည့် လူတန်းမှာ ဝင်လုပ်နေရသဖြင့် မြန်မာပြည်မှာ ရှိမနေပါ။ တစ်နှစ်လျှင် တစ်လတော့ ကြာအောင် ပြန်လာနေလေ့ရှိလေ၏။

‘ယုယု’ လား ‘နီနီ’ လား ဆရာမမှတ်မိနိုင်သည့် ညီအစ်မ နှစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်က ‘ထား’ ကို တံခါးဖွင့်ပေးရင်း အတွင်းသို့ လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။ ဒီလောက်နှစ်အတော်ကြာသိခဲ့ရတာတောင်မှ သူတို့အိမ်ရှိ အလုပ်သမား ကောင်မလေးတွေကို ‘ထား’ မခွဲခြားနိုင် တာ ညံ့ရာများရောက်နေပြီလား။ အရေးမပါတာတွေကို ခေါင်းထဲ မထည့်တတ်သည့်အကောင်က ‘ထား’ မှာ အရင်ကတည်းက ရှိခဲ့တာပါ။

“လာလေ သမီးထာ။ ထိုင်ပါကွယ်။ ယုရေ နင့်မမအတွက် အအေးဖြစ်ဖြစ် လုပ်လာပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ”

အန်တီနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ဖြစ်လေ၏။ သူငယ် ချင်းဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့် မကြာမကြာရောက်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ‘ထား’ က ဤအိမ်ညှော်ခန်းနှင့် ခြံထဲမှာသာ ရှိခဲ့ပြီး တရင်းတန်းရှိခဲ့ တာပါ။ အန်တီနှင့် အိမ်နောက်ဖေးမှာ ချက်တာ ပြုတ်တာကို ကူနီ စိတ်မကူးခဲ့သလို ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ ပြုစုတာကိုလည်း စိတ်မဝင်စား ခဲ့ပါလေ။ အစကတည်းက စီးပွားရေးနှင့် ငွေရှာဖို့အတွက်သာ ဝါသနာ

ပါခဲ့တာမို့ အိမ်ရှင်မအလုပ်တွေနှင့် ‘မုန်းသက်ထား’က နည်းနည်းမှ မအပ်စပ်ပါချေ။

“သမီးရဲ့ဆိုင် ရောင်းအားကောင်းရဲ့လား ယား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပုံမှန်ပါပဲ အန်တီ။ ပွဲလမ်းရှိမှသာ ပိုမိုမရောင်း သွက်တာပါ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ One set တစ်စုံစာ ဆောင်သိန်းချီတန်ဟဲ့ စာထည် ဖိုးထည် ချိတ်တွေကိုး”

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပြောမည်မှန်း သိသေးမယ့် ‘ထား’ အလုပ်ကို ဦးစားပေး၍ မေးပုံက ပညာသားပါလေ၏။ ဒဲ့တိုးပြောတာ မျိုးမဟုတ်ဘဲ သွယ်ဝိုက်ပြောတတ်တာက အန်တီထံမှ သူ့ အမွေရ ထားတာ ထင်ပါသည်။ အန်ကယ်က စကားကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောလေ့မရှိဘဲ လိုရင်း တိုရှင်း ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်သဖြင့် လူအတော် ရှိနိုင်ကြပါသည်။ အမှားလုပ်မိလျှင်လည်း မျက်နှာမထောက်ဘဲ အားမနာ တမ်း ပြောလေ့ရှိသူပါ။ စည်းစနစ်ကျသလို သားဖြစ်သူအပေါ် အတော်အလေးအနက်ထားပြီး မျှော်လင့်ချက်ထားခဲ့တာလည်း အမှန် ပါပဲ။

‘အခရာ’ နှင့်သူ လက်ထပ်စဉ်က မိဘတွေ ကန့်ကွက်နေ သည့်ကြားမှ ဇွတ်လုပ်ခဲ့တာပါ။ ထိုစဉ်က အန်ကယ်တစ်ယောက်

သားဖြစ်သူကို စကားမပြောခဲ့တာ နှစ်အတော်ကြာခဲ့လေ၏။ ‘သဲသဲ’ လေးကို မွေးတော့မှပင် သားအဖနှစ်ဦး ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေရာမှ စကားပြောခဲ့တာပါ။ သို့သော် ပြစ်ချက်ရှိခဲ့ပါသည် ကျောင်းသားကို ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ စူးစိုက်ကြည့်နေမှုမျိုး အကြည့်ဖြင့်သာ သူ့အပေါ် ရှိခဲ့တာလေ။

‘ဦးမြတ်မင်း’ ၏ မျှော်လင့်ချက်၊ ရည်မှန်းချက် မှန်သမျှကို သားဖြစ်သူ ‘မင်းသူရ’ က ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးခဲ့မိတာ အမှန်ပါပဲ။

“ရင်အေးအောင် သောက်လိုက်ပါဦး သမီး”

‘ထား’ နှစ်သက်စေရန် ဖျော်ပြီးယူလာတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ Juice ဘူးထဲမှ လှယ်ထည့်ပေးတာမှန်း သိသဖြင့် ဖန်ခွက်ကို ယူ၍ အနည်းငယ်မျှ မော့သောက်လိုက်ရပါသည်။ ဆိုင်ကို ဒီနေ့ နည်းနည်း နောက်ကျမှရောက်မည်ဟု phone ကြိုဆက်ပြောထားရလေ၏။ အန်တီနှင့် စကားပြောတာက မည်မျှကြာမည်ဟု ခန့်မှန်းမရပါလေ။

“ထားတို့နှစ်ယောက် ဟိုနေ့က စကားများကြတာလား”

“စကားများတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ။ ကိုသူ တစ်ဖက်သပ်ပြောတာပါ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဒီလိုပဲ၊ ထားနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မပါလို့မျိုးပါ”

“ကျွန်!... အဲဒါတွေ ခက်တာပေါ့။ အရိုးများတယ်၊ ချေးခါးတယ် ပြောရအောင်လည်း ခြောက်ပြစ်ကင်း သဲလည်းစင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ သားဟာလေ ခေါင်းမာတဲ့နေရာမှာ သူ့အဖေခွဲတစ်ပုံစံ တည်းပဲ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ အမေနဲ့ အမြဲမတည့်တာ”

“ကိုသူအကြောင်း ထားအသိဆုံးပါ အန်တီရယ်”

“အင်း... အဲဒီညက သူနဲ့အန်တီ အတော်လေး စကားများခဲ့တာ အမှန်ပဲသမီး”

“ဟင်”

“ဒီအသက်အရွယ်ရောက်နေတာတောင်မှ သူ့အတွက် ရင်အေးနိုင်ဘူးသမီးရယ်။ မင်းသူရဟာ မိဘရေးတဲ့အတိုင်း မလိုက်နာချင်တာ။ မိဘချပေးတဲ့လမ်းအတိုင်း မလျှောက်ချင်ဘဲ ကန့်လန့်တိုက်တတ်လာမယ်လို့ ထင်ကိုမထင်ခဲ့ဘူး။ တစ်ခါတလေ သူ့မှားတာမဟုတ်ဘဲ အန်တီတို့ပဲ မှာခဲ့တာများလားလို့ တွေးမိတဲ့အထိပဲ”

အန်တီကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေမိပါ၏။ ‘သာသမီးမကောင်းမိဘခေါင်း’ ဟု ရည်ညွှန်းချက်တော့ ထင်ပါရဲ့။ မွေးသမိခင်မို့ သားအပေါ် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် အဖေကတော့ စိတ်မာသည့်သူမို့ တော်ရုံနှင့် စိတ်မပျော့ပါချေ။

“မာမိတို့ ဘာပြောသေးလဲ”

“ရှင်”

“သားနဲ့ကိစ္စကို ပြောတာလေ”

“ဪ... မာမိတို့ကတော့ ထားသဘောပဲတဲ့။ ထားစိတ် သာ အဓိကလို့ ပြောပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ချယ်ရီတို့က သမီးအပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ယုံကြည်စိတ်ချထားလိုက်သလဲ။ ထားလို့ သမီးနဲ့ရှိတာ သူတို့အတွက် အတော်ကြီးကို ကံကောင်းခဲ့တာ”

မြောက်ပြောလေသလား မသိပါ။ တကယ်တော့ ‘ထား’၏ စိတ်ဓာတ် မာကျောတာ၊ တဖွတ်ထိုးနိုင်တာ၊ အစွဲအလန်းကြီးတတ် သည့်အကျင့်တို့ရှိတာကြောင့် ဒက်ဒီရော မာမိပါ လက်လျှော့ထားကြ တာပါ။ ‘ထား’ က ပြောလျှင် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဖွဲ့ရိုးပြီး မအောင် မမြင်မချင်း လက်လျှော့တာမျိုး မရှိတာကိုက မာမိတို့အတွက် သက်သေဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ ဒီနှစ်နှစ်အတွင်း ဒီလိုအောင်မြင်မှုမျိုး ရမရမည်ဟု ကတိပြုခဲ့သည့်အတိုင်း စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်ပြုနိုင်ခဲ့တာပါ။

သို့သော် စီးပွားရေးနယ် တွက်ဆလို့မရသည့် အိမ်ထောင်ရေး ကဖြင့် မှန်းသ၍ မရနိုင်ပါလေ။ “သူ့အပြစ်ကို မျက်စိမှိတ်မေ့နိုင်လား” တဲ့။ မာမိမေးခဲ့တာပါ။ အပြစ်ဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျူးလွန်မှသာ

အရာရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်ပေမယ့် ‘ကိုလူး’ အပေါ် မြူတစ်နှုန်းမျှ အပြစ် မတင်ချင်တော့ ခက်သားလား။

ဤသည်ပင် အချစ်လေလားကွယ်။

“ကိုလူးကို ထား ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ်မမြင်ခဲ့ပါဘူး အန်တီ။ လူတွေ့မှားခဲ့လို့ ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းလွဲခဲ့တယ်လို့ပဲ သတ်မှတ် ခဲ့တာပါ။ ကိုလူးမှာ အပြစ်မှမရှိခဲ့တာ”

“သမီးရယ် ... သားအပေါ် အမြင်တွေ ကြည်လင်လိုက် တာ။ အရင်တုန်းကအတိုင်းပဲ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်”

လက်ဖျားကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည့် အန်တီလက်တို့က နွေးထွေးလွန်းပါ၏။ အဝေးကြီးကိုမတွေ့ဘဲ လက်တလော အခြေ အနေကိုပဲ စဉ်းစားရအောင်ပါ။ တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ် ယောက် ဂယနံထာ မသိပါဘဲ ဘဝနှစ်ခု ပေါင်းစပ်ရှာထက် ‘ထား’ အကြောင်း အကုန်အစင်သိထားပါသည့် ‘ကိုလူး’ အပေါ် ဘဝပုံပေးဖို့ စဉ်းစားမိတာ ‘ထား’ မမှားနိုင်လောက်ပါဘူးနော်။

“သားကို သားကို စိတ်မပျက်တူးပေါ့နော်”

“အန်တီရယ် ... ထားနဲ့ကိစ္စက မနေ့တစ်နေ့ကမှ သိခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ”

“သဘောထားကြီးလိုက်တာ သမီးရယ်”

ဆန္ဒမစောပါနဲ့ဦးရှင်။ ‘ထား’ မှာ ပြောစရာတွေ ကျန်ပါသေးတယ်။ Give and Take တဲ့။ အပေးအယူရှိတဲ့ ‘လောကကြီးရဲ့ သဘာဝတရားကို ‘ကိုသူ’ လည်း သိနားလည်မှာပါနော်။ အထူးသဖြင့် ‘ထား’ က မာနအကြီးစား မိန်းမတစ်ယောက်မို့ ကိုယ့်မာနကိုတော့ ချမပေးနိုင်ပါဘူး။

ခွင့်လွှတ်နိုင်သလောက် စိတ်လျော့ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ‘ထား’ အပေါ်ကိုတော့ စိတ်နှလုံး ပိုသာတာတော့ လိုချင်တာလေ။ သားသမီးပေါ် ကိုယ့်သွေးသားမို့ စိတ်အစုံဖြင့် ချစ်တတ်တာမှန်ပေမယ့် (၁၅၀၀) နှင့် ယှဉ်လျှင် (၅၂၈) ကသာ အလျော့ပေးရစမြို့ မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ဖြင့် ‘သဲသဲ’ ကသာ First and Last ဆိုပြီး နေရာအပြည့်ရထားတာတော့ မတရားပါလေ။

‘ထား’ ကို လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားပါလျှင် ‘ထား’ ကိုသာ ပုံချစ်ပါ။ ‘ထား’ ကမွေးလာမယ့်မျိုးဆက် (တွေ) ကိုလည်း ပုံချစ်ပါ။ အနာဂတ်အတွက် ရည်မှန်းပြီး လက်တွဲမည်ဆိုပါက ‘ထား’ ကသာ သူ့ဘဝမှာ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံးလူတစ်ဦးအဖြစ် နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ ရပ်တည်ပေးသွားချင်တာပါ။

“ကိုသူက ထားကို စဉ်းစားဖို့ပြောလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်း စဉ်းစားရမှာက ကိုသူပါ အန်တီ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ထားတို့ အကယ်၍ပေါ့လေ”

စကားကို ခဏမျှရပ်၍ အကဲခတ်ပြီး ကြည့်လိုက်မိပါ၏။

စိတ်မဆိုးလောက်ပါဘူးနော်။ တကယ်လည်း အိမ်ထောင်မှုဆိုတာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူပြီး ထူထောင်ရမယ့် ဖက်စပ်လုပ်ငန်းတစ်ခု သဘောမျိုးပါပဲ။ အရင်းအနှီး ဆတူထည့်ရတာ ဖြစ်ပေမယ့် ‘ထား’ ဘက်က ပေးဆပ်ရသည့် အရင်းအနှီးက ကြီးလွန်းနေတာအမှန်ပါ။

လူလွတ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့ထက်သာသည့် အမျိုးသား လူလွတ်တစ်ဦးကို ရွေးချယ်လက်ထပ်လျှင် ရပါလျက် (အခွင့်အရေးလည်း ရှိခဲ့ပါလျက် ငြင်းဆန်ခဲ့ပြီး) သူ့ကိုသာ ကိုယ်စိတ်နှလုံးအစုံ ပုံပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ သာမန်ချစ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်မှန်း သူသိစေချင်ပါရဲ့။

“ပြောပါ သမီးရဲ့၊ အန်တီ နားထောင်နေပါတယ်”

“ထားတို့လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်မိဘဘက်ကိုမှ လိုက်မနေဘဲ သီးသန့် အိမ်ခွဲနေမှ ဖြစ်မှာပါ။ မာမိရော အန်တီပါ လွန်ဆွဲနေရင် ထားတို့ ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲမှာမို့လို့ပါ အန်တီ”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သမီးပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်”

“ပြီးတော့”

အန်တီမျက်ပန်းဟိုနှင့် တည့်တည့်ကြည့်လျက် ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေ၏။ ခုကတည်းက တင်းထားနိုင်မှသာ နောင်ကို အစဉ်သဖြင့် အလျော့ပေးရတာမျိုး အခွံပေးရတာမျိုး မဖြစ်တော့မှာလေ။ အထူးသဖြင့် ‘အခရာမောင်’ ရခဲ့ပါသည့် အခွင့်အရေးမျိုးထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုရချင်တာ ‘ထား’ ၏ လောဘဟု ထင်ချင်လည်း ထင်နိုင်ပါတယ်ရှင်။

“အိမ်ထောင်ဦးစာဝကို ထား လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ဖြတ်သန်းချင်ပါတယ် အန်တီ။ ကိုသူ့အတွက်က ဒုတိယဖြစ်ပေမယ့် ထားအဖို့ ဒါ ပထမဦးဆုံးပါ။ အန်တီနားလည်မယ်ထင်ပါတယ်”

“အင်း”

ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည့် လက်တို့က ပြောလျှော့ပြီး ဖယ်ခွာသွားလေတော့၏။ ‘သားအချစ် မြေးအနှစ်’ ဆိုပြီး ‘သဲသဲ’ ကို ချစ်တာ အပြစ်မတင်ပါ။ သို့သော် ‘ထား’ ၏ မျိုးဆက်ကို အမွေဆက်ခံခွင့်တို့နှင့်အတူ အစစ ပုံပြီးလိုလားစွာ ချစ်ခင်တာမျိုးကိုတော့ အလိုအပ်ဆုံးပါပဲ။ အကယ်၍ ‘ကိုသူ’ နှင့် ချွတ်စွတ်တူလွန်းသည့် သားလေးမျိုး ‘ထား’ ရင်မှာလွယ်ဖြစ်ခဲ့လျှင်ပေါ့လေ။

“ဒါကြောင့် ကိုသူ့ကို စဉ်းစားရမှာလို့ ပြောတာပါ”

“မှန်ပါတယ် ထား။ အန်တီ သဘောပေါက်ပါတယ်။ သမီး

ပြောတာလည်း မှုတ်ပါတယ်လေ။ သားနဲ့သမီး လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် အန်တီမြေးကို အန်တီပဲ ခေါ်ထားမှာပါ”

ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာလေ။ အန်တီ မျက်နှာ မသဘာမယာဖြစ်သွားသော်ငြား ဣန္ဒြေမပျက် နေနိုင်လေ၏။ အစရှိ အနောင်နောင်ဆိုသကဲ့သို့ နောက်ဖြစ်လာမည့် အခွပ်ထုပ် နောင်ကြီးမှန်သမျှ ရှေ့မှ ကြိုရှင်း ဖြတ်တောက်ထားရတာ စနစ်ကျမှုတစ်ခုပါပဲ။ ‘ထား’ မှာ ဘာမဆို ပြည့်စုံချမ်းသာသလို မာနနှင့် အတ္တလည်း အပြည့်အနက် ရှိနေပါ၏။ ‘အခရာ’ နှင့် ဆက်နွယ်နေသည့် သွေးသားကို ချစ်လည်းမချစ်နိုင်သလို ခွဲဝေအချစ်ခံရမှာကိုလည်း မလိုလားပါချေ။

(၁၀)

“ဖေဖေ ပြန်လာပြီ”

မေမေလက်ကို တွဲထားရာမှ လက်ကိုဖြတ်ပြီး သူထံပြေးလာပါသည်။ သမီးကို စွေခနဲ ပွေ့ချီလျက် ပါးလေးကို ဖွေးလိုက်မိလေ၏။ သမီးက ခပ်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး သူ့လည်ပင်းကို တင်းတင်းဖက်ကာ သူ့ပါးကိုလည်း ပြန်၍ နမ်းလိုက်လေသည်။ ဤသို့ ပြုမူလေက သူနှင့်သမီးကြားမှာ သိပ်မရှိခဲ့ပါ။ ‘မေ’တဘာ သမီးကို ဤသို့လုပ်ဖူးဖြစ်ခဲ့တာလေ။

“ဖေဖေ အမောပြေပါစေလား မြေးရယ်”

“ပြောလိုက်ပါ သမီးရယ်။ သဲသဲက ဖေဖေအမောပြေပါလို့”

သမီးကို ကော်ဖောထက် ပြန်ချပေးလိုက်ရင်း ပြောလိုက်ပါ၏။ လက်မှာ ကိုင်လာပါသည့် သားရေအိတ်ပြားကို ဆက်တိစားပွဲထက် တင်လျက် ခုံမှာ ခဏမျှ ထိုင်လိုက်ပါ၏။ အမောပြေလောက်မှ အိပ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ဖြစ်မှာမို့ပါပဲ။ သမီးက သူ့ပေါင်ပေါ် ထိုင်ရန် တက်လာသဖြင့် ပေးထိုင်လိုက်ရလေသည်။

“သား”

“ဗျာ”

မေမေခေါ်လိုက်သဖြင့် သူက သမီး၏ခါးလေးကို (အောက်သို့ ပြုတ်မကျစေရန်) နောက်မှ သိုင်းဖက်ရင်း မော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မေမေက သူတို့သားအဖကို ငေးကြည့်နေပြီး ဘာမှမပြောပါချေ။ အလို! မေမေ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်စတွေနှင့်ပါလာ။ ဘာကိုများစမ်းနည်းနေရပါသလဲ။

“ဘာများလဲ မေမေ”

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ သားနားလို့ အမောပြေသွားရင် ချမ်းချမ်းပြီး ညစာစားရအောင်လို့ပါ”

သမီးက သူ့ကို ခါးကိုင်းစေပြီး နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်လေ၏။ သူက ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကာ အိပ်

သ၌ မေသဒ္ဒါမောင်

နှင့် တွဲ၍ သယ်လာပါသည်။ စက္ကူကိုင်းအိတ်ကလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်ပါသည်။ သမီးက ရယ်မောလိုက်ပြီးနောက် သူပေါင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းသွားလေတော့၏။ စားပွဲထက်မှ အိတ်လေးကို ယူ၍ စားပွဲပေါ် သွန်ချလိုက်လေသည်။

အိတ်ထဲမှ ဖြုတ်ကျလာသည်က ရောင်စုံစက္ကူလေးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားပါသည်။ စက္ကူရုပ်တို့ပါပဲ။ ကတ်ကြေးဖြင့် သေချာညှပ်ခေါက်ထားပါသည့် အရုပ်လေးတွေက ချစ်စဖွယ်လေးတွေပါ။ သို့သော် အမှိုက်ပွတာကို မကြိုက်သည့် မေမေ ဆူမည်စိုးပြီး သမီးကို ဒီမှာ ထုတ်မဆော့စေချင်ပါလေ။

“သမီးကလည်း အခန်းထဲမှာ ဆော့လေ။ ဘွားဘွားဆူတော့မှာပဲ”

“ရပါတယ် သားရယ်။ နောက်မှ နီနီတို့ ကူရှင်းပေးမှာပေါ့။ ဆော့ဆော့ မြွေး”

“လှတယ်နော် ဘွားဘွား။ ဒါက ဘတ်တာလင်းနော်။ ဒါက ရွှေငါးလေး”

“ဟုတ်ပါ့တော်၊ ရောင်စုံလေးပါ ခြယ်ပေးထားတာပဲ။ ခြေလေး ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တာပေါ့၊ ဘွားဘွားရဲ့။ တိတိမေက သဲသဲကြိုက်တာ

ကို အရမ်းသိတာ။ တိတိမေကို မုန့်မုန့်ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ မေမေ”

“အေးပါ သမီးရယ်”

ရွယ်တူ သူငယ်ချင်းနှယ် ‘မေ’ ကိုပါ မုန့်ဝယ်ကျွေးခိုင်းနေပါရောလား။ လိပ်ပြာရုပ်လေးကိုလဲလိုက်၊ ငါးဖောင်းဖောင်းလေးကို ယူကြည့်လိုက်၊ ဖားရုပ်လေးကို စားပွဲထက် တင်ပြီး နောက်မှနေ နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး ပူးခနဲ လေမှုတ်ရန်စေလျက် သဘောကျနေလေတော့သည်။ ဆူးကြီးပေးပြီး ဝယ်ပေးထားပါသည့် အရုပ်တို့ တစ်ပုံကြီးရှိပါလျက် ဆထတစ်ဖြုတ်သာ ကစားပြီး မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားကာ သူပြန်လာတိုင်း ‘တိတိမေ ဘာပေးလိုက်လဲဟင်’ ဟူသည့်အမေးကို ညနေတိုင်း မေးတာက အကျင့်ဖြစ်နေလေပြီ။

“သား”

“ဗျာ”

“ရေချိုးတော့လေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“နီနီ၊ မြွေးကို စောင့်ကြည့်ထားပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ”

သူ ထရပ်လိုက်စဉ် မေမေက သူ့နောက်မှလိုက်လာလေတော့၏။ ဘာလဲ သူ့ကို ဘာများပြောချင်လို့ပါလိမ့်။ အပေါ်ထပ်အထိ

တောက်လျှောက်လိုက်လာပြီး အခန်းထဲ ပါလာသဖြင့် သူ ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ရလေသည်။ အခန်းထဲဝင်ပြီး အဝတ်အစားယူပေးတဲ့အထိ လုပ်ပေးရအောင် သူက ကလေးမှမဟုတ်တော့တာလေ။

“သား”

“ဗျာ မေမေ”

“ပြောစရာရှိတယ်”

သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိပါ၏။ ရိပ်မိနေပါသည်။ ‘မှန်းသစ်ထား’ အကြောင်းပဲ ပြောဦးမှာမဟုတ်လား။ လူလွတ်ဖြစ်တုန်းကပြီ အနီးဆုံးမှာရှိပြီး အနားကပ်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းမို့ အရာရာ နားလည်သည်ဟုသာ ထင်မိခဲ့တာပါလေ။ စီးပွားရေးလောကထဲ စတင်ခြေချခဲ့မှာ အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးရုံ ကာလလေးပါပဲ။

‘အခရာမောင်’ နှင့်သူ ကြိုက်နေပြီဆိုသည့် သတင်းကြားနာဖြင့် အိမ်ကို အလာကျခဲ့သလို သူ လက်ထပ်စဉ်မှာ (မင်္ဂလာသေ့ခွေတင်) နောက်ကျပြီးမှ လုပ်ဖြစ်လေ၏။ ပွဲကို မလာဘဲ အိမ်မှာ လက်ဖွဲ့လာခဲ့ကတည်းက သဘောထား မည်မျှသေးကြောင်း သိသာခဲ့ရတာ။ ဒီလောက် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် ဖြစ်ခဲ့ပါလျက် သူစိမ်းဖက်လာသည်နှင့် သူက မစိမ်းရပါဘဲ ‘ထား’ကသာ မီးစိမ်းပြခဲ့တာပါလေ။

“ထားအကြောင်းဆိုရင်တော့ မပြောပါနဲ့တော့ မေမေ”

ကျွန်တော် မပြောချင်တော့လို့ပါ”

“သားကလည်းကွယ်”

“ထားအကြောင်း မေမေလည်း သိမှာပါ။ ငွေရှာတတ်ရုံနဲ့ အိမ်ရှင်မအစစ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မေမေ။ အပြင်ထွက်လွန်းတာနဲ့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ပြီးပါပြီ။ နောက်ထပ်”

“ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လို တစ်ခါအိပ်ထောင်ကျဖူးတာနဲ့ အလိုလို ကြောက်မနေပါနဲ့လား သားရယ်”

“ကြောက်လို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ။ မိခင်အရင်းက တောင် ကိုယ်မွေးတဲ့သားသမီးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေး မလုပ်ချင်ခဲ့တာ။ ဘာသွေးသားမှ မတော်စပ်တဲ့ ထားလိုမိန်းကလေးက သမီးကို သမီးရင်းလို သတ်မှတ်ချင်မှာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါ ပူစရာမလိုပါဘူး သားရယ်။ မေမေ့မြေးကို မေမေပဲ အစ်သက်လုံး အပြီးခေါ်ထားမှာပါ”

“ဗျာ”

ဘုရားရေ! ဒါက ဘာသဘောပါလဲ။ အဖေနှင့်သမီးကို အရွယ်မတိုင်ခင်မှာပင် ခွဲထားချင်တာတဲ့လား။ မိခင်အနီးမှာမရှိတော့တာမို့ နှုတ်ကမ္မာမပြောရှာပေမယ့် စိတ်ထဲမှတော့ သမီးတောင့်တမိမှာ အမှန်ပါ။ နေကောင်းနေချိန်မှာ မသိသာပေမယ့် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်

ပြီး ညဘက်အဖျားတက်လျှင်ဖြင့် လေသံခပ်တိုးတိုးလေးနှင့် ‘အခရာ’ ကို ‘တ’ ခဲ့တာလေ။

ထင်သားပါပဲ ‘မှုန်းသက်ထား’။ သမီးကို ခုချိန်ထိ ‘သမီး’ ဟု နွေးနွေးထွေးထွေးလေး ခေါ်တာမျိုး တစ်ခွန်းမှမရှိခဲ့သလို ချိန်ပွေ့ဖို့ဆိုတာဖြင့် ဝေးစွဲပါပဲ။ အိမ်ကိုလာလည်း သမီးကိုမေးဖို့ထက် သူ့ကိုမေးတာသာ ရှိခဲ့တာပါ။ အခုတော့ဖြင့် သူနှင့်လက်ထပ်ဖြစ်ပါက အိမ်ခွဲနေမည်ဆိုပြီး သမီးကိုထားခဲ့ခိုင်းတာပေါ့လေ။ အမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး မိခင်တစ်ဦး၏ စိတ်ထားမျိုး မထားတတ်ပါလား ‘မှုန်းသက်ထား’ ရယ်။

“ဘာလဲ မေမေ၊ ထားက သမီးကို မခေါ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ပြောလိုလား”

“အို မဟုတ်ပါဘူး။ မေမေကိုက မြေးနွဲ့မခွဲနိုင်လို့ မေမေခေါ်ထားချင်တာပါ”

“ဟုတ်လိုလား မေမေ၊ အခရာနဲ့နေခဲ့တဲ့ အိမ်မှာ လိုက်မနေနိုင်ဘူး။ အသစ်ဝယ်ပေးပါလို့ရော မတောင်းဆိုဘူးလား”

“သားကလည်းလေး၊ ထားကို အပြစ်ကြီးမြင်နေတော့တာ”

“အဝေးကြီးထွက်သွားတာမှ မဟုတ်ဘဲ မေမေ။ တစ်ဦးတည်းမှာ အတူရှိနေကြတာပါ။ သမီးကို အခုလည်း မေမေရဲ့မျက်

အောက်က အပျောက်မခံသလို စောင့်ကြည့်ထိန်းပေးနေတာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“မေမေက သားတို့လက်ထပ်ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်အောင်လို့ပါ”

ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေကန်ထဲ (ရေချိုးကန်ထဲ) သို့ ရေကန်ပိုင်းဖြင့် ထားပြီး ရေပြည့်ထားခဲ့ပါ၏။ ရေပြည့်တာ သိစေရန် ရေချိုးခန်းတံခါးစိပ်ပါ အသာဖွင့်ထားလိုက်ပါသည်။ မေမေက သူ့တင်ထက် ဝင်ထိုင်နေပြီမို့ စကားကို တော်တော်နှင့် ပြီးချင်ပုံမရပါချေ။

အကြောင်းပြချက်ကတော့ သေသေသပ်သပ်လေးပါပဲ။ သို့သော် သူက အတွင်းစိတ်ထဲမှ အလိုလိုသိနေရတာပါ။ မျက်လုံးခြင်းကြည့်ရုံဖြင့် ရင်ထဲထိ မြင်နိုင်သည်ဆိုသည့် ‘မေ’ ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိလေ၏။ ‘ထား’ နဲ့ကိစ္စကို ‘မေ’ ကို တိုင်ပင်လို့ သင့်တော်ပါလော။ သမီးနှင့်ဆက်နွယ်သည့်ကိစ္စမို့ ‘မေ’ နားထောင်မည်ထင်ပါသည်။

“သမီးရဲ့ရင်ထဲမှာ တစ်ခါ စိတ်ဒဏ်ရာချပြီးခဲ့ပါပြီ မေမေ။ နောက်ထပ် အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့ သမီးကို ထပ်ပြီး နောက်ကျင်စေချင်တော့တာအမှန်ပါ”

“သားဘဝအတွက်လည်း ကြည့်ရဦးမှာလေ”

“အဲဒါကိုက မှားနေတာပါ မေမေ”

“ဘာရယ်”

“ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုင်ပင်တာ ကျွန်တော် အတွက်လား၊ ဒါမှမဟုတ် သမီးအတွက်လား”

“နှစ်ယောက်စလုံးအတွက်ပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့သမီးကို ဘာလို့ခွဲထားချင်ရတာလဲ မေမေ”

“သား”

“ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ အရွယ်မတိုင်ခင်အချိန်ထိ ခွဲမနေနိုင်ဘူး မေမေ”

“သား”

“အမိမဲ့သား” ပရမ်းပတာဆိုပြီး သမီးအပေါ် လက်ညှိုးထိုး ကဲ့ရဲ့မှာမျိုး ကျွန်တော် အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် သူ့အမေလို့ လျှပ်ပေါ်လော်လီ မိန်းမမျိုး မဖြစ်ရလေအောင် ဂရုတစိုက် ပျိုးထောင် ပေးရမှာ အဖေဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်မှာသာ တာဝန်အရှိဆုံးပါ”

“အဲဒီတာဝန်ကို မေမေ ယူနိုင်ပါတယ် သားရယ်”

“မဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

“သား”

“ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက်တစ် ကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ လုံးဝကို မစဉ်းစားချင်တော့တာပါ။ အကယ်၍ မဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း သမီးအတွက် အဓိကထားပြီး ရွေးချယ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်စေရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“ခက်လိုက်တာကွယ်”

“မခက်ပါဘူး မေမေ။ သမီးကို မချစ်မကြင်နာတဲ့ မိန်းမ ခုတ်ယောက်ကို လက်ထပ်တော့ရော ကျွန်တော် ပျော်နိုင်မှာတဲ့လား။ ဘိုယံထိလက်ရောက်ဖြစ်မှ နှိပ်စက်တာမဟုတ်ဘူး မေမေ။ စိတ်နဲ့ နှိပ်စက်ရင်လည်း နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရာ ရောက်ပါတယ်။ သမီးရင်ကို ခွဲပြီး သမီးရဲ့မျက်စိရည်နဲ့ တည်ဆောက်ရတဲ့ အိမ်ထောင်မျိုး မဖန်တီး သေးချင်ပါနဲ့။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တောင်းပန်နေတာပါ မေမေ”

“ဒါဆို သားက ပြေးသဘောကျမယ့် မိန်းကလေးမျိုးကို ဆော့ လက်ထပ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ”

“ဗျာ”

“ထင်တော့ထင်သားပဲ။ ကလေးကို ဒီလောက်စည်းရုံးနိုင် တာ နည်းတဲ့ power တော့ မဟုတ်ဘူး”

“မေမေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“မိဘနေရာက ပြောနေတာပါ မင်းသူရ။ သားစိတ်ကြိုက်

၁၂၀ မေဆွါလောင်

အဆင့်အတန်း မတူတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပြခဲ့ပြီးပြီ။ လက်လွှဲ
စာပယ် တည်ထောင်ခဲ့လို့ အိမ်ထောင်ဖျက် တစ်ခုလပ်ဘဝလည်း
ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ တော်သင့်ပါပြီ သား။ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်မပြုချင်
လည်း သား သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်မလာနဲ့ ရောက်လာမယ်
ချွေးမမျိုးကို မေမေ နောက်ထပ် welcome မလုပ်နိုင်ဘူး”

“မေမေပြောနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ မေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ သဘောမတူ
ဘူးလို့ ပြောနေတာပဲ။ ရှင်းပြီလား”

သေစမ်း! သူ မျက်လုံးကို ပိုက်လိုက်မိတဲ့ မေမေက သူ့အခါ
ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ အလို! ‘မေ’ နဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး
ဆိုပြီး တရားဝင်ပြောရအောင် သူနှင့် ‘မေ’ ကဖြင့် ဘာဆို ဘာ
မဟုတ်တာလေ။ ဖြစ်ရလေ မေမေရယ်။ လက်မလာနဲ့တဲ့လား။ ပြော
ရက်လိုက်တာ။ ‘မေ’ ဆိုတာ ‘အခရာ’ လို ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ အလှူချင်
သပ်သပ်ရှိတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အချည်အချင်ရှိပြီး မေတ္တာပြည့်စုံတဲ့
ကလေးမို့ ကျွန်တော်နဲ့တောင် မတန်တဲ့သူပါ မေမေရယ်။

(၁၁)

“Bus ပေါ်ရောက်နေပြီမို့ မကြိုပါနဲ့တော့ MD, Thanks!”

ခပ်စောစောလေးထွက်ခဲ့ပြီး Bus ပေါ်မတက်ခင်မှာပင် MD
စံ message ပို့လိုက်ပါ၏။ ကားရပ်သည်နှင့် တက်စီးခဲ့ပါသည်
ဝီရိယစိုက်ပြီး စောစောလာလျှင် လူချောင်သည့် Bus မျိုး စီးရပြီး
အလုပ်စောရောက်တာမို့ အဆင်ပြေလေ၏။ အဓိကရှောင်ချင်တာက
MD ဖြစ်သည့်သူကိုပါပဲ။ ‘အသည်း’ ကြောင့် သူမကို အလေးပေးနှုန်း
သိပေမယ့် ကိုယ်က ဆင်ခြင်ရမှာလေ။

ဒီလောက် အနေအတိုင်ဆင်ခြင်နေတာတောင်မှ ‘မနေ့’ ၏

မျက်စာင်းအကြည့်က ရှိနေတုန်းပဲ မဟုတ်ပါလား။ ယခုအလုပ်က သိပ်လည်းမဆေးသလို အရမ်းကြီးလည်း အလုပ်များပြီး မပင်ပန်းတာမို့ နှစ်ရှည်လများ လုပ်ချင်တာအမှန်ပါ။ 'ကြီးကြီးမ' နှင့် 'အသက်' ဒေါ်လေး 'အန်တီအေး' (ဒေါ်အေးရီ) က သူမတို့နှစ်ဦးကို ကိုယ်ပိုင် တစ်နိုင်စီးပွားရေးလေး လုပ်စေချင်ကြပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေစေ ချင်တာပါ။

လိုအပ်သည့် အရင်းအနှီးကိုလည်း သူတို့ တတ်နိုင် သလောက် ဖြည့်ပေးမည်ဆိုပါ၏။ သူမရော 'အသက်' ပါ လူကြီးတွေ ထံမှ ဘာဆိုဘာမှ မလိုချင်ဘဲ ကိုယ့်လုပ်အားကို ချွေတာသုံးပြီး ငွေစုနေကြတာပါ။ နောက်ပိုင်း လုံလောက်သလောက်စုဆောင်းနိုင် လျှင် 'အသက်' နှင့်အတူ ဆေးဆိုင်လေးတစ်ခုလောက် ဖွင့်ရန် စိတ်ကူးထားပါသည်။

ဆေးဝါးအကြောင်းကို သိပ်ကြိုးစားမလည်ပေမယ့် 'အသက်' သင်ပေးတာမို့ ဗိုက်အောင့်လျှင် ဘာဆေးသောက်၊ ခေါင်းကိုက်လျှင် ဘာဆေးမျိုးဆိုတာကိုတော့ သိပါ၏။ ဆေးအကြောင်း နားလည်သည့် 'အသက်' က ဆိုင်ပုံမှန်ထိုင်လည်း သူမက ဆေးမှာပြီး အပြင်ထွက် ငွေချေဖို့က လုပ်ရမှာပါလေ။

“တိ!”

ကားလမ်းကိုကုန်၍ ကုမ္ပဏီတက်လျှောက်စဉ် ကားတစ်စီးက ဆေးမှ အရှိန်ဖြင့် ဖြတ်မောင်းသွားလေ၏။ လမ်းသွားလမ်းလာများ သည့်နေရာမှာ အရှိန်လျှော့မောင်းရမှာကို မသိလေလျော့သလား။ Platform အနီးဘေးမှ ရေပြောင်းခလေးရှိနေသည့် ချိုင့်ခွက်လေးကို နှင်းမီပြီး ခြေခေါက်လဲသွားရလေတော့သည်။ ဒီနေ့ ပြဿဒါးနေ့ပဲ ထင်ပါရဲ့။

“မေ”

“ဟင်”

အတူနဲ့တက်ရအောင် ကားအတူမစီချင်လို့ စောစောထွက် ထာမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နောက်ကပါလာပါသလဲ။ Platform ထက် ထိုင်နေတာမို့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဟုန်း သိတော့မှာလေ။ ဒီ uniform ဝတ်လျှင် ဒီလို lady shoe မျိုးပဲ စီးရတာက တစ်ဒုက္ခပါပဲ။ ဣန္ဒြေဆည်၍ ထရပ်ရန် ပြင်လိုက်စဉ် ခြေထောက်မှ မျက်ခနဲနာကျင်သွားရလေ သည်။ ခြေဆစ်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်ပါရဲ့။

“ထလိုရေဘူးလား”

“ကျွတ် ကျွတ်! နာလို့ပါ”

“ဖြစ်ရလေ မေရယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ချော်လဲရတာလဲ”

“လမ်းကူးလာတာကို ကားတစ်စီးက အရမ်းဖြတ်မောင်းသွား

လို့ပါ။ အား ကျွတ် ကျွတ်၊ နာလိုက်တာ”

“ဆေးခန်းသွားမှထင်တယ် မေ၊ ထလိုရပါ့မလား။ ကိုယ်တို့ ထူပေးမယ်၊ ထကြည့်ပါဦး”

ပြဿနာပါပဲ။ မမြင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဆက်သွားလျှင်လည်း ရပါလျက်နှင့် ဒီအနားမှာမှ ကားရပ်ပြီးဆင်းလာရပါသလား။ ထရပ်ရန် အားယူလိုက်စဉ် အနောက်ဘက်မှ လက်မောင်းနေရာကိုကိုင်၍ ထူမတ် ပေးသည့် သူကြောင့် မျက်နှာပူရပါ၏။ ခြေထောက်မှ အတော့်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး နာကျင်မှုဒဏ်က မခံနိုင်လောက်အောင် နာရင်း လူက ယိုင်လဲလေသည်။

“အ!”

“မဖြစ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ပွေ့လိုက်မယ်နော်”

“ဒို့! မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်တာ၊ အားနာတာတွေနောက်မှပြောတော့၊ အခု တော့ ဆေးခန်းပြေးရအောင်”

တကယ်ပင် စွေခနဲ ပွေ့ချီလိုက်သဖြင့် သူမ ခန္ဓာကိုယ် မပေါ့မလေးက သူလက်ထဲ ပါသွားတော့တာပါ။ ကားရှေ့ခန်းမှာပင် တံခါးဖွင့်ထိုင်နေပြီး ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်လေ၏။ ခြေထောက်က မတရားနာနေသဖြင့် မျက်ရည်စဲရသည့်ကြားထဲ သူ့ကို မျက်နှာပူသဖြင့်

ကြည့်ရဲတော့ပါ။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်၏ အပွေ့အပိုက်ကို ခံခဲ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာလေ။

“မေ”

“ရှင်”

“ဆင်းရအောင်”

ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းရှေ့ ရပ်လိုက်တာကြောင့် မော့ကြည့်မိစဉ် မျက်လုံးကျယ်သွားရပါ၏။ အလိုလေး! ‘အသက်’ ရှိနေပါသည့် ဒီဆေးခန်းကိုမှ ရွေးခေါ်လာပါသလား။ အနီးဆုံးလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ကို အပြစ်မြင်၍ မရပါ။ လူကို လမ်းမလျှောက်စေဘဲ စောစောက အတိုင်း ပွေ့ချီပြန်သဖြင့် မျက်နှာထားမရအောင်ပင် ရဲချေပြီ။

“အရေးကြီးလူနာ၊ ဟောတော်! မေ ပါလား”

“အတော်ပဲအသက်ရယ်။ မေ့ခြေထောက် ခေါက်သွားတာ အဲဒါ ပြန်ပြန်လေးကုပေးပါ။ ဓာတ်မှန်ရှိက်ရမယ်ထင်တယ်”

“အသက် ကြည့်ပေးပါ့မယ် ကိုသူရရယ်။ သိပ်လည်း စိတ် ဆူပါနဲ့”

“မပူလို့မရလိုပေါ့ အသက်ရဲ့၊ ပုံခနဲလဲကျတာ ပစ်လွဲချလိုက် သလိုပဲ။ လက်မှာ ပွန်းသွားသေးလား။ မှန်း! ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒီမှာ ရဲနေတာပဲ”

လူနာခုတင်ထက် ထိုင်စေပြီး သူ့သပေးမည့်ဆရာဝန် မရောက်စဉ်မှာပင် လက်ကို ဆတ်ခနဲ ယူကြည့်လိုက်လေ၏။ သူ့ လက်ဖနောင့်က အားပြိုင်ထောက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားတာမို့ ပွန်းရာ တော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှိနေမှာပါ။ ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်လို့ ဘာဖြစ်နေမှန်း သတိထားမိပါရဲ့လား။ အမျိုးသမီးဆရာဝန် ဝင်လာသဖြင့် သက်ပြင်းကျိတ်ရွက်လိုက်ရပါ၏။

“အသက်သုငယ်ချင်းပါ မမ၊ ခြေခေါက်လဲသွားတာတဲ့”

“Patient က ကံဆိုးတာလား၊ ကံကောင်းတာလား မယ် တော့ဘူး။ ဆေးခန်းဝမှာတော့ ရှုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးလို ပြုံးကြည့် နေကြပြီ”

“ဟောဗျာ”

“ရှင်ကလည်း ရှင်ပဲလေ။ ဒီလောက် သည်းသည်းလှုပ်ကြ တော့ ကြည့်ချင်ကြပြီပေါ့။ ကဲ ခြေထောက်စစ်ကြည့်ရအောင်”

“အား နာတယ် ဒေါက်တာ၊ နာတယ်”

“အဆစ်လွဲမှတော့ နာပြီပေါ့။ Pop ကိုင်မှရမယ်”

“ဟင်! သွားပါပြီ”

“ဘာကသွားတာလဲ”

“အသက်တို့က သုံးလွှာမှာနေတာ မမရဲ့။ ဒီပုံနဲ့ မေ ဘယ်

အတက်အဆင်းလုပ်နိုင်မှာလဲ”

“အဲဒီတော့လည်း မေ့ကိုကို တစ်ယောက်လုံးရှိတာပဲ။ သူ စီစဉ်ပေးမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲ!”

ဒေါက်တာက သူမကို ‘အသက်’ သူငယ်ချင်းဆို၍ ရင်းရင်း နီးနီး စနောက်လိုက်ပုံပါ။ သူက ဘာမှမဖြေရှင်းဘဲ ငြိမ်နေသဖြင့် နေရခက်လှပါ၏။ ဆေးကုတာက အရေးကြီးနေသဖြင့် အာရုံမစိုက်နိုင် ဘဲ နာတိုင်သည်းရင်း သည်းခံနေရလေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလုပ်ပြီထင်နေတာ ဖြစ်လာတော့မှ ပျော့ဖတ်နေတာပါပဲလား ‘မေ’ ခုယ်။

သူက သူမ ဆေးကုခံရတာကို မကြည့်ဘဲ အပြင်ထောရှောင် နေသလို ကုမ္ပဏီကို phone လှမ်းဆက်နေတာကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရ လေ၏။ ‘မေ့ကိုကို’ ဟဲ့။ အင်းပေါ့လေ။ အစ်ကိုအရွယ်မို့ ‘ကိုကို’ ဟု ချစ်တာလည်း ဖြစ်မှာပါလေ။ ‘အသက်’ တစ်ယောက်ကတော့ နာကျင် နေပါသည့် သူငယ်ချင်းကို မသနားနိုင်ဘဲ ပြုံးစိမ် ဖြစ်နေလေသည်။

“ပြုံးမနေနဲ့လေ။ ငါ တကယ်နာနေတာ အသက်ရဲ့”

“မနာချင်ရင် သတိထားမှပေါ့ မေရဲ့၊ တကယ်ပါပဲ”

“ဘယ်သူကရော အနာဖြစ်ချင်ပါ့မလဲ။ သူကပဲပြောရလေ။

စိတ်ညစ်နေပါတယ်ဆိုနေမှ”

“ဒီလို စိတ်ညစ်မှုမျိုး ငါလည်းရချင်ပါရဲ့”

“မိန်းမနော်၊ ငါ့ကို ငိုချင်လာအောင် သိပ်မဆွနဲ့”

“အမလေး၊ မလိုလိုက်ပါနဲ့၊ တော်ကြာ အသည်းသိသွားမှ ပိုဆိုးမှာ”

“အင်း ဟုတ်သားပဲ၊ ကလေးကိုမပြောဖို့ ပြောချီးမယ်”

“ဪ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပူဘဲ တခြားလူကို ပူနေပြန်ပါပြီ။ မေကတော့လေ”

တကယ်ပါ။ နာတာတော့ နာပေမယ့် လူကြီးမို့ သည်းခံနိုင်တာပါ။ ကလေးသားသိလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး ငိုမဲ့လေးဖြစ်တော့မှာလေ။ နဂိုကမှ ‘အသည်း’ က တစ်ခုခုဆို ဝမ်းနည်းပက်လက်ပြောပြောပြီး ငိုတတ်သည့်အကျင့် ရှိနေတာမဟုတ်လား။ ဒီပုံနဲ့အလုပ်ပျက်ပြီး အိမ်မှာ ဘယ်နှစ်ရက်ထိုင်နေရမည် မသိပါ။ အိမ်ဆို၍ နေနေသည့်နေရာကို မည်သို့တက်ရပါမည်နည်း။ ရင်မောရလေစွ။

“ကဲ! လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနေလို့ မရဘူးနော်။ Wheel chair နဲ့ပြန်မှရမယ်”

“ဟင်! တကယ်”

“မေက ခြေထောက်လှုပ်လို့မရဘူး ပြောနေတယ်လေ မေရဲ့”

“ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘယ်နှယ် ဒုက္ခလဲ။ သုခရှင်သုခ။ နေ့တိုင်း တတောက်တောက်လျှောက်နေလို့ ဘုရားက ပေးနားလိုက်တာ။ နားခွင့်ရတုန်း စိတ်ပတ်လောက် အားပါးတရ နားလိုက်ပါ ညီမလေးရဲ့။ ဒီလောက်အရှိက်ပေးတဲ့သူလည်း အဆင်သင့်ကို ဘယ်လောက်အဆင်ပြေလိုက်သလဲ။ အိမ်က ယောက်ျားနဲ့များ ကွာပါ။ မနာလိုချင်စရာပဲ”

“ဟိုလေ ဒေါက်တာ”

“ပြောလေ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ကိုသူရက မေတို့ကုမ္ပဏီက MD ပါ။ မေ့ Boss ပါရှင်”

“ဟယ်! တကယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မေ့ ချစ်ချစ်ကြီးမဟုတ်ဘူးလား။ ဒီလောက်ပျာလောင်ခတ်သည်းသည်းလှုပ်ပြနေတော့ ထင်လိုက်တာ။ Sorry ကွယ်။ အားနာလိုက်တာ။ မမကလည်း နဂိုကမှ နှုတ်ဖွာပါဘိနဲ့”

ဆေးခန်းတွင်းမှာ ရယ်သံခပ်တိုးတိုး ထွက်သွားရလေ၏။ အများအမြင်မှာလည်း ထင်ချင်စရာမို့ စိတ်ဆိုး၍လည်း မရပြန်ပါ။ သောက်က သူမအတွက် wheel chair ယူလာပေးလေသည်။ အိမ်ထဲ ပြန်ရမယ်မို့ ဆေးခန်းမှာ အချိန်ပိုင်းခွင့်တောင်း၍ သူမကို

ပြန်ပို့ပေးမည် ဖြစ်ပါ၏။

“ငါ မအားလို့ပေါ့ကွ။ ညီဖြစ်ပြီး ဒါလေးတောင်မှ အားကိုးလို့ မရဘူးလား”

ခပ်ဟဟ ဖြစ်နေသည့် တံခါးကြားမှ သူ့အသံ ဝင်လာလေသည်။ ‘ညီ’ တဲ့။ ဘယ်က ညီကို အကူအညီတောင်းနေတာပါလိမ့်။ သူမအတွက်နှင့် အစအဆုံး ကူညီပေးနေတာမို့ အားနာပြီးရင်း အားနာမဆုံးဖြစ်ရပါ၏။ သူက phone ကိုပိတ်လိုက်ပြီး နောက် တံခါးဖွင့်ကာ ဆေးခန်းတွင်း ဝင်လာလေသည်။

“မေ”

“ရှင်”

“ခဏလေးစောင့်လိုက်နော်။ အိမ်က ကားလာကြုံနေပြီ”

“အိမ်က”

“ဪ အိမ်ဆိုတာ အခု ကိုယ်နေတဲ့မေမေတို့အိမ်ကို ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အရင်နေခဲ့တဲ့ ခြံကအိမ်ပါ။ အဲဒီမှာ ပြုပြင်တာတွေ ဘာတွေရှိလို့ အလုပ်သမားတွေတော့ရှိမယ်။ အောက်ထပ်အခန်းနှစ် မေတို့အတွက် ပြင်ဆင်ခိုင်းထားတယ်။ ချက်ပြုတ်ပေးမယ့်သူလည်း ရှိတော့ မေရော အသက်ပါ အဆင်ပြေမှာပါ။ အသက်က လောလောဆယ် မေ့ကို လိုက်ပို့ပြီး နေရာသိအောင် အရင်လုပ်လိုက်နော်။ ညနေ

မေ့အတွက် အဝတ်အစားတို့ ဘာတို့ လိုအပ်တာသွားယူပြီး လိုက်လာပေါ့”

“အားနာလိုက်တာ ကိုသူရရယ်”

“အားမနာပါနဲ့အသက်ရဲ့။ ကိုယ် ဒီနေ့ Meeting ရှိတော့ နားလို့မရဘူး မေ။ သွားရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကျွန်တော်ရောက်ပြီကိုကို”

“ဟော! အဲဒါကမှ မေ့ချစ်ချစ်လား”

သူမ မျက်လုံးပြူးသွားရပါ၏။ သူ့နောက်မှရောက်လာသည့် ထူငယ်က သူ့ထက်အရပ်အမောင်းလည်း ပိုမြင့်သလို ခန္ဓာကိုယ်က ဆည်း ပိုတောင့်တင်းနေလေသည်။ သို့သော် Gentleman ပုံစံထက် ဂျစ်ကန်ကန်ဖြင့် လူ့ပိုက်လိုမျိုး style ပါ။ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး သူမကို ကြည့်စဉ် မျက်ဝန်းချင်းဆုံသွားရလေ၏။ နေပါဦး ဒီမျက်နှာ ကို ဘယ်မှာတွေ့ဖူးပါလိမ့်။

(၁၂)

“ဒါ ကိုယ့်ညီဝမ်းကွဲပါ မေ။ ဖွဲ့ရန်နိုင်တဲ့ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေတို့ကို ကိုယ့်အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်။ သေချာ

ဂရုစိုက်ပြီး ခေါ်သွားဦးနော်၊ ဇွဲ”

“အင်းပါ ကိုကိုရာ”

“မေ့ခြေထောက်က လှုပ်လို့မရလို့ သတိထားခိုင်းတာပါ”

“စိတ်ချပါဗျာ”

“အစ်ကို”

“ဘာလဲ မေ ... ပြောလေ”

‘အစ်ကို’ ဟူသည့်ခေါ်သံက ရင်ကို သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားစေပါ
၏ ဘုရားရေ! တကယ့်ကို ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နှင့် အားကိုး
သလို ခေါ်လိုက်သည့် ကရုဏာသံပါ။ ‘မေ’ ရယ်။ စိုးရိမ်စိတ်ပူမိတာ
တောင် စောစောက ပွေ့အချို့မှာတင် ဒီရင်ထဲ ပြောင်းဆန်အောင်
စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာကို ‘မေ’ သိပါရဲ့လား။ ဒီနှလုံးသားက ‘အခရာ’
နှင့် ရန်ဖြစ်ပြီးစဉ်ကပင် သေဆုံးခဲ့သလို ရင်ခုန်ဖို့အတွက်ပင် မေ့လျော့
နေသည့်နှယ်ပါ။ ‘အခရာ’ နှင့် ကွဲခဲ့ပြီးကတည်းက နှလုံးသားက
ခွင်သန်ဖို့ အခွင့်မရှိတော့ပါဟု ထင်ထားခဲ့ကာမှ အခုတော့ ဘာကြောင့်
များ ထခုန်ခဲ့ရပါသလဲ။

ဘုရားရေ! ... သူတော့ ‘မေ’ ကိုများ ချစ်မိလေပြီလား။

“ကျွန်မ အခုလိုဖြစ်တာ အသည်းမသိပါစေနဲ့လို့ ပြောချင်
ဦးပါ”

“အင်း ... ကြာကြာတော့ ဖုံးထားလို့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး
ဦး”

“ဘာလို့လဲဟင်”

“သမီးက ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ မေ့ကို မမြင်ရရင် နေမှမနေ
နိုင်တာ။ မေလည်း သိပါတယ်”

ကိုကိုကကားကြောင့် သူ အံ့သြသွားရပါ၏။ ဘာတွေလဲ၊ ဒီကိုအမြန်လာဆိုပြီး ကြိမ်စကြာနှင့် ရိုက်ခေါ်သည့်နယ် သူ့ကို မရောက်ခေါ်နေကတည်းက စိတ်ထင်ခဲ့ရတာပါ။ ကြည့်ပါဦး ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေပြီလား။ တစ်ယောက်ကလည်း ‘အစ်ကို’ တဲ့။ တစ်ယောက်ကလည်း တစ် ‘မေ’ တည်း ‘မေ’ နေတော့တာ မခွဲနိုင် မခွာရက် ပုံစံနယ်လေ။

Wheel chair ဖေါ်ထင်၍ တွန်းလာသည်အထိ မှာတမ်းခွေနေတာကို မပြီးနိုင်မစီးနိုင်ပါပဲလား။ တူမဖြစ်သူကိုခေါ်ပုံက ‘အသည်း’ တဲ့။ ကြက်သီးထစရာပါပဲ။ ဘယ်တုန်းကတည်းက ဒီလောက်ကြီးရင်းနှီးနေကြပါသလဲ။ ရပ်ထားသည့်ကားနာသို့ရောက်စဉ် Wheel chair ဖေါ်မှတစ်ဆင့် ကားဖေါ်ပွေ့ချီတာကို သူလုပ်ရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုကိုကပင် ပွေ့တင်ပေးပြန်လေသည်။

“အစ်ကိုက စကားလှအောင် အသည်းကို ပြောထားမှပေါ့”

“ကိုယ်မှ မညာတတ်တာ မေရဲ့”

“ဪ... ညာခိုင်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မ ခရီးသွားနေတယ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုပြောထားရင် ရမှာပါ”

“အင်းလေ ... အဲဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့”

“ပြောပေးပါ အစ်ကို။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး မေရယ်”

“ဟာဗျာ ... ခုထိ ပြောလို့မပြီးနိုင်သေးဘူးလား။ ပြောတော့ meeting ရှိတယ်ဆိုပြီး”

“သွားမှာပါကွ။ အသက်လာမှာကို စောင့်နေတာ။ ဟိုမှာ စာတ်မှန်တွေ၊ ဆေးစာအုပ်တွေ ယူလာနေပြီ။ မပြင်ဘူးလား”

အလိုလေး! လေသံက ကွာလွန်းလှသည်လား။ သူ့ကိုဖြင့် လေသံမာဖြင့် ပြောသလို ဟိုကောင်မလေးကိုကျ ပျားရည်မြစ်ထဲ မျှောနေသလိုမျိုး ချိုလို့လေ။ အခု ဒီနာရီမလေးကိုလည်း ‘အသက်’ လို့ခေါ်လိုခေါ်ပြန်ရဲ့။ သူ့ကိုကိုနဲ့ ဒီကောင်မလေးက ဟုတ်ကို မဟုတ်တော့ပါဘူး။

“ကျေးဇူးပါပဲ ကိုသူရရယ်”

“ရပါတယ် အသက်ရဲ့။ ကိုယ်မလာနိုင်လည်း မမျှော်ကြနဲ့နော်။ ဒါပေမဲ့ phone တော့ဆက်မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ဒီနာရီက Day ရော၊ Night ပါ စောင့်မှာလား”

“ဟုတ်တယ်ရှင်”

“ကိုကိုကလည်းဗျာ ဒီလောက်အရေးကြီးဘဲနဲ့ အပိုတွေ ဆျောက်လုပ်နေရတယ်လို့”

“အဲဒါ မင်းကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ကိုပို့ပေးပြီး အခန်းထဲထဲ ခုတင်ထိ တင်ထားခဲ့ပေး။ ဟိုမှာက လူကြီးတွေပဲရှိတာ။ ဒေါ်မြင့်ကို ကိုယ်သေချာမှာထားတယ်။ မေ စားချင်တာ ချက်ခိုင်းလိုက်နော်။ အားမနာနဲ့၊ သိလား”

ပြောမှပင် ပိုသည်ပြတော့တာပါ။ ကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပြီးမှပင် ကိုကိုက သူ့ကားရှိရာဆီ သွားနိုင်လေ၏။ ‘ခွဲရန်နိုင်’ တစ်ယောက်တော့ အရှုပ်ထုပ်တွေနှင့် ဖယားက ရှုပ်လှီးမှာပါလေ။ နာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီးနောက် ကားစက်နှိုး၍ ထွက်ခဲ့ရလေသည်။ အိမ်မှာတောင် အားမနာနဲ့ဆိုပြီး ပေးနေတာကို အန်တီကြီးသိလျှင် ဘာပြောလိမ့်မည်နည်း။ ဒီအိမ်က ကိုကိုကိုယ်ပိုင်အိမ်မို့ သူ ဝင်စွက်ဖက်လိုတော့ မရပါလေ။

“အဲဒီကားသမားကို ငါတော့ ကျိန်ဆဲချင်တော့တာပါပဲ”

“အသက်ကလည်းဃာယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင် ဒီလောက်ကြီး ဒဏ်ရာဖြစ်တာ လျော်ကြေးတောင်းသင့်တာ မေရဲ့။ ကားနံပါတ် မှတ်မထားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ဟိုက်! အဲဒါကမှ ပြဿနာပါ။ ဒါကြောင့် ဒီကောင်မလေးနဲ့ မြင်ဖူးသလိုလို ရှိပါတယ်ဆိုမှ သူ့ကားနဲ့ ပွတ်သွားမိတာ သူမပဲကိုယ်တိုင်တစ်လောကလည်း ဘယ်လမ်းမှာမှန်း မမှတ်မိပေမယ့် ကားလမ်း

နမောနမဲ့ ဖြတ်ကူးလို့ သူ့အော်ခုံမိသေးတာလေ။ ရေစက်များ ကြံဖန် ဆုံရတယ်လို့။

“နေပါဦး... မင်းကို ဘာလို့ အသက်လို့ခေါ်ရတာလဲ”

“အသက်မို့လို့ ခေါ်တာပေါ့ရှင်၊ ဘာလဲ မကျေနပ်ဘူးလား။ ဒါဆိုလည်း နှလုံးတွေ၊ ကျောက်ကပ်တွေ ပြောင်းခေါ်လိုက် မေရယ်”

“မသိလို့မေးတာပါကွ။ ဒါနဲ့ မင်းနာမည်က ဘာလို့ အဖျားဆွတ်ပြီးခေါ်ရတာလဲ”

“ဟယ်!... စပ်စလိုက်တာ၊ ကိုသူရနဲ့များကွာပါ”

“အံ့မာ... ငါက ကိုကိုလို မိန်းမလှည့်သမျှ ငြိမ်ခံနေမယ့် တုံးမဟုတ်ဘူးကွ။ ကမ္ဘာလှည့်နေတဲ့သူ”

“သိဖို့... သိဖို့၊ ရုပ်ကိုက မြာပွေတဲ့ရုပ်မှန်း”

“ဘာကွ!”

“တော်ပါတော့ အသက်ရယ်။ ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ ကြားထဲ ပို့ပြီး စိတ်ရှုပ်လာပြီ”

“အေးပါ သူငယ်ချင်းရယ်... မပြောတော့ပါဘူး။ ဒီလူစပြောလို့ ပြောမိတာပါ”

“ဒါလေးမေးတာတောင် စိတ်ရှည်မှပေါ့”

“ရှင်ပြောပုံက စိတ်ရှည်စရာကောင်းတာကိုး”

“မင်းနော်... လုပ်တဲ့အလုပ်က သူနာပြုဖြစ်ပေလို့၊ မဟုတ်ရင်”

“မဟုတ်ရင် ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ ဝေးဝေးရှောင်ပို့မယ်”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့၊ နာမကျန်းဖြစ်ပြီး အသက်တို့ ဆေးခန်းကိုတော့ ယောင်ြီးတောင် ရောက်မလာစေချဲ့၊ အပ်တုံးတုံးနဲ့ တွေ့သွားမယ်မှတ်”

* ‘အသက်’ စကားကြောင့် နာကျင်နေပါသည့် သူမပင် ရယ်လေတော့၏။ မီးပွိုင့်မိနေချိန်မို့ စကားများလို့ ရသလို ကားထဲမှ (နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့်) ကြည့်နေတာမို့ သူ ပါးစပ်ဟသွားရလေသည်။ ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်မလေးက ဓူယလိုက်မှ ပိုပြီးချစ်စရာကောင်းသွားတာပါလား။ မျက်နှာလေးတည်ထားတာမို့ (အများအပြင်မှာ ချောမောသည်ဟု ယူဆနိုင်ပေမယ့်) သူကတော့ ချစ်ဖို့ကောင်းသည့် ပုံစံလေးဟုသာ မြင်ခဲ့တာပါ။

“မင်းနော်... ဒီမှာ စေတနာနဲ့ ပို့ပေးနေတာ၊ ပျက်အောင်မလုပ်ချင်နဲ့၊ လှတပတလေးတွေမို့ လူကုန်ကူးမခံရအောင် သတိထားပြီး ပြောစမ်းပါ”

“အံ့မာ... ကမ္ဘာပတ်နေတဲ့ သင်္ဘောသားကများ လေကြီး

လေကွယ်ပြောနေသေးတယ်။ အသက်ရော မေ့ phone မှာပါ GPS ဖြိုပြီးသားရှင့်! ရှင်မဟုတ်မဟပ်နေရာကို ခေါ်သွားလို့ကတော့ သိကြားမင်းကြီး ဝရဒိန်လက်နက်ကိုင်ပြီး ရောက်ချလာလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ့ကို သိကြားမင်းဆို့ ပြောတာလဲ”

“ဘယ်သူရှိမလဲ၊ ရှင်အစ်ကို ဦးမင်းသူရကို ပြောတာပေါ့။ ဇယုရင် စမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

“ဟော!”

‘အသက်’ ပြောလို့မှဆုံးခင် သူ phone က ထပြည်သလို တိုက်နုပါတ်ဖြစ်နေသဖြင့် Blue tooth နားကျပ်ကို ခလုတ်နှိပ်လိုက်ရလေ၏။ ဘာလဲ သူတို့ပြောနေတာကိုများ ဟိုကနေ ကြားနေပါသလား။ အဲဒီအစ်ကိုက သူရုံးခန်းမှာရော အိမ်ထဲ ခြံထဲမှာပါ (‘သဲသဲ’ အတွက်ဆိုပြီး အကြောင်းပြချက်နှင့်) CCTV တွေ တပ်ထားတာ သူအသိပင် မဟုတ်လား။

“ဟယ်လို”

“ဖွဲ့ရေ... မေ့ကို ပို့ပေးပြီးရင် အသက်ကို ဆေးရုံပြန်ပို့ပေးလိုက်ဦးနော်။ Duty ခိုနဲ့ မြန်မြန်ရောက်အောင်လို့ ကူညီပေးလိုက်ပါ”

“ဟာဟာ သူ့ဘာသာ Taxi စီးပါစေလား။ ကျွန်တော်က driver မှ မဟုတ်တာကို”

၁၄၀ မေအာဒါမောင်

“ကူညီလက်စနဲ့ ဆက်ကူပေါ့ ညီရာ။ ဒီအတွက် မင်းလိုရင် တာ ပေးပါမယ်”

“ဇာကယ်လား”

အလို! စေတနာတွေ ခေစီးကမ်းပြို ပရမ္ပပါပဲလား ‘ဦးမင်း သူရဲ’ ရယ်။ ဒီမိန်းကလေးက ကိုကိုအတွက် ဘယ်လောက်များ အရေးပါနေလို့ ဒီလောက် သဒ္ဓါတွေ ဖောဖောသီသီ သုံးပြုနေတာ ပါလိမ့်။ သူက နဂိုကတည်းက ရွတ်နောက်နောက် နေတတ်သူမို့ အစ်ကိုဖြစ်သူက စချင်လာတော့တာပါ။

“အေး”

“ဒါဆို ကောင်မလေးတစ်ယောက်လောက် ချောချောလေး ရှာပေး”

“ဟယ်!... ဘူးကျလိုက်တာ”

“ကြိမ်မတောင်းနဲ့လေကွာ၊ ငါက မင်းလို ဖိုးစွံမဟုတ်ဘူး ဖွဲ့ရဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအနားမှာ အများကြီးရှိပါတယ်များ။ ကုမ္ပဏီက ပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

ကဲ! မှတ်လောက်သားလောက်ထိအောင် နောက်မိချေပြီ။ Meeting ရှိပါသည်ဆိုသည့် ကိုကိုမျက်နှာ အဘယ်မျှ ရွံ့တွသွားမလဲဟု

“မေ” ၁၄၁

ခန့်မှန်းမိလေ၏။ ဘေးမှသာ ‘မေထား’ တစ်ယောက်လုံးရှိနေပါ မျက်နှာ ‘အခရာမောင်’ ဆိုသည့် ခပ်မိမိ မဒီလေးကို ယူပြုရဲတာ ညည်းတဲ့သတ္တိလား။ အခုလည်း ‘မှန်သက်ထား’ နှင့် တွဲသားတွဲလာ နေပြီ။ ဒီကောင်မလေးကို spare (အပို) ထားထားတာ ထင်ပါရဲ့။

“ငါ meeting room ထဲရောက်နေပြီ နောက်မှပြော”

“ဒါတော့ ကိုကို not fair ပဲ။ ကျွန်တော်က အလုပ်ကို ချစ်ချင်းလုပ်ပေးရတာလေ”

အသံတိတ်သွားလေ၏။ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးဆောင် နေသူမို့ မိန်းကလေးအတော်များများက ကိုကိုကို မျက်စိကျနေကြ တာပါ။ အဲဒီအထဲမှာ ‘အခရာ’ အစ်မဖြစ်သူ ‘မန’ တောင် ပါဝင်နေတာ ဟုတ်လား။ သူ့အစ်ကို လူအေးကြီးကို ဘာများ သဘောကျကြသည် ဆို၊ ကပ်ချင်နေကြတာလေ။ ငွေသာ အပုံလိုက်ရှိရင် ကလေးအဖေ တစ်ခုလပ်ဆိုတာက ဒင်းတို့မျက်စိထဲမှာ ခပ်ဝါးဝါးအပြစ်မဆိုစလောက် လေးပဲ ကျန်မည်ထင်ပါရဲ့။

“ဘာလဲ မပေးချင်ဘူးလား”

“တွေ့ထားတာရှိလို့လား”

“ဒါပေါ့”

“သက်ရှိလူကို ဒီလိုတောင်းလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ ဖွဲ့ရယ်”

၁၄၂ မေသဒ္ဒါမောင်

“ကိုကိုပေးမယ်လို့ လေသံလေး ခိုက်ရုံပါဗျာ။ ကျန်တာ ကျန်တော့တာဝန်ထားပါ”

“အင်းလေ သဘောပဲ”

“ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့... တစ်ယောက်တော့ မရဘူးနော်”

“ဟင်... ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒီတစ်ယောက်က မင်းချိန်ရမယ့် Target ထဲမှာမပါဘူး ဖွဲ့ရန်နိုင်။ အဲဒါကိုတော့ ကောင်းကောင်းသတိချုပ်ပါ။ ဒါပဲ ဒါပဲ”

ဘုရားရေ! အဲဒီတစ်ယောက်ကို သူချိန်လို့မရဘူးတဲ့လား။ မှန်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်မိပါ၏။ ဆေးခန်းအပြန် ဆံပင်တွေ ဝှဲယောင်းနေတာကို သေသပ်စေရန် သူမက ခေါင်းစည်းကြိုးလျော့နေတာကို ဖြေလိုက်လေသည်။ ပုံသွင်းထားသည့်နှယ် လှိုင်းကြိုးဆံပင်ဆွဲလေးတွေက အလိပ်လိုက်လေး ပြေကျလာတော့တာပါ။ ကြည့်စမ်း! အဘယ်မျှ ဆွဲဆောင်လွန်းပါသည့် အလှလေးပါလဲ။ ချက်ချင်း ပြန်စည်းလိုက်ပြီး မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်စဉ် သူမနှင့် မှန်ထဲမှာ အကြည့်ဆုံသွားရလေ၏။ ရင်ခုန်လိုက်တာ ‘မေ’ ရယ်။

(၁၃)

“သမီးလေး မေ ဘာစားချင်လဲလို့ လာမေးတာပါ”

အခန်းတံခါးကို အသာခေါက်၍ ဖွင့်ပြီးမေးလိုက်ပါသည်။ ‘ဒေါ်လေးမြိုင်’ ကို Wheel chair ပေါ် ထိုင်နေရင်းမှ လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အခွင့်အရေးတွေ ဝိယူနေမိပြီလား။ ဘာမှလည်း မဆီဆိုင်ဘဲနှင့် သူက အကုန်တာဝန်ယူထားတာမို့ မျက်နှာပူ အားနာနေမိတာပါ။ သူပြောသလို မလိုက်နာ၍လည်း မဖြစ်၊ အဆင်မပြေပါလေ။

“ဒေါ်လေး အဆင်ပြေတာသာ ချက်ပါရှင်၊ ကျွန်မ အစားခရီးပါဘူး။ ဘာတိုင်းလုပ်ပေးရဦးမလဲဟင်”

“အို... နေပါစေသမီးရယ်။ မောင်သူနုက သမီးကို အညော် မမိစေခဲ့လို့ မှာထားတယ်ကွယ့်”

“အဲဒီလောက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်။ အိပ်ရာထဲ လဲနေတဲ့ လူနာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ကြက်သွန်၊ အာလူးနွား၊ ကန်စွန်း၊ ရွက်ခြွေရအောင် လက်တွေက အကောင်းကြီးရှိပါသေးတယ်”

“သိတယ်... သိတယ်။ ဒီလိုပြောမယ်ဆိုတာ ကြုံတွေ့ထား ပြီးသား”

“ဟောတော်... အစ်ကိုရောက်လာပြီ”

“ဒါပေါ့။ သူ့ကိုမေးနေရင် ဝင်ချက်ချင်စိတ်ပေါက်လာလိမ့် မယ် ဒေါ်မြိုင်၊ အဆင်ပြေသလိုသာ ချက်လိုက်ပါ”

“မောင်သူရရော စားသွားမှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အတော်ပဲ... အဒေါ် ဒီမနက် အစောကြီး ဈေးသွားယံ ထားတာလေ။ ချက်ဖို့ပြင်တော့မယ်နော်”

‘ဒေါ်မြိုင်’ က သူရောက်လာသည်နှင့် မီးဖိုခန်းဝင်ရန် ထွက် သွားလေတော့သည်။ နားနားနေနေ နေခိုင်းလည်း ဒီမိန်းကလေးက အငြိမ်မနေဘဲ အလုပ်လုပ်ပြနေတာလေ။ သူက လက်ထဲမှ computer note book ကို အိတ်ထဲမှထုတ်လိုက်သလို file တစ်ထပ်ကိုပါ

စားပွဲထက် တင်လိုက်ပါ၏။

“ဟင် ဘာတွေလဲ”

“အလုပ်တွေလေ”

“အပြင်ကို သယ်လို့မရဘူးဆို”

“ဒါက အပြင်မှ မဟုတ်တာ။ အိမ်ထဲမှာပဲကို”

“အစ်ကိုကလည်းလေ၊ တကယ်ပါပဲ”

“မေပျော်အောင် စတာပါကွာ။ ဒီတိုင်းနေရတာ ပျင်းနေပြီ ဆဟုတ်လား”

“အင်းပေါ့... အလုပ်မှမလုပ်ရတာ”

“အသက်ရော”

“မနက်အစောကြီး duty ဝင်ရလို့ သွားပြီ”

“Breakfast အရင်စားကြမယ်နော်”

“ဟင်”

“မုန့်ဟင်းခါးစယ်လာတယ်လေ၊ အိုးဘဲဥ၊ ဘူးသီးကြော်နဲ့

ဆ ကြိုက်ရဲ့လား”

သူမ အံ့သြသွားရပါ၏။ အခန်းတွင်းရှိ စားပွဲထက်မှာ computer ဆင်ပေးတာ၊ File တွေကို သေချာထပ်ထားပေးတာကအစ တကယ့်ရုံးခန်းလေးသဖွယ် ဖြစ်စေလေသည်။ ကြည့်ပါဦး! မနက်စာ

အဆာပြေအတွက်ပါ ဝယ်လာသေးသတဲ့။ ‘အသည်း’ ကိုတော့ နှစ်ရက်ပဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမကို ဂရုစိုက်နေရတာပါလိမ့်နော်။

“မေ”

“ရှင်”

“စနေ တနင်္ဂနွေတက်လို့ရတဲ့ သင်တန်းတွေ ကိုယ် ခုံစားပေးထားတယ်။ ဒီမှာ”

လက်ထဲသို့ ရောက်လာပါသည့် စာရွက်ထဲမှာက list အပြည့်ပါပဲ။ သင်တန်းနေရာ၊ စသင်မည့်ရက်၊ သင်ပေးမည့်ဘာသာရပ်၊ အချိန်ကအစ အပြည့်အစုံပါသလို phone နံပါတ်ရော Mail account ပါ အတိအကျ ပါနေလေ၏။ ဘယ်ကများ ခုံစားထားခဲ့သလဲ။ တကယ်လည်း သူမ တက်ချင်ခဲ့ပေမယ့် အချိန်မပေးနိုင်သဖြင့် မတက်ခဲ့ဖြစ်သလို ငွေကြေး မတက်နိုင်သဖြင့် မတက်ဖြစ်သည့် သင်တန်းတွေပါလေ။

“အစ်ကို”

“နှစ်ခုလောက်တော့ တစ်ပြိုင်နက် ပြီးနိုင်တဲ့သင်တန်းတွေ ဒီမှာလေ။ ကိုယ် မင်စိမ်းနဲ့ marking ပေးထားတယ်”

“အလုပ်က”

“အလုပ်အတွက် ဘာမှ ပူမနေပါနဲ့။ ခွင့်ရဖို့ကိုလည်း”

မေ့ထားလိုက်ပါ။ မေ။ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကိုယ် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“တော်ကြာ၊ မမနဲ့ ပြဿနာရှာပါဦးမယ် အစ်ကိုရယ်”

“စိုးရိမ်ရန်ကော မေရယ်။ သူက အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်မှ မဟုတ်တဲဟာ။ ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့။ ဒါတွေက အလုပ်ကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူး။ မေ သင်တန်းတက်ရင် သင်ထောက်ကျဖြစ်စေမယ့်ဟာတွေ plan ချဉ်း ရွေးတော့ ရွေးလာပေးတာပဲ။ အဆင်ပြေမပြေက မေပဲသိနိုင်မှာ”

“ဟုတ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“မောင်သူရရေ... အဒေါ် မုန့်ပွဲပြင်ထားပြီပြီ။ ဒီကိုယူလာပေးရမှာလား”

“မယူလာပါနဲ့ ဒေါ်လေးမြိုင်။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားခန်းမှာပဲ စားမှာပါ။ သွားကြစို့ မေ”

Wheel chair ကိုတွန်း၍ ခေါ်နေပြီမို့ ပါလာခဲ့ရပြန်လေ၏။ သူမ ဒီအိမ်မှာ အခွင့်ထူးခံ အိပ်ရှင်သခင်မနယ် နေရာယူထားရသလို ပါလေ။ အစ်ကိုဇနီးသာ မှီနေပါလျှင် အတော့်ကို မျက်နှာပူစရာပါ။ သူတစ်ပါးကို အားမကိုးချင်ပါသည့် သူမကို လောကကြီး ဘယ်လိုများ ချီစယ်နေရတာပါလိမ့်နော်။

“များလိုက်တာ”

“အလုပ်ကိစ္စကတော့ လုပ်ပေးဖို့တာဝန် ကျွန်မမှာ ရှိပါတယ်

“ဝအောင်စားမှပေါ့မေရယ်။ ဒေါ်လေးတို့အတွက်ပါ ပိုဝယ်နော်”

လက်ရာကောင်းသည့်ဆိုင်းမှ ဝယ်လာသဖြင့် ညှပ်ခေါက်ဆွဲ

ခဲ့တာ ဦးလေးထွန်းကိုပါ ခေါ်ကျွေးလိုက်ဦးနော်”

တစ်ဝက် မုန့်ဖတ်တစ်ဝက် မုန့်ပွဲက အတော်အရသာရှိပြီး စားကောင်း

“အေးပါကွယ်၊ ဩော်၊ ဒါနဲ့ ဒီရက်ပိုင်း အိမ်ပြင်နေတာ

အလုပ်သမားတွေ မလာကြဘူး”

အာအမှန်ပါ။ စေတနာနဲ့ ဝယ်ကျွေးလို့ထင်ပါရဲ့။ ခြေထောက်ကို

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဒီတစ်လ နားခိုင်းထားလိုက်တာ

ချစ်၍မရသဖြင့် ရေချိုးချိန်က ဒုက္ခအဖြစ်ဆုံးပါပဲ။ ‘အသက်’ ရှိနေ

မေ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့လေ။ နေမကောင်းလို့ လာနား

သွင် အဆင်ပြေပေမယ့် တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင်ဖြင့် ပြဿနာ

တာ နားပူနားဆူနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ထက်တော့တာပါ။ အိမ်စောင့်ပေးသည့် လူကြီးတွေကိုလည်း အားနာမိ

“အစ်ကိုကလည်း ကျွန်မနေရခက်အောင် လုပ်နေပြန်ပါပြီ”

သဖြင့် အကူအညီ မတောင်းခံပါလေ။

အစ်ကိုအိမ်က ပိုအရေးကြီးတာကို”

“မေ သန့်စင်ခန်းဆင်ရင် ကူညီပေးပါ ဒေါ်လေးမြိုင်”

“အိမ်က လူမနေဘဲ ဒီတိုင်းထားထားတာ တစ်နှစ်ကျော်

“စိတ်ချပါ မောင်သူရရယ်”

ပြုပြင်ချင်တာ၊ အသစ်ထပ်လုပ်တာတွေပဲ နည်းနည်းပါးပါးလုပ်

“အစ်ကိုကလည်း ကျွန်မတော့ ငရဲကြီးတွေရော ငရဲလေး

တာပါ မေရဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဆွဲပဲ ကြီးကျန်တော့မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားနာရတာတွေများနေပြီ”

“အဲဒါထက် ပိုကြောက်စရာလာနေပြီ”

“အားနာဖို့ စောပါသေးတယ် မေရယ်”

“ဟင်... ဘာများလဲ”

“ဟင်!... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူက အိမ် phone နံပါတ်ဖြင့် ဆက်နေတာမို့ အိပ်ကပ်ထဲမှ

“ကိုယ့်ကို ပြန်လုပ်ပေးရမှာတွေ အများကြီးကျန်နေသေး

phone ကို ကိုင်ရတော့တာပါ။ ကုမ္ပဏီကို ဆက်ကြည့်ပါက သူ

ပါ”

အရေးမှန်း သိတော့မှာမဟုတ်လား။ သိပ်အရေးမကြီးသည့် အလုပ်

တွေသာ ရှိတော့သဖြင့် နေ့လယ်တစ်ချက် ဝင်ပြီး စောစောပြန်ခဲ့တာ သူ လုပ်ဖြစ်လေသည်။

“ဟယ်လို မေမေ”

“ပြေး သောင်းကျန်းနေပြန်ပြီ သားရယ်”

“ကြည့်ထိန်းခိုင်းပါ မေမေ။ နီနီရော ယုယုပါ ရှိနေတာဟာ”

“မရဘူး သားရေ၊ သဲသဲခေါင်းမာတာလည်း သိရဲ့သားနဲ့ ဒီနေ့ အဖေ့လိုက်ရမယ့်နေ့ဆိုပြီး ပြောငိုနေတာ”

“ကျွန်တော် ကုမ္ပဏီမှာမဟုတ်ဘူး မေမေ”

“ဒါဆို ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်ပြင်ဆင်တာ ခဏဝင်ကြည့်နေတာ။ နေ့ခင်းလောက်က ကုမ္ပဏီရောက်မယ်။ ဟိုဒီသွားနေရတော့ သမီးကိုခေါ်သွားလို့ အဆင်မပြေဘူး”

“ခက်တာပဲ၊ ဒီမှာ အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်နေပြန်ပြီ”

“ဖေဖေရေ!”

သမီးခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ့ရင်ထဲ အတော်ပူနေရတာပါ။ ဒီလောက် ဂရုဂရုစိုက် မကျတတ်သည့် ကလေးကို ငြိမ်အောင် မထိန်းတတ်ကြဘူးလား။ ဒီအရွယ်ရောက်နေသည့် ကလေး

တာကို သိသင့်ပြီထင်ပါသည်။ မေ ခရီးထွက်နေသည် ပြောမှပဲ သမီးက ပိုဆိုးပြနေသလိုပါလေ။

“ဟော! ...ဟိုကောင်လေး၊ ပြန်ရောက်နေတာ (၆)

လောက် ရှိနေပြီဆိုပြီး ခုမှပဲ ပေါ်လာတော့တယ်”

“မအားလို့ပါ အန်တီကြီးရဲ့။ ဟာ! လေးလေးရဲ့သဲသဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“လေးလေးကိုမခေါ်ဘူး၊ မလာနဲ့ မလာနဲ့”

“ငါ့တူမကတော့ကွာ”

Phone ထဲကြားလိုက်ရပါသည့် အသံတွေကြောင့် သူ ဆက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိလေတော့၏။ လျှို့ဝှက်ထားချင်တာမျိုးတော့ ဆုတ်ရပါ။ သို့သော် မေမေပြောထားတာ ဘာမှမကြာသေးပါဘဲ အိမ်မှာ ‘မေ’ ကို ယာယီ (တစ်လခန့်) ခေါ်ထားတာ သိသွားလျှင် နီနီ မိုးမီးလောင်တော့မှာလေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ဟင့်အင်း ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မေရယ်”

“အသည်း ငိုနေပြန်ပြီတဲ့လား”

ရိပ်မိတယ်ပေါ့။ နဂိုကတည်းက ဒီအိမ်မှာပင် သမီးနှင့်အတူ ခုခံတာ အဆင်ပြေသားပါပဲ။ ‘အခရာ’ နှင့် ကွဲမှသာ ကလေးကို

သနားလို့ဆိုပြီး မိဘအိမ်ပြန်နေဖြစ်မှ ကိစ္စကြီးတော့တာပါ။ သူ့ အလိုက်တာထက် မေမေက မြေးဖြစ်သူ တောင်းဆိုသမျှ အကုန် မျက်မှိတ် ဖြည့်ဆည်းပြီး အလိုလိုက်နေတော့တာမို့ ‘သဲသဲ’ တစ်ယောက် ထိန်းလို့ကိုမရတော့တာပါ။

“ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ”

“သနားပါတယ်”

“ခါတိုင်း သမီးကျောင်းဆိတ်ရက်ဆို ကိုယ်ရှိတဲ့နေရာဆီ မေမေက ခေါ်လာတတ်တာမို့ အကျင့်ဖြစ်နေပြီ။ ပြောတော့ ကလေးဆို အလိုမလိုက်နဲ့ဆိုပြီး မေမေပဲ အလိုလိုက်နေတာလေ”

“သာအချစ် မြေးအနှစ်ကို အစ်ကိုရဲ့။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“အဲဒါက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဖော်ကြာ ခွဲခေါ်လာမှ ဟုတ်ပေ”

“ဟင်”

သူမ မျက်လုံးပြုံးသွားရပါ၏။ ခရီးထွက်သည်ဟု ပြောထားပြီး ဒီမှာတွေ့လျှင်ဖြင့် လိမ်သည် ညာသည်ဟု ကလေးကထင်တော့မှာလေ။ ဒုက္ခတော့ဖြစ်တော့မှာပါပဲ။ အစ်ကိုညီကတစ်ဆင့် ဒီသတင်း ပျံ့သွားလျှင်ဖြင့် ဓာတ်ကုန်ကုန်ထမ်းတွေပါ သိကုန်တော့မှာလေ။

“ခေါ်လာတော့လည်း ရှင်းပြလိုက်ရုံပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ တမင် ညာချင်လို့ ညာထားတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

ကြည့်ပါဦး။ အဘယ်မျှ စိတ်ဖြူစင်လိုက်တဲ့ ကောင်မလေး ပါလိမ့်။ မနက်စာ စားပြီးပြီမို့ သူမ လေ့လာနိုင်ရန်အတွက် စာရွက် စာတမ်း စာရင်းဇယားတို့နှင့်အတူ computer ကိုပါ အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားလိုက်ပါ၏။

အလုပ်မရှိလျှင် မနေတတ်သည့် မိန်းကလေးမို့ ဒီတိုင်း ထိုင်နေရတာမျိုး မဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးရတာပါ။

“မေ”

“ရှင်”

Typing စီစရာ စာရွက်တို့ကို စစ်နေရင်း မော့ကြည့်လိုက် ပါသည့် မျက်ဝန်းတို့နှင့် အကြည့်ဆုံသွားရလေ၏။ လှလိုက်တာ၊ ဆံပင်ခွေခွေလေးတွေကို ကျားပါးစပ်ဆံညှပ်ဖြင့် ဖြစ်သလို ခေါက်တင် ညှပ်ထားတာ မျက်နှာထက် သနပ်ခါးရေကျလေး ဖြစ်သလို လူးထား တာကိုက ကပိုကယိုလေး ကြည့်ကောင်းပြီး လှနေတာလေ။

“သတိပေးချင်လို့ပါ။ ကိုယ့်ညီက နဂိုကတည်းက အစ အနောက်သန်ပြီး စိတ်လည်းဆတ်တယ်။ တကယ်လို့များ မေ့အပေါ် တင်စီးဖိနှိပ် ဆက်ဆံပြုမူပြောဆိုတာမျိုး ရှိခဲ့ရင် ငွေမယူပါနဲ့လို့”

၁၅၄ မမသဒ္ဒါမောင်

“ကျွန်မသိပါတယ် အစ်ကို။ အသက်သာ သူနဲ့ ကတောက်
ကဆြစ်တာပါ”

‘အသက်’ က အဓိကမကျပါဘဲ ‘မေ’ က အဓိကဆိုတာကို
မရိပ်မိလေရောလား။ ရင်မောရပါတယ် ‘မေ’။

(၁၄)

ရေချိုးခန်းထဲမှ ‘အသက်’ နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။
အောင်သည်မြေတစ်ဖက်ရှိသေးတာမို့ ခုံပြောင်းထိုင်ရတာက အဆင်
ပြေပြေပါပဲ။ ကျောက်ပတ်တီးလည်း ဖြေရတော့မှာမို့ အလုပ်လည်း
ဖြန်ဆင်းနိုင်တော့မှာပါ။ ‘အသက်’ က သွေးထားပါသည့် သနပ်ခါး
ကျောက်ပျဉ်ကို သူမ ယူလိမ်း၍ရစေရန် စားပွဲထက် တင်ပေးလိုက်
ထားသည်။

“အဆင်ကိုပြောနေတာပဲဟယ်။ အဝတ်လျှော်လှန်းလည်း
ခြံထဲမှာမို့ ခြောက်တာမြန်တယ်။ တိုက်ခန်းမှာလို မဟုတ်ဘူး။”

“သိပ်စိမ်မကျချင်နဲ့။ ကိုယ့်အပိုင်မှ မဟုတ်တာ”

“မေ”

“ဘာလဲ”

“ခပ်ထောထောယောက်ျားတစ်ယောက်လောက် ရှာယူ ဟယ်။ ဒီလိုမျိုး အကြီးကြီးမဟုတ်တောင် ခြံဝင်းသေးသေးလေးနဲ့ တိုက်ပုလေးလောက်နေရလည်း Ok တယ်”

“ကိုယ့်ဘာသာရှာပါလား။ နင်ကမှ ဆေးလာကုတဲ့ Boss တွေနဲ့ ဆုံရဦးမှာ။ မေက ဝေဿမှ ကမ္ဘာကမ္ဘာအဝေး”

အခန်းနားလျှောက်လာရင်း ကြားလိုက်ရသည့် မိန်းကလေး ချင်း စကားကြောင့် သူ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရလေ၏။ နှစ်ယောက်ရှိတာ တောင်မှ စိတ်ချင်းက မတူပါလား။ သူ့ကို မခိုင်းထားပေမယ့် ‘ကိုကို’ ပို့ခိုင်းသည်ဆိုပြီး မာမိ ဝယ်သည့်ဈေးစာရင်းအတိုင်း နောက်ထပ်မှာ ကာ လာပို့ပေးတာပါ။ ‘ဒေါ်မြိုင်’ ကတော့ ဈေးဝယ်မထွက်ရတော့ သဖြင့် အတော်လေး ပျော်နေလေပြီ။

“အခြောက်အခြမ်းက စုံလို့ပါပဲလား မောင်ဖွဲရယ်”

“ကျွန်တော်လည်း သေချာမသိပါဘူးဗျာ။ ဒါပို့ပေးဆိုလို့ လာပို့ပေးရုံပါ”

“ကြုံတုန်း ညနေစာ စားသွားပါလားကွယ်”

“အာ... ကျွန်တော် ဒီအချိန် ဘယ်တုန်းက ထမင်းစားလို့ လဲ၊ မစားပါဘူး”

“ဟိုမိန်းကလေးတွေက ည (၆) နာရီမကျော်ခင် စားတတ် လို့ ပြင်ပေးရတာလေ။ ဟင်းရည်အိုး နွေးရဦးမယ်”

“ဘာဟင်းရည်လဲ”

“ဒီမှာလေ ပုစွန်ကျော့လေးတွေကို ကင်မွန်းချဉ်ရွက်နဲ့ တြက်သွန်ထောင်းပြီး နနွင်းနဲ့ အဝါချက်လေး လုံးချက်တာတဲ့။ စားလို့ ကောင်းသား”

“တဲ့ဆိုတော့ ဒေါ်ကြီးချက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်က အဒေါ်ချက်ရမှာ။ ဒီလိုနားရက်မျိုး အသက်ပါ နားတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ အတူဝင်ချက်ကြတာ။ တားလို့ကိုမရဘူး။ အညော်လုပ်မှသာ သမီးမေက ရှောင်ပေးတာ”

ဟင်းရည်အိုးကို အဖုံးအနည်းငယ်မျှ ဟကာ မီးခလုတ်ဖွင့် ထားလိုက်လေ၏။ ထမင်းမစားချင်ပါဟူသည့်စိုက်က နံနံပင်အုပ်ထား ဒီသည့် ကင်မွန်းချဉ်ရွက် ဟင်းရည်အနံ့ရစဉ်မှာ ထကြွလာတော့တာ သိ အနံ့တောင် ဤမျှ မွှေးနေရင် အရသာ ဘယ်လောက်တောင်မှ ခိုလိုက်မည်နည်း။

“ဘာအသားမှ မချက်ဘူးလား”

“ချက်ပါတော်၊ ငါးကြော်နှစ်ရော၊ ကြက်သားအပြားကြော် ပါရှိတယ်။ ဂေါ်ဖိန်းပွင့်ကြော်ကိုက ကြက်ဥနဲ့ခေါက်ကြော်ထားတာ၊ ခရမ်းချဉ်သီးငါးပိချက်ဆိုပြန်လေးနဲ့ တို့စရာလည်းရှိတယ်။ ပုစွန် ငါးထောင်းကိုလည်း ပုစွန်ခြောက်နဲ့ ထောင်းထားလေရဲ့”

အားပါးပါး တကယ့်ကို ရယ်ပါပဲလား။ ‘ဒေါ်မြိုင်’ နှင့်ပိုင်းကျွန် အစီအစဉ်မရှိပေမယ့် ဒီမှာ ကြာကြာလေးနေချင်သေးသဖြင့် အထပ်တွေထဲမှ ဟိုပစ္စည်းလေးယူပေးသယ်ပေးရင်း အချိန်ဖြုန်းနေမိတာလေး၊ မီးခိုးခန်းထဲရှိ ပွဲထက်မှ ထမင်းအုပ်ဆောင်းကို သူစပ်စုချင်စိတ်ဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ အလို! ‘ဒေါ်မြိုင်’ ပြောသည့်အတိုင်းပင် ကြောပန်းကန်ပြားတွေထဲမှာ လှလှလေး ရှိနေပါသည့် ဟင်းတို့က သွားရည်ယိုစရာပါလေ။

“မာမိချက်တဲ့ ဆီမြှုပ်ဟင်းတစ်ခွက်မှ မပါဘူးနော်”

“ကလေးတွေက အသီးအရွက် ပိုစားခိုက်ကြိုက်တယ်တဲ့၊ အတော်ပဲ သားယူလာတဲ့ ငါးခြောက်လေးနဲ့ သီးနှံချဉ်ရည်ဟင်းစား မနက်ချက်လို့ရပြီ။ သမီးမေ စားချင်နေတာ”

“ဒေါ်ကြီးကလည်း သွားရည်ကျအောင် ပြောနေပြန်ပါပြီ”

“စားချင်ရင် လာစားပေါ့ကွယ်”

“တော်ပါပြီ ကိုကိုဆုနေမှဖြင့်”

“သားအစ်ကိုက သဘောဖြူ အူစင်းလှယ်လေးပါ မောင်စွဲရယ်။ ရိုးလွန်း အေးလွန်းလို့ မိန်းမလည်နဲ့တွေ့သွားရတာ။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရရှာသလဲ။ ရယ်ဖို့ ပြုံးဖို့ဆိုတာ မရှိ သလောက် ဖြစ်သွားရှာတာကွယ်။ ခုတစ်လောလေးမှ မျက်နှာကြည်တာလေး မြင်ရတာ”

မျက်နှာကြည်တာတဲ့လား။ စိတ်ချမ်းသာနေတာပေါ့နော်။ ‘မေ’ ဆိုသည့် မိန်းမချောလေးကိုမှ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား ကိုကို။ ဘာမှ မပြည့်စုံတဲ့ ကောင်မလေးကိုများ အပျော်သဘောမထားဘဲ တကယ့်စိတ်အရင်းခံနဲ့တဲ့လား။ မထင်မှတ်စရာပါပဲ။ သူ့ကိုတော့ ‘မေ’ က ပစ်မှတ်မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကိုကို ချိန်ရွယ်နေတဲ့ မြားရဲဦးတည်ရာက သယ်မှာတဲ့လဲလေ။

“ပြောမှပဲ ပိုဆိုးတော့တယ်”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါရဲ့”

“အဲဒါနဲ့ အသက်က ဘာဆေးပေးလိုက်လဲ”

“လိုအပ်လို့ ဆေးထိုးမှာက တစ်ခါပဲနာရမှာ။ ဒင်းက နာမှာ ကြောက်တာနဲ့ သောက်ဆေးများများ စပ်ပေးလိုက်တယ်။ တခြား ဆေးတွေ အပိုမပါပါဘူး။ ဗီနီလွန်းလို့ Vitamin ခပ်များများပေါ့”
နှစ်ယောက်သား ရယ်မောရင်းဖြင့် ထမင်းစားခန်းသို့

ရောက်စဉ် မီးဖိုခန်းအဝမှာ ရပ်နေပါသည့် N.M. ဟိုညီကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဒီလိုညနေစောင်းကြီး ဘယ်ကများ ပေါ်လာပါသလဲ။ အစ်ကိုလည်း ရှိမနေပါဘဲ ဒီလိုလာတာတော့ ထူးဆန်းနေလေ၏။ သူက မျက်မှောင်ကြွတ်ထားတာကို ဖြေလျော့လိုက်လေသည်။

“သက်သာရဲ့လား”

“အင်း”

“မင်းကိုမမေးပါဘူး၊ မေ့ကိုမေးတာ”

“အသက်ကရာ ရှင်ကိုဖြေနေလို့လား၊ ဒီတိုင်း သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်တာကို”

“နှစ်ယောက်သား တွေတာနဲ့ ကိုက်ကြပြီ”

“မေကလည်း ကိုယ်တို့က ခွေးနဲ့ကြောင်မှမဟုတ်တာ”

“ကျွန်မက ပြောမိလို့လား”

“မေပဲ ကိုက်တယ်ပြောလို့လေ”

“ဘယ်တုန်းကရောက်လဲဟင်”

“ခုနကပဲ”

ကြည့်စမ်း! အဘယ်မျှ ချိုသာလိုက်ပါသလဲ။ ဤသို့ စကား ချိုချိုလေးမျိုး နေ့တိုင်းကြားရလို့ ကိုကို စိတ်ချမ်းသာတာ ဖြစ်မှာလေ။ နှုတ်ပါမက မျက်နှာထက်မှာပါ ပျော့ပြောင်ညင်သာသည့် ဟန်ပန်တို့

အပြည့်ပါပဲ။ ရင်ထဲကို ရေခဲတုံးလေးမျှချလိုက်သည့်နှယ် အေးမြစွာရတာပါလေ။

“ကားသံတော့ ကြားလိုက်သာ၊ အစ်ကို ခဏလာတယ်ပဲ စင်လိုက်တာ”

မျက်နှာချက်ချင်းပျက်ရပါ၏။ စေတနာတွေပိုသမျှ အလအသေ ဖြစ်ချေပြီလား။ အင်းလေး ဒါက ကိုကိုအိမ်မှို အိမ်ရှင်ဖြစ်သည့် ဘိုကိုပဲလာရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုညီဖြစ်သည့်သူက လာခွင့်မရှိလို့ ထား၊ မျက်နှာမလိုက်သင့်ပါဘူး ‘မေ’ ရယ်။

“ကားသံက အကွာကြီးပါ မေရဲ့”

“တွေ့လား၊ သူကားက Brands new ဆိုပြီးကြားတော့ မယ်”

“အသက်က ကိုယ့်ကိုဆို အကောင်းမမြင်ဘူးကွာ”

“အကောင်းမြင်စေချင်အောင် ပြောတတ်မှ ရမှာပေါ့၊ ရှင်က အခြောင့်ကြီးအတိုင်း ကန့်လန့်ကြီးလုပ်နေပြီ”

“ကိုကိုက မေတို့ထက် (၇) နှစ်ကျော် (၈) နှစ်ကြီးတာ”

“သိတယ်လေ၊ ရှင်လည်း အသက်တို့ထက် လေးငါးနှစ် ကြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုကိုကိုပဲ အစ်ကိုခေါ်မှာလား”

“ဟော! တွေ့လားမေ။ အသက်မပြောဘူးလား။ စကားခွန်းမှာ ရွဲတာက အမြဲတစ်ခွန်းပါတယ်”

“အသက် မခေါ်ချင်နေပါ”

“ဒါဖြင့် မေက ခေါ်ရမယ်ပေါ့။ ဘာလဲ မောင်လို့ခေါ်ခိုင်းတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဟယ်... အသက်ကလည်း”

“ကိုယ်က ကြံကြံဖန်ဖန် ခေါ်ခိုင်းပါ့မလား အသက်ရဲ့”

“သိပါတယ် သိပါတယ်။ ရှင့်အနီးနားမှာ ကိုကိုရေ မောင်ရေဆိုပြီး ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြမယ်မှန်း။ သိပ်ကြီး မဏ္ဍပ်ထဲ မတက်ပြီဆို ကိုရန်နိုင်ရယ်”

“အသက်ကကွာ၊ ကိုယ် မေနဲ့စကားကောင်းပြောနေတာ”

“ဒါဆိုလည်း အလိုက်သိပေးပါ့မယ်ရှင်။ အသက် ထမင်းသွားခူးတော့မယ် မေ”

“အင်းပါ”

‘အသက်’ က ပြီးစစဖြင့် မီးခိုခိုဘက်သို့ ဆက်ဝင်သွားတော့၏။ ဘာလဲ၊ ဒီလူက ‘မေ့’ ကိုများ စိတ်ဝင်စားနေပြီလား မဖြစ်ဘူးနော်။ သူမက အခုမှ အသက် (၂၁) နှစ်ပြည့်ရှိတာ ရှိသေးလေ။ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားအပေါ်ကိုမူ ‘မေ’ က စိတ်မဝင်စားချင်

ဘဝအတွက် ကိုယ့်ခြေပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး အားတင်းနေကာမှ ဘယ်လို အနှောင့်အယှက်မှ မလိုချင်ပါချေ။

“မေ”

“မြန်မြန်ပြောပါလား ကိုနိုင်”

“ဟင်”

“ကျွန်မတို့ တကယ်မှိုက်ဆာနေကြတာပါ။ ဆေးတွေလည်း

အများကြီးသောက်ရတော့ မိုက်ထဲ ဆာတာနဲ့ ခေါင်းမူးလာရောပဲ”

ကြည့်စမ်း! ‘ကိုနိုင်’ တဲ့။ ကိုကိုကို အစ်ကိုလို့ခေါ်ပေမယ့်

သူ့ကို ဤသို့ ခေါ်တာကိုပဲ ကျေနပ်ရမှာလေ။ သူ့အနီးနားမှာရှိနေအပ်ပါသည့် ကောင်မလေးတွေလို ‘ကြာ’ ကြည့်မျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ‘မေ့’ အကြည့်တို့က ရင်ထဲထိတိုင် ရေခွေးစီးချောင်းလေးနယ် နွေးသွားစေတာ အမှန်ပါ။ အလို! သူတော့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကဗျာဆန် နန်းမသိ ကဗျာဆန်လာမိပါရောလား။

‘မေ့’ ကို ရေခဲတုံးလေးနှင့် နှိုင်းလားနှိုင်းမိရဲ့။ ရေခွေးခွေး

လေးနှင့်လည်း နှိုင်းမိတာလေ။ မီးပွန်လေးနယ် အေးစက်စက်လေးနှင့် ဆလပြည်လေး အေးအေးလေးဟု နှိုင်းယှဉ်မိလေပါ၏။ အထင်မကြီးပါဘူးနော်။ အခါခါ ပြောခဲ့ပါလျက် နှလုံးသားက လက်သင့်မခံနိုင်ဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

၁၆၄ မေသဒ္ဒါမောင်

“ကျေးဇူးပါ မေ”

လွယ်လွယ်နှင့်ပြောမထွက်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးစကားက လွယ်ခဲနဲ့ ထွက်လာလေ၏။ ‘မေ’ က သူ့ကို အံ့သြစွာဖြင့် မောကြည့်နေတာလည်း မထင်ထားဘူး မဟုတ်လား။ ‘ဇွဲရန်နိုင်’ ဆိုတာ ဘယ်တုန်းက လေသံပျောလေးနှင့် (ကိုကိုလို) စကားမပြောခဲ့တာလေ။

“ဘာကိုလဲဟင်”

“ကိုနိုင်လို့ခေါ်လို့လေ”

“ဪ”

“စားလို့ရပြီ မေ့ လာ”

“ကိုယ်လည်း စားမယ်လေ”

“ဟင်! ... စောစောကတော့ မစားဘူးဆို။ ဒေါ်လေးမပြင်နဲ့ဆိုပြီးမြှောက်တယ်”

“အသက်ကလည်း ကိုယ့်ကိုဆို ဘယ်တော့မှ မသဒ္ဒါဘူး”

“သဒ္ဒါပါတယ်ရှင်၊ စားချင်လည်း အခုပဲ ထည့်ပေးပါမယ်”

“တိတိ!”

“ဟော!”

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်နေရာမှ အကုန် ခေါင်းထောင်သွားရပါ၏။ ဒီအချိန်ကြီး ဘယ်သူ့ရောက်လာသလဲ မေးစရာမလိုဘူး

မျက်နှာက အခုမှပင် တကယ်မည်းလာရလေတော့သည်။ ခုထိ စာဆိုတာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မဖြစ်သေးပါဘဲ ‘မေ’ အပေါ် ဝန်တိုခြင်းကွဲ ရှိနေတော့ ခက်ပြီလေ။

ဒေါ်ကြီးက ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် အရှေ့ဘက်သို့ ခြားထွက်သွားလေ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထမင်းလက်ဆုံစားခွင့်က တစ်ကြိမ်လေးတောင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ စောစောက ဗိုက်ဆာနေပြီဟု ပြောသည့် ‘မေ’ ကိုယ်တိုင်ကပင် ထမင်းပွဲရှေ့မှာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါဘဲ အပေါက်ဝကိုသာ လည်တိုင်ရှည်လျက် မျှော်နေတာပါ။

“တိတိမေ”

“အသည်း!”

ကလေးလေးက သူမရှိရာဆီ အပြေးရောက်လာလေ၏။ ‘မေ’ က သမီး၏နဖူးနှင့် ပါးလေးနှစ်ဖက်ကို အားပါးတရ နှမ်းရှိက်လိုက်လေသည်။ လိုက်ကာကိုအသာမယ်၍ ရောက်လာသည်က ကိုကိုပါ။ ကိုကိုအကြည့်တို့က သူ့ကို မြင်သွားစဉ် အရောင်ပြောင်သွားလေတော့၏။

“ကိုကိုအိမ်ဆိုပေမယ့် လောလောဆယ် ကိုကိုနေတာမှ
ဆုတ်တာ”

“စကားကို ကပ်မပြောနဲ့ဇွဲ မင်းကိုငါ အသိပေးထားတာ
ဆုနေပြီလား”

သူက လက်ပိုက်ရပ်နေရင်းမှ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်မိပါ၏။
အားဖြစ်လေ ပိုလုပ်ချင်လေဆိုသည့် လူသဘာဝကို ကိုကိုလည်း
သိရမှာပါလေ။ ‘သဲသဲ’ နှင့် ‘အသက်’ ရယ်သံက ရုတ်တရက်
ထွက်လာလေသည်။ ‘မေ’ မချီနိုင်ပေမယ့် ‘အသက်’ ချီတော့လည်း
ရသားပါပဲလား။

“သမီးအတွက် အမေရှာပေးချင်တယ်ဆိုရင်လည်း ကိုကိုမှာ
မေထားဆာဏ်ယောက်လုံး ရှိနေပါသေးတယ်”

“အဲဒါ ငါ့ကိုစွပ်ပါ။ ငါယူယူ မယူယူ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကိုကိုသွားရမယ့်လမ်းနဲ့ ရွေးချယ်နေတဲ့လမ်းက
ဆွဲနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ အန်တီကြီးသိရင် ကွိုင်တက်
မှာ”

‘ဇွဲ’ စကားက သူ့ရင်ကို ဖိတ်ကန်လိုက်သည့်နှယ်ပါ။ ဘယ်လို
လဲ။ ဒဲ့ကိုပြောတော့တာပါလား။ မထိပါနဲ့လို့ ကြိုတင်သတိပေးရုံနဲ့
ဒီလောက်အထိ မြင့်ကြည့်ဖို့ မလိုပါ။ မင်းမှာ ဒီလောက်အများကြီးချီနေ

(၁၅)

ရယ်သံတွေထွက်နေပါသည့် ညနေခင်းလေးပါပဲ။ ‘ကိုကို’
ရောက်လာသည်နှင့် သူက ဘေးကို အလိုလိုရောက်တော့လေ၏။
တူမဖြစ်သူက သူ့ကိုကုန်အကပ်မခံပါဘဲ ‘မေ’ ကိုတော့ သည်းသည်း
လှုပ် ချစ်ပြနေတော့တာပါလေ။

“ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“ကိုကိုကရော”

“သမီးကို ကတိပေးထားပြီးသားမို့ ခေါ်လာရတာ။ နေပါဦး
ငါ့အိမ်ငါလာတာ မင်းမေးစရာလား”

ပါလျက် ဘာလို့များ ဒီပန်းကလေးကို ဖဲ့ချင်ချင်နေတာလဲ 'ဇွဲ' ရယ်။

“မင်းကိုပြောရုံနဲ့ ငါပိုင်တာလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး”

“ပြီးတာပဲလေ။ ကိုကိုဝယ်ထားတာ မဟုတ်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ကို ဘယ်သူယူယူ တားခွင့်မျိုး ကိုကိုမှာ မရှိဘူး”

“ပစ္စည်းဟုတ်လား။ မေက သက်ရှိလူသားကွ။ မင်းတွေ့ဖူး မြင်ဖူး တွဲဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ တခြာစီပဲ”

“Sorry! ကျွန်တော်က သဘောပြောလိုက်တာပါ”

ပေါ့ပေါ့သဘောထားလေသလား။ တကယ်ဆို အလေး အနက်ထားပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိတယ်ဆိုလျှင်တောင် သူက ဘေး ရှောင်နေပေးမှာပါ။ အကယ်၍ ‘မေ’ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ‘ဇွဲ’ တို့ ပြန်သဘောကျခဲ့ရင်ပေါ့လေ။ ခက်တာက မေမေရော အန်တီလေးထိ ဂုဏ်မက် ငွေမက်တဲ့အမျိုး ဖြစ်နေလေသည်။ ‘အခရာ’ တုန်းကလည်း ‘ဟန်’ သာရှိပြီး ‘အဆံ’ မရှိလို့ဆိုကာ သူ အဘယ်မျှ စိတ်ဆင်းရဲ နားမူးခဲ့ရပါသလဲ။

သူလိုအဖြစ်မျိုးကိုတော့ ညီလေးလုပ်မည်မထင်ပါ။ ‘ဇွဲ’က အန်တီလေးနှင့် စိတ်အလွန်တူပြီး အဆင့်အတန်းခွဲခြားလွန်းသလို မိန်းကလေးတွေကို အပြောတွဲရုံလောက် သဘောထားပြီး အတည်ယူဖို့

စိတ်မှမကျွေးခဲ့တာလေ။ မေ့ကိုရော ဤသို့ လုပ်ရန် စိတ်ကူးလေ သလား။

တစ်ခါမှ ချစ်သူမထားဖူး အသည်းမကွဲခဲ့ဖူးပါသည့် အဖြူ ထည်လေးကို ဒီလိုအမည်းစက်၊ ဒီလိုဒဏ်ရာမျိုး ရစေတာကိုတော့ သူ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပါ။ ‘မေ’ က ဘဝနာထားသည့် မိန်းမငယ် လေးမို့ ရင်ဘတ်မှာ ဒဏ်ရာရလက်စရှိတာကို ထပ်ပြီးနာကျင်စေဦးမှာ လား။

“မေလည်း ကျွန်တော့်ကို ငြင်းဒဏ်ခွင့် ခေါင်းညိတ်ခွင့် အပြည့်ရှိပါတယ်။ ကိုကိုက မေ့အုပ်ထိန်းသူမှ မဟုတ်တာ”

အုပ်ထိန်းသူတဲ့လား။ ဘုရားရေ! သူ ဘာကို စိုးရိမ်လွန်ပြီး ပြောမိနေပါသလဲ။ သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကာကွယ်ပေးဖို့ လိုအပ်ပါသလား။ ညီဖြစ်သူကိုတော့ ရန်သူလို သဘောထားပြီး ကိုယ့် ဝန်ထမ်းရှေ့မှာ ကာကွယ်ပေးထားတော့ တရားမျှတမည် ထင်ပါ၏။

“မေက ငါ့ဝန်ထမ်းပါ”

မရယ်ချင်ပါဘဲရယ်သည့်အသံမို့ ခြောက်ကပ်နေပေမည်။ ဝန်ထမ်းမို့ ကာကွယ်ပေးသတဲ့လား။ ဒီထက် နည်းနည်းတော့ ဟိုနေ မည်ထင်ပါသည်။ ဝန်ခံခြင်းအတတ်ကို မမီးဖြစ်(ခ)သူနှင့် လုပ်ခဲ့ပါသည် ကိုကိုက ခုတော့ ပြုစီစဉ် ဘာကို စိုးရိမ်နေပြန်ပါသလဲ။

“မေက တခြားမိန်းကလေးတွေလို မင်းအပေါ် အလွယ်တကူ ယိုင်လဲလာမယ့်သူ မဟုတ်လို့ပဲ ဇွဲ”

“ဝေဖန်တာ စောမနေဘူးလား ကိုကို”

“ငါက သူ့အကြောင်းအတော်များများ သိထားလို့ပါ”

“ဒါတော့ ကိုကိုက သူ Boss ကိုးဗျ”

“မဟုတ်ဘူး ညီ။ အထက်လူကြီးမို့လို့ MD မို့လို့ဆိုပြီး ငါ့ကို လေးစားအားကိုးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သမီးကြောင့်ပါ”

“ဗျာ”

ဘုရားရေ! သမီးကြောင့်တဲ့။ ‘သဲသဲ’ ကြောင့်တဲ့လား။ သူ့အကြည့်က မိန်းကလေးအုပ်စုထဲ ရောက်သွားရလေ၏။ ‘မေ’ လက်ထဲမှာ အုန်းလက်တံစိမ်းစိမ်းလေး ရှိနေပြီး တစ်ခုခုကို လုပ်ပေးနေပုံပါ။ အသက်နှင့် ‘သဲသဲ’ က မြက်ခင်းစပ်မှာ ထိုင်ရင်း စိတ်ဝင်တစား ရှိနေလေ၏။ တူမဖြစ်သူနှင့် ‘မေ’ ကို သူ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်တွေးမရပါချေ။

“သမီးအရွယ်လောက်မှာ မေ့အဖေက နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တယ်။ မိထွေးဘက်မှာ သူ့အရွယ်အတိုင်း သမီးတစ်ယောက်ပါလာတာပေါ့။ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ပါ။ မေ ဘယ်လောက် အခက်အခဲ ဖြစ်ရှာမလဲ”

“မေ”

“နောက်ဆုံး ဒဏ်မခံနိုင်တော့လို့ သူ ထွက်ပြေးခဲ့တဲ့ အရွယ် ၁၈ (၁၃) နှစ်တဲ့။ အသက် (၁၃) နှစ်ဆိုတာ တကယ့်ကလေးသာသာ အရွယ်လေးပါ ဇွဲ။ အန္တရာယ်တွေ ဘယ်လောက်များ ဝိုင်းနေမလဲ”

ရင်ထဲ နာနာကျင်ကျင်ကို ခံစားလိုက်ရတာပါ။ ‘သဲသဲ’ လို ဆော့ကစားနေရသည့် အရွယ်လေးမှာ မိထွေးနှင့် (ဘာမှ မတော်စပ်သည့်) အစ်မဖြစ်သူ၏ ဒဏ်ကို မည်မျှ ခံခဲ့ရရှာပါလိမ့်။ သူ့မြင်နေရပါသည့် ‘မေ’ ဆိုသည့် မိန်းကလေးက မျက်နှာကို ဝင့်အားပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ဖြင့် မာနလည်း ကြီးသည့်ပုံစံမျိုးလေး ဖြစ်နေ၏။ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်တတ်သည့်အကြည့်နက်လေးမှာတင် ‘ထိပုံထိကြည့်’ ဆိုသည့် ဘာမထိ စိတ်ဓာတ်ကအပြည့်အသိပ်ပါလေ။

ဤသို့ ခပ်မာမာလေး ‘မေ’ ၏နလုံးသားက ဒဏ်ရာ အမာခတ်တို့နှင့် ပြည့်နှက်နေတာတဲ့လား။ ဖြစ်ရလေ ‘မေ’ ရယ်။ ကိုယ်က နှိုက်ကတည်းက လှလှလေးမြင်လျှင် ကြည့်တတ်သလို ချစ်စရာလေး ဖြစ်လျှင် ချစ်ချင်တာ ယောက်ျားသဘာဝကြောင့်ပါပဲ။ ‘ကျားနှင့်မ’ ဆိုတာမှာ ယောက်ျားလေးကသာ ချစ်ခွင့်ပန်ရလေ့ရှိတာလေ။

“ကျွန်တော် မေ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ပေါ့ပေါ့တန်တန် အသောမထားခဲ့ပါဘူး ကိုကို။ သာမန်မိန်းကလေးတွေနဲ့ မေက မဟုတ်တဲ့

ထူးဆန်းနေမှန်းလည်း မိမိမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ကိုကိုပြောမှ ပိုသိခွင့်ရခဲ့တာမို့ ကျေးဇူးပါ ကိုကို”

ပြောနေပြီ ‘မေ’။ မင်အာပေါ် လေးနက်ခြင်းတွေအပြည့်နဲ့ ဆိုတာကိုပါ။ ယုံ မယုံဆိုတာက ကိုယ့်အတွက် ကံတရားပါပဲ။ ကိုယ့် ချစ်ခြင်းတွေကို ‘မေ’ လက်ခံစေချင်ပါတယ်။ ဘဝအမောတွေအတွက် အမောဖြေစရာ ရင်ခွင်တစ်ခုအဖြစ် ကိုယ့်ဆီကို လှမ်းလာခဲ့ပါလား ‘မေ’။

“လုတယ် ... လုတယ်၊ ဖေဖေရေ!”

“ချစ်လဲမယ်လေ သမီးရယ်”

လက်ထဲမှာ အုန်းလက်ငှက်ရှုပ်လေးကိုကိုင်ရင်း ပြေးလာနေ ပါသည့် သမီးကို သူ ဆီးကြိုဖမ်းထိန်း၍ ချီလိုက်လေ၏။ လက်ထဲမှာ အပြီးတန်းလန်းလေးနှင့် အုန်းလက်ငှက်ရှုပ်လေးကိုကိုင်ပြီး ‘ပျံလွှား ငှက်’ ဟုအော်ကာ ပြုံးရယ်နေပါသည့်သမီးကြောင့် သူတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်လုံးပင် ပြုံးလိုက်မိကြလေသည်။

ဒီလိုပုံစံမျိုးနှင့် ‘မိမိမင်သည်းမောင်’ ကြောင့် ‘မေ’ ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို အနားမှာထားချင်တာ အသိသာကြီးပါပဲလားဟု ‘ဇွဲရန်နိုင်’ တွေးမိလေ၏။

“တိတိမေ နားပါစေလား သမီးရယ်”

“တိတိက ပြေးသွားလား။ နောက်နေ့ဆို ခြေထောက်ကပြောပြ ကြီးကို ဖယ်မှာတဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“အဲဒါဆို သဲသဲနဲ့တူတူ ဆော့လို့ရပြီပေါ့နော်”

“ချက်ချင်းကြီး ခြေထောက်ပြန်နာသွားမှာပေါ့ သမီးရယ်။ မေတို့လည်း မပြန်နဲ့ဦးနော်။ သုံးလေးရက်လောက် စောင့်ကြည့်ပြီး ခြေထောက်ကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်မှ ပြန်သင့်တယ်”

“အဲဒါကိုပဲပြောနေတာ ကိုသူရရဲ့။ မေက ပြန်မယ်ချည်းပဲ ပြောနေလို့”

“အခန်းက လူမနေဖြစ်တာနဲ့ ဖန်တွေများနေမှာလားလို့ပါ အသက်ရယ်။ မေ မလုပ်နိုင်တာနဲ့ နင်ပဲပင်ပန်းနေရတာမဟုတ်လား”

“ပြောသားပဲ၊ နားခွင့်ရတုန်း အနားယူပါလို့”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်မေ။ အသက်ပြောတာ မှန်တယ်။ ချက်ချင်းကြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း ပြန်လုပ်လို့ ခြေထောက်ဒဏ်က ပြန်နာ ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒါကြောင့် မပြန်နဲ့ဦးလို့ ကိုယ်ပြောနေတာ”

“ရေဖေ”

သမီးက သူ့နားကို ခပ်တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်တာမို့ မျက်လုံး ပြူးသွားရပါ၏။ အကျယ်ကြီးမပြောတာဘဲ တော်ပါသေးသည့် နဂိုက

မှ 'ဇွဲ' က သူနှင့် 'မေ့' အပေါ်မှာ မစ္ဆရီသမိတ်ဝင်နေတာကြောင့်
ဒီထက်ပိုအထင်လွဲစေမည်ပုံစံမျိုး မပြသင့်တာလေ။ “တူတူနေချင်
တယ်” တဲ့လား သမီးရယ်။ ဖေဖေ့ကို ပိုပြီး ရင်မောစေချင်တာမျိုး
လား။ သမီးရဲ့တိတိမေက ဖေဖေတို့နဲ့တူတူနေသင့်တဲ့သူမှ မဟုတ်တာ
လေ။

“ဘာတိုးတိုးပြောနေတာလဲ”

“လေးလေးကို မပြောပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း ဒီကလေး ဒီအရွယ်ကတည်းက လျှို့ဝှက်တာ
တွေ ပြောတတ်နေပါလား။ လာစမ်း”

“လာဘူး လာဘူး တိတိရေ! ကယ်ပါဦး”

သူက ‘သဲသဲ’ ကို ကိုကိုလက်ထဲမှ ယူပြီး ချီလိုက်ရင်
ကလေးက အော်လေတော့၏။ ငိုတာမဟုတ်၍ တော်ပါသေးသည့်
အဖေဖြစ်သူက သမီးနှင့် ကယုကယင် မနေမဆော့တတ်ပေမည်
ဦးလေးဖြစ်သည့်သူက ကလူကိုစယ်တတ်သလို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလည်
ဆော့လေ့ရှိသဖြင့် ရယ်တာရော ငိုတာပါ ဖြစ်လေ့ရှိလေ၏။

“လေးလေးနော်”

“ပြောလေ၊ ဖေဖေ့ကို ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ပြောဘူး”

“မပြောရင် ကသိထိုးမှာနော်”

“တိုးတိုးပြောတာဆို ဘယ်သူမှမသိအောင်ပေါ့ လေးလေးရဲ့”

“အဲဒါ ဘယ်သူသင်ပေးတာလဲ”

“ဖေဖေ”

“ကြည့်စမ်း! ဒါတွေလည်း သင်ပေးတာပဲလား။ တိတိမေ

ကရော ဘာသင်ပေးလဲ”

“ဟီး ဟီး”

“အံမယ် အံမယ်၊ မဟုတ်တာလုပ်မယ့်ပုံစံမျိုးနဲ့ ရယ်နေပြန်
ပြီး ပြောပြလေ”

“ဟင်းဟင်း မွေးမွေးပေးတာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် လေးလေးရဲ့”

“ဘယ်နေရာကို မွေးမွေးပေးတာလဲ”

“ဒီကို ဒီကိုရော၊ ဒါရော ဒီနေရာကိုရောပဲ”

“ဟင်!”

နဖူးနှင့်ပါးနှစ်ဖက်ကိုပါမက မေးစေ့နေရာလေးကိုပါ
လက်ညှိုးသေးသေးလေးဖြင့် ထောက်ပြပြီး ပြောနေပုံက ကြားနေသလို
မိလေ။ အလိုလေး! သမီးကနေတစ်ဆင့်များ ကိုကိုတို့အနမ်းဖရုံပယ်

၁၇၆ မမသဒ္ဒါစာပေ

နေကြပါသလား။ မဖြစ်ဘူး။ လုံးဝမဖြစ်ဘူးနော်။ ရင်ထဲ မီးတောက်
သည့်နှယ် ပူလောင်သွားရလေ၏။

“လေးလေးကလည်း မွေးချင်တယ်ကွာ”

“ဘယ်သူ့ကိုလဲ သဲသဲကိုလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ တီတီမေ့ကို”

“ရဘူး၊ တီတီမေက သဲသဲအပိုင်”

“လေးလေးကိုပေးလေကွာ”

“ပေးဘူး၊ ဖေဖေကိုပဲပေးမှာ။ သဲသဲတို့နဲ့တူတူနဲ့ ဖေဖေ
ကို ပြောထားတယ်”

သေစမ်း! လျှို့ဝှက်ချက်၊ ချက်ချင်းပေါ်တော့တာပါလား။
ပြောတော့ဖြင့် ဘာမှမဟုတ်သလိုနဲ့ သမီးကိုအကြောင်းပြပြီး ‘ငွေ’
ကို အပိုင်သိမ်းချင်နေတာများလား ကိုကိုး

(၁၆)

စက်ဖြင့် ပတ်တီးအမာကို ဖြတ်ပေးနေသဖြင့် သူမ မျက်စိ
စိုက်ထားမိလေ၏။ မထိမှန်းတော့ သိနေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အသည်း
သားနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စိတ်မာပါသည့် ‘မေ’ ကို ကြောက်
နုမှန်း သိသဖြင့် ‘အသက်’ ပင်ရယ်လေပြီ။ ဆရာဝန်က ပတ်တီး
ဖြတ်ပေးပြီးပြီမှီ ခြေထောက်ကို ဖြည်းဖြည်းဖြင့် လျှောက်ခိုင်းလေ
သည်။

“သိပ်ကြီးအားစိုက်တာတွေ မလုပ်နဲ့ဦးနော်။ နောက်ကို
အိက်မပါတဲ့ ဖိနပ်မျိုးပဲ စီးဖို့ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်”

“တော်သေးတာပေါ့။ Body က Fit ဖြစ်နေလို့ သာဆိုရင် တော်တော်နဲ့ လျှောက်နိုင်ဦးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ခွင့်ပြုပါဦးရှင်”

“ကောင်းပါပြီ”

“အသက်မလိုက်လည်း ရတယ်မဟုတ်လား မေ”

“ရပါတယ် အသက်ရဲ့”

ဆေးခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်စဉ် အလာတုန်းကခေါ်လာသော ‘ကိုနိုင်’ ဟင် စောင့်နေလေ၏။ တစ်လနီးပါး (မကြာခဏ ရောက်တတ်၍) အနီးနားမှာရှိခဲ့သဖြင့် ရင်းနှီးသင့်သလောက် ရင်းနှီးမှုရှိလေပြီ။ သူက သူမလက်မောင်းကို အသာကိုင်၍ တွဲခေါ်သော ‘အသက်’ က ပြုံးမြဲမြဲလေး ဖြစ်သွားလေသည်။

“စိတ်ချပါရစေ ကိုရန်နိုင်”

“စိတ်မချလို့ မေ့ကို ကိုယ်က ဘယ်ခေါ်သွားမယ်ထင်လို့ အသက်ရဲ့”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ရောင်းစားမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ထားတော့ လန့်တာပေါ့”

“ရောင်းစားရင် ဘယ်လောက်ရမှာမို့လို့လဲ အသက်ရဲ့။ အသားမှ သိပ်မရှိတာ။ အရိုးတွေနဲ့ဆို သိပ်မကိုက်ဘူး”

“ကြည့်! ... ပြောတော့မယ်။ သွားမယ်နော်အသက်။ ခွည်းတွေကို မေ နည်းနည်းချင်းစုသိမ်းထားမယ်”

“အင်းပါ၊ တာတာ ... တာတာ”

ဆေးခန်းရှေ့မှာ လံက်ပြုရင်း ‘အသက်’ ကျန်ခဲ့လေတော့၏။ စားရေခန်းမှာပင် ထိုင်ခဲ့ရတာမို့ ရှေ့မြင်ကွင်းတို့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရလေသည်။ Phone ထဲသို့ message ဝင်လာသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ထင်လိုက်သည့်အတိုင်း MD ထံမှ စာပါပဲ။

“ကိုယ် ဆီဖြည့်ဦးမှာနော်၊ မနက်က မဖြည့်ခဲ့ရလို့”

ဆီဆိုင်ထဲ ကွေ့ဝင်နေပြီမို့ phone ကို ဘာ message မှ မရှိမိဘဲ ပိတ်လိုက်ရလေသည်။ စိတ်ပူပြီးသည့်စာမှန်း သိပါ၏။

“အဆင်ပြေရဲ့လား” တဲ့လေ။ အစစအရာရာ ဝှာဝန်ယူပေးတာ အဘယ်မျှ အားနာစရာပါလိမ့်။ သူတစ်ပါးထံမှ တစ်ခုပြန်ယူလျှင် ဟိုထံမှ တစ်ခုပြန်ပေးရတတ်တာက သဘာဝမှန်း သူမ သိနေပါ၏။ ဆီသော် ပြန်ပေးနိုင်သည့်အရာက ‘အသည်း’ အတွက် အဖြူရောင် ခပ်စစ် မေတ္တာတစ်ခုတည်းပါပဲ။

“ရပြီ၊ သွားကြမယ်”

ကားကို ဓာတ်ဆီဆိုင်ဝင်းထဲမှ ကွေ့ထွက်ခဲ့ပြီး အစ်ကိုအိ
ရီရာဆီ လမ်းဘက်သို့ မောင်းလိုက်ပေးမည် ရွေးထဲကို အရင်ဝင်လို့
လေသည်။ ဝယ်စရာရှိလို့ ထင်ပါရဲ့။ သူမက ဘာမှ မမေးဘဲ ကား
မှာ ငြိမ်ပြီးလိုက်လာခဲ့ရုံသာ။ လစာခမဲ့ခွင့်ယူထားတာမို့ ဒီလအတွက်
ငွေကုန်ဖို့က မျက်ဖြူစိုက်စရာပါပဲ။ ဘာထိထဲထည့်ထားသည့် နှိုက်
ငွေလေးတွေ ထုတ်သုံးရဦးမှာပါလားနော်။ ဒါတောင် ဆေးကုသခ
အစ်ကို အကုန်စိုက်ပေးလို့ သက်သာသွားရတာလေ။

“အသီးလေး နည်းနည်းဝယ်မလားလို့၊ မေ လိုက်ရွေး
လား။ ကိုယ် သိပ်မရွေးတတ်လို့ပါ”

ကဲ ခေါ်ပြီဆိုတော့လည်း လိုက်ဆင်းရုံသာ ရှိတော့တာပဲ။
ကားပေါ်မှ ထိန်း၍ ဆင်းစဉ် (အစ်ကိုညီ၏ကားက အမြင့်မို့) သူ
လာတွဲ၍ ထိန်းပေးပါ၏။ မနက် (၁၀) နာရီဝန်းကျင်မို့ သစ်သီးရွေး
လူသိပ်မရှိဘဲ ရှင်းလင်းနေလေသည်။ သစ်သီးလည်းများပြီး သန့်ရှင်း
သစ်ရပ်သည့် ဆိုင်ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်သားရပ်လိုက်ကြပါ၏။

“မောင်လေးနဲ့ ညီမလေး ဘာယူမလဲကွယ်”

“ပန်းသီး ဘယ်လိုရောင်းလဲ အစ်မ”

“ဒါက ငါးရာ။ ဒီထဲက လေးရာ။ ဒီဘန်းထဲက သုံးရာပေးမယ်
တစ်ထောင်။ ကြိုက်တာရွေးမောင်လေး”

“မေ ဘယ်ထဲက ယူချင်လဲ”

“ကျွတ်တာစားမှာလား။ ဖွဖွလေးစားချင်လား။ ကိုနိုင်ပြောမှ

“မေ့သဘောလေ။ မေရွေးတာ ကောင်းမှာပဲဟာ”

“ဒါဆို ငါးရာတန်ထဲကပဲ နည်းနည်းယူမယ်လေ”

“အင်း လိမ္မော်သီးရော ဝယ်မှာ မဟုတ်လား။ များများဝယ်
စဉ် လျှော့ပေးရမယ်နော် အစ်မ”

“စိတ်ချပါကွယ်။ ငါ့မောင်တို့နဲ့တွဲလှလှလေးကို မြင်ကတည်း
စ လျှော့ပေးချင်နေတာ။ ဒီလိမ္မော်က လေးလုံးတစ်ထောင်နော်။

“နုလျှော့မပေးဖြစ်လည်း အသီးအပိုပေးပါမယ်”

“အဲဒါမယူနဲ့လေ။ လိမ္မော်သီးရွေးရင်၊ လေးတာကို ယူရ
တယ်။ အနုတွေပါတော့မှာပဲ”

“မေ သင်ပေးမှ သိမှာပေါ့”

“အမယ်လေးနော် နားထဲကို ချိုနေတာပဲ။ မေ့သဘော
နုသဘောနဲ့၊ ညီမလေးကို အတော်ချစ်ရှာပုံပဲ”

အလို! ဘယ်လိုထင်ပြီးပြောလိုက်ပါသလဲ။ သူမ မျက်နှာရဲ
ရွေးပေးမည် သူက သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးတုံ့တွဲ လုပ်နေလေသည်။
မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူး ရှင်းပြသင့်တာပေါ့။ ခဏပဲတွေ့ရသည့်

ဈေးသည်မို့ မပြောလည်း ရပါတယ်လေ။

“စပျစ်သီးအကြီးကရောဟင်”

“အစိတ်သား နှစ်ထောင်နဲ့ယူ မောင်လေ။ ပိုချိန်ပေးပါမယ်၊ ပန်းသစ်တော်တို့ နဂါးမောက်သီးတို့ ရှိတယ်လေ။ ထောပတ်သီးရော”

“အဲဒါတွေက မေ မကြိုက်ဘူးထင်တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်လား မေ။ နာနတ်သီးမှည့်တာတော့ ဝယ်မယ် အစ်မ”

“အလိုလေး သိတတ်လိုက်တာတော်။ ညီမလေး အတော်ကို ကံကောင်းတဲ့သူပဲ”

ဟောတော်! နေရင်းထိုင်ရင်းကို အချီးမွမ်းလွန်နေတော့တာ ပါပဲလား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမ မကြိုက်တာကိုပါ သိနေရတာလိမ့်။ ကံလိုမာလကသီးသုံးလုံးရွေးအပြီးမှာ သူပင် ငွေရှင်းပေးလေ၏။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ အထင်မှားစေရန် တမင်များလုပ်သလားဟုပင် ထင်စရာပါ။

“ဒီမှာ ပြန်အမ်းငွေ ထောင်ငါးရာပါ။ နောက်လည်း လာအား ပေးဦးနော်။ မောင်လေးနဲ့ ညီမလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက အထုပ်တွေကိုယူပြီး ရှေ့မှ ထွက်လိုက်တာမို့ ဈေးသည်အမ်းသည့် ငွေကို သူမပဲ ယူလိုက်ရလေ၏။ ကားရှိရာဆီ

မျက်လာခဲ့စဉ် သူရပ်ထားပါသည့်ကားရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ထားသည့် ကားက အတော့်ကို နီးလွန်းနေသလို နောက်မှ ဝင်ရပ်လိုက်ပါသည့် ကားကြောင့်လည်း ကားထွက်လို့မရအောင် ကျပ်ညပ်သွားရလေ၏။

“ကျစ်!... လူမှုရေးနားမလည်ပါလား”

“ယူကလည်း စိတ်ကြီးပဲ ကိုကိုဖွဲ့ရယ်”

ရှေ့ကားဆီမှ ဆင်းလာသည့် ကောင်မလေးက ခေတ်ရှေ့တော်ကို ပြေးလွန်းနေသလို ဝတ်ထားပြင်ထားပါသည့် ရောင်စုံ colour တွေကြောင့် မျက်စိကိုနိုးစရာပါ။ သူ့ကားမှန်း သိထားတာမို့ ခင်ပိတ်ရပ်ထားပုံပါပဲ။ ကားသော့ကိုဖွင့်၍ ‘မေ’ ကို အရင်ထိုင်ခိုင်းစဉ်ပြီး နောက်ခံထက် သစ်သီးထုပ်တွေကို သေချာစီ၍ တင်လိုက်၍ စောစောကကောင်မလေးက သူ့နောက်ပါးကပ်လာလေသည်။

“မာနကြီးမပြပါနဲ့လား ယူ”

“ဒီမယ်အစ်မ မင်းကို သိလည်းမသိဘူး ပြောလည်းမပြော၊ ရှေ့ကကားကို မဖယ်ပေးရင် ပစ်တိုက်လိုက်မှာ သိရဲ့လား”

“ယူနော်၊ ကားပေါ်ကောင်မလေးပါလာရုံနဲ့ တို့ကို လေစိမ်းပိုက်မယ်မကြံပါနဲ့”

“ရော်... ခက်တော့တာပဲ”

“မခက်ပါဘူး ဒီမျက်နှာကို တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ တစ်သက်မပျော့

ပြောခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ၊ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

နေကာမျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး အပြုံးဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေပါသည့် မိန်းကလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ပါးပြင်ထက် မွဲနုလေးရှိနေတာမို့ ရုတ်တရက် နာမည်မမှတ်မိသော်ငြား လူကိုတော့ သိနေသလိုပါ။ နေပါဦး ဟိုတစ်လောလေးက သုံးလေးကြိမ် တွေ့ခဲ့သည့် မိန်းကလေးပါပဲ။

“ကြည့်!... တကယ် မမှတ်မိဘူးလား April လေကွာ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

“ကားပေါ်ပါလာတာ ဘယ်သူလဲ။ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ။ မိန်းကလေးမို့ မသိချင်တာမှန်ပေမယ့် ယူနိုက်တက်နေတော့ စိတ်ထဲ စားမိလို့ပါ”

“ကိုယ့်ချစ်ချစ်က ရှက်တတ်လို့ပါ ပေရယ်၊ နောက်မှပဲ”

“အံ့မယ် ... ဒီလိုတော့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ဒါလေးတောင် မပြောနိုင်ရင် ကားပယ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ပေရယ်အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား”

မလွယ်ပါလေ။ ဒီမိန်းကလေးက အရမ်းကို အတင့်ခဲလွန်းတာမဟုတ်လား။ သူနှင့်စဆုံစဉ်ကလည်း ကားမောင်းကြမ်းရင်း မထင်မှတ်ဘဲ ငြိမ့်ကြတာပါ။ ဘုဘောက်ကျရတာထက် အတူစီးလာသည့်

အုပ်စုထဲမှ ကောင်မလေး ‘ဖူးဖူး’က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ ညီမလေးမို့ အားနာပါးနာနှင့် ခင်လိုက်ရတာပါ။ ဒါကို သူမဘက်ကိုပဲ သိုင်သလိုလို အထာနှင့် အုပ်စုထဲမှာ ကြွားဝါပြောနေတာက ဒီကောင်မလေးပင် မဟုတ်ပါလား။

“အဲဒီလိုတော့ အကြပ်မကိုင်ပါနဲ့ ပေရယ်ရယ်။ မိတ်ဆက်ပေးဆိုလည်း ရပါတယ်။ ကိုယ့်ချစ်ချစ်က ဒီနေ့ပဲ ခြေထောက် POP တိုင်တာ ဖြုတ်ပြီးလို့ပါ”

“ဪ... ဒီနားက ဆေးခန်းမှာပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ပေရယ်ဒယ်ဒီလည်း အဲဒီမှာပဲ ဆေးရုံတင်ထားရတာလေ။ မာမို့ကို လိုက်ပို့ပေးရင်း ကိစ္စရဲ့ကားမှန်သိလို့ ဆင်လိုက်တာ”

ဘုရားခေ! အဖေတစ်ယောက်လုံး နေမကောင်းဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတင်ထားတာတောင် သမီးဖြစ်သူက အပူပင်မရှိဘဲ ပြင်ဆင်လည်ပတ်နေရတယ်လို့၊ တကယ့်ကို ထူးဆန်းအံ့သြဖွယ်ရာပါ။ ဒီလို သားသမီးမျိုးရှိသည့် ဖိတ်တွေအတွက်ကံဖြင့် ရင်လေးစရာပါပဲ။ အဖေ နေမကောင်းတာတောင်မှ အပြုံးမပျက်ပါ။ မျက်နှာညှိုးတာလေးတောင် တစ်ချက်မရှိပါဘဲ ခပ်ပျော်ပျော်ပါလား။

“ခဏလေးနော် ... ခဏဆင်းပေးပါလား မေ။ မိတ်ဆက်

ပေးချင်လို့”

‘မေ’ ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်၍ ဆင်းခိုင်းလိုက်ရပါ၏။ ကြားပြချင်တာတော့မဟုတ်ရပါ။ သို့သော် ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို သူက ဝေခေးရှောင်ချင်လို့ပါပဲ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ခဲတာမှန်ပေမယ့် မိန်းမတွေ ခဲတာကိုတော့ အလိုလိုလန့်တာအမှန်ပါပဲ။

“ဒါ ကိုယ့်မိတ်ဆွေပါ။ သူငယ်ချင်းမင်းနိုင်ရဲ့ ညီမလေးဘော်ဒါပေါ့။ ပေရယ်တဲ့”

“ဟင်”

“ဒါက ခုနကိုယ်ပြောတဲ့”

“နင် မေ၊ မဟုတ်လား”

“ဟောဗျာ... မေတို့က သိနေကြတာလား”

‘မေ’ က ဘာမှပြန်မပြောပါဘဲ မျက်နှာတည်ဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ဘာလဲ သိပ်ကြီးမရင်းနှီးတာများလား။ ပေရယ်မျက်ဝန်းတို့က ‘မေ’ ကိုနှိမ်သည်နယ် စုန်ဆန်ကြည့်နေပုံက ကျောချမ်းဖွယ်ရာပါပဲ။ မိန်းမတို့၏ သဘောထားအမှန်ကို ခုထိ သူကောင်းကောင်းမသိသေးပါလေ။

“ယူတွဲတာ ဘယ်သူများလဲလို့ ထင်နေတာ”

“သွားကြမယ် ကိုနိုင်၊ နေ အရမ်းပူလို့ ကျွန်မ ခေါင်းမူး

ဆာဗြီ”

“နင့်ကိုယ်နင်ပဲ ဂရုစိုက်ခံမနေနဲ့ မေ။ နင့်အဖေ ဆေးရုံပေါ်မှာ ဟက်လက်ဖြစ်နေတာကိုလည်း သိသွားဦး”

“ဘာပြောတယ်”

“ဟာ!... မေ”

ယိုင်ခနဲ လဲကျသွားပါသည့် ‘မေ’ ကို သူ ပွေ့ချီလိုက်ရပါ၏။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်နော်။ ‘မေ’ နှင့် ‘ပေရယ်’ ကြားမှာ သူ မသိသေးသည့် အကြောင်းအရာတို့ ရှိနေဦးမည် ထင်လေ၏။ ဪ၊ ‘မေ’ ရယ်။

မနေနိုင်တော့လို့ လွတ်မြောက်ရာ လမ်းရှာခဲ့ရတာပါ။ ‘ဒေါ်သရဖီ’ နဲ့ ‘ပန်းငုဝါ’ တို့ ဆီဦးထောပတ် ထမင်းစားချိန်မှာ ‘မေ’ က ကန်စွန်း ရွက်နဲ့ တင်းတိန်စွာ စားနေပါတယ်။ ‘ဒေါ်သရဖီ’ နဲ့ ‘ပန်းငုဝါ’ တို့ တောက်ပစွာ ဝတ်ဆင်နေချိန်မှာ ‘မေ’ က ချည်ထည်ဝတ်စုံလေးနဲ့ပဲ ရှိတာလေးနဲ့ လှအောင်ဝတ်ခဲ့ပါတယ်။

မိုးလုံလေလုံ တိုက်အိမ်ကြီးထဲမှာ ဖေဖေတို့သုံးဦး အိပ်ပျော် အောင် အိပ်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ‘မေ’ က ‘ကြီးမ’ ရဲ့ မလွဲတလုံ နေမိမိ သစ်သားအိမ် ပိစိလေးမှာ ချမ်းချမ်းစီးစီး အိပ်ခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ‘မေ’ ပျော်အောင် နေခဲ့ပါတယ် ဖေဖေ။ မဝတာဝ ထမင်းတစ်နပ်ထက် ဝဝလင်လင် စားရတဲ့ ဆန်ကြမ်းထမင်းကို မျှီချနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောပူ ခေါင်းပူ နားပူခံခဲ့ရတဲ့ဘဝကနေ ‘ကြီးမ’ ရဲ့ မေတ္တာရိပ်မှာ ‘မေ’ လုံခြုံစွာ နေခွင့်ရခဲ့ပါတယ်လေ။

“မေ”

“-----”

“မငိုနဲ့တော့လေ၊ နင် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ”

“အသက်”

“ဟင်”

“မေ မေ ဘာလုပ်ရမလဲ”

(၁၅)

‘အသက်’ က သူမ နဖူးထက်ပေါ်သို့ Towel အသေးဖြင့် ရေအေးစွတ်ကာ ရေပတ်တင်ပေးလေ၏။ ဒီလောက်အထိ စိတ်ပျော့ မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထင်မိပါလေ။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဖေဖေရယ်။ သမီးအတွက်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး တကာယ်တမ်းမှာ ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့လမ်းပါ။ လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ် မှန်သမျှကို နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ နောင်တမရစတမ်းဆို။

‘မေ’ က ဖေဖေကိုမုန်းလို့ ကျောခိုင်းခဲ့တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ဘာမှ သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့ သူစိမ်းတွေနဲ့ ငရဲမှာ အတူနိစ္စရပ်

“သွားတွေ့ချင်လည်း တွေ့လိုက်လို့ မေရယ်”

“ဟင့်အင်း... မေ မတွေ့ချင်တော့ဘူး။ လူကိုမြင်ရင် အဆွေ
လာတောင်းတာလို့ ထင်နေပါဦးမယ်”

“မေကလည်းကွယ်”

တိုးသဲ့သဲ့ပြောလိုက်သည့် စကားသံလေးကြောင့် ရင်ထဲ
နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ‘မေ’ မှူးလဲသွားသည်ဆို၍ အလုပ်က စောစော
ပြန်ခဲ့ပြီး အပြေးရောက်လာတာပါ။ Phone ထဲက ပြောနေပါသည်
‘ဖွဲ့’ စကားတိုတာ နားမရှင်း။ ဘယ်သူဘယ်ဝါကြောင့်ဆိုပြီး ဗလုံးမထွေး
ပြောသမျှ လူကိုယ်တိုင်ရောက်လာမှ သေချာသိရတော့တာလေ။

ဖြစ်ရလေ ‘မေ’ ရယ်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့်ပါ။ အိမ်ကိုတန်းပြန်လာရင် ဒီလိုတွေ
ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ ဖွဲ့ရယ်။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။
နောက်ကျမှ သိရတာထက် စောစောသိရတော့ အချိန်မီသွားတာမို့
ကောင်းတဲ့ဘက်ကပဲ တွေးကြည့်လေ”

“မောင်သူရ... အဒေါ် ကြက်သားဆန်ပြုတ်လေး နွေးပြီပြီ
သမီးမေအတွက် ပြင်ပေးရတော့မလား”

“ပြင်လိုက်ပါ ဒေါ်လေ။ အစာဝင်အောင် ချောမော့ကျွေး

ရမှာပဲ။ နေကပြန်ကောက်... မရှိသေးဘူး နောက်တစ်ပျက် ထပ်ဖြစ်
ပြန်ပြီ။ ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟိုမှာပြန်နေခိုင်းမှာလဲ”

“ဟုတ်ပါကွယ်။ သူ့ခမျာ အားကိုးရာမရှိနဲ့ သနားပါတယ်”

ကိုကိုနှင့် ဒေါ်ကြီး စကားကြောင့် သူ မျက်ရည်ပင် ဝဲသွားရ
လေသည်။ ခက်ပြီကော ‘မေ’ ရယ်။ ကိုယ်က ‘မေ’ အပေါ် နာကျင်
စရာတွေရည်း ဆက်တိုက်ပေးနေမိတဲ့ ဆူးတစ်ချောင်း ဖြစ်နေပြီလား။
ပထမတော့ ‘မေ’ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာအနာတစ်ခုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့မိ
တာပါ။ အခု ဒုတိယအကြိမ် ‘မေ’ ရင်ထဲက နှလုံးသားကို ဒဏ်ရာ
အကြီးကြီးရစေအောင် လုပ်မိပြန်ပြီလား။

တကယ်ဆို ကိုယ်က ‘မေ’ နှလုံးသားကို အလှပဆုံး စီခြယ်
ပေးချင်တာပါလေ။ ‘မေ’ မျက်နှာလေး ပြုံးပျော်နေတာ၊ ‘မေ’ စိတ်
ကလေး ကြည်နူးချမ်းမြေ့နေတာ။ ‘မေ’ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေတာ
ကိုသာ လိုလားတဲ့လူပါ ‘မေ’ ရယ်။ ခုတော့ ကိုယ်က ‘မေ’ ဘဝမှာ
ခလုတ်ကန်သင်း ဆူးတစ်ချောင်းအဖြစ်သာ နေရာယူခဲ့မိပါရောလား။

“ရပြီ မောင်သူရ”

“ကျွန်တော်သယ်ပေးမယ် ကိုကို”

“ရတယ်ညီ၊ ကိုယ်ပဲ ယူသွားပါ့မယ်။ မင်းလည်းပင်ပန်းနေ
ပါပြီ အိမ်ပြန်နားတော့လေ”

တစ်နေ့ကုန် ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရှင် နေခဲ့သည့်လူက မပင် ပန်းပါပဲ သူ့ကို ပင်ပန်းနေပြီတဲ့လား။ “နေရာဆိုတာ ယူတတ်မှ ရတယ်” တဲ့။ မှန်လိုက်တာနော်။ သူက စကတည်းက ကိုကို တားထားပါသည့်နေရာမှာ ဝင်ထိုင်ချင်မိတာကိုး။ ‘အသည်း’ သာ အမိတဟု ပြောပေမယ့် ကိုကိုနှင့် ‘မေ’ ၏ သံယောဇဉ်အတိုင်းအဆကို ဘေးလူက မြင်နေရတာပါလေ။ လူလွတ်ဖြစ်တဲ့ကိုယ်က ‘မေ’ နဲ့ မတန်ဘူးလားကွယ်။

“မေ မနက်ကတည်းက ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားဖြစ်ဘူးဆို။ ဒီဆန်ပြုတ်လေးတော့ ဝင်အောင်သောက်ပါ။ အစာမရှိရင် ခေါင်းပိုမှူးနေမှာပေါ့”

“အစ်ကို ... ဖေဖေက ဖေဖေက”

“ကိုယ်သိတယ်လေ။ သိပါတယ်။ နေကောင်းအောင်နေပေါ့။ မေ နေကောင်းမှ မေဖေဖေကို ပြုစုနိုင်မှာ”

“သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့”

“မနေခိုင်းပါဘူး မေရဲ့။ ဆေးရုံမှာပဲ သွားပြုစုပေါ့။ မေဖေဖေဖို့ မွေးကျေးဇူးတော့ ဆပ်နိုင်ရမယ်လေ။ ဟုတ်ပြီလား။ အခု ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့။ ဆန်ပြုတ်လေးတော့ ဝင်အောင်သောက်ပါ မေရယ်”

“အသက်ခွဲပေးမယ် ကိုသူရ”

“မတ်မတ်လေး ထိုင်ကြမယ်နော်”

အိပ်ရာထက် လှဲလှောင်းနေပါသည့် သူမကို အသာထူမတ်ပေးလိုက်ပါ၏။ ကျောနောက်ဘက်မှာ ခေါင်းအုံးနှစ်ဆင့်ချပြီး ထိုင်စေပြီးမှ ‘အသက်’ ခွဲကျွေးတာကို စားစေလေသည်။ ‘ငါသာသခင်’၊ ‘ငါသာအရှင်’၊ ‘ငါသည်သာစွမ်းဆောင်နိုင်၏’ ဟူသည့် ဆောင်ပုဒ်ဖြင့် ခြံထောက်ပေါ် မတ်မတ်ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါလျက် ခုတော့ ယိုင်လဲချေပြီး နောက်ဆုံးတော့ ‘မေ’ ဆိုတာ မိန်းမတွေအားလုံးထဲက ဘာမှမဟုတ်တဲ့ သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေတာထင်ပါရဲ့။

“ကြီးမေ့တိုင်ပင်ချင်သေးလား”

“သွားတော့ တွေ့ချင်တယ်။ အပူပေးသလိုဖြစ်မှာလည်း ဖို့တယ် အသက်ရဲ့”

“ခဏဖြစ်ဖြစ် အရပ်တွေပြီး ကြီးမေ ပြောတာကို နားထောင်လိုက်ပါမေး လူကြီးပြောတာက ပိုသမာသမတ်ကျမှာမို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်မေရဲ့။ မေလွှားရင် အသက်လည်း လိုက်မှာပဲတာ”

“ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ ကြီးမေ့ကိုရော မေဖေဖေဆီကိုရော”

“အစ်ကိုကို အားနာရတာတွေ များနေပြီ”

“ပြောစရာလား။ အလုပ်လည်းပြန်ဆင်းမနေနဲ့တော့။ မေ့မေ့ ဆေးရုံက ပြန်ဆင်းမှပဲ သင်တန်းတွေ အကုန်ဆက်တက် ပြန်ဝင်လေ ဟုတ်ပြီလား”

“အစ်ကိုက ပြန်ခန့်မှာမို့လို့လား”

“ခန့်မှာပေါ့ မေရဲ့၊ ဘာမှ စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး”

တကယ့်ကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောမိတာပါ ‘မေ’။ ‘မေ’ နေမကောင်းဖြစ်တိုင်း ကိုယ့်ရော သမီးပါ ဘယ်လောက်စိတ်ပူစရာ မသိဘူးလား။ ကလေးဖြစ်တဲ့သမီးက ငိုလို့ရပေမယ့် လူကြီးဖြစ်သူ ကိုယ်က မငိုမိအောင် စိတ်ထိန်းထားရတာပါလေ။ ‘မေ’ ခံစားနေရ သည့် ဝေဒနာတွေမှန်သမျှကို ကိုယ်စားယူလို့ရလျှင် ကိုယ်ယူလို့ရ ချင်ပါရဲ့။

“ကုသိုလ်ကံများ ကောင်းလိုက်တာနော်။ ရေနံအသက် ကြာအသင့်တဲ့။ အသက်တောင် မနာလိုဖြစ်ချင်လာပြီ”

“စိတ်ဆင်းရဲရတာကိုတော့ ထည့်မတွေးဘူး”

“ဪ... ဒါလည်း ကုသိုလ်ကံပဲလေ။ ဘယ်တော့မှ အကောင်းချည်း မရှိသလို အဆိုးချည်းပဲလည်း မရှိဘူးတဲ့”

“မေ့ကျတော့ အဆိုးချည်း ဆက်တိုက်ဖြစ်နေပြီတော့”

“အဲဒါတွေပြီးရင် အကောင်းချည်း ဖြစ်လာမှာပေါ့ မေရဲ့”

“ဟေ့ ဘာတွေ ထပေါက်ချင်ပေါက်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုသူရ ခုယ်”

“ဟယ်... အသက်ကလည်း”

သူ ပြုံးမိပါဇော်။ ရင်ထဲပေါ့စေလို၍ ပြောမှန်းသိပါသည်။ ဘာမှ အားကိုးမရှိဘဲ ဝင်ငွေရှာနေပါသည့် ‘မေ’ က အလကားရမည့် ငွေမျိုး ဘယ်လိုချင်ပါ့မလဲ။ မိတွေးသမီးနှင့် တွေ့ခဲ့တာမို့ ရင်ထဲမှာ ချစ်လိုပျိုး ဒေါသထွက်ခဲ့ရလို့ ယခုလို သတိမေ့သည့်အထိ ဖြစ်ခဲ့တာ လေ။

“ဘာပြောတာလဲ မေ”

“မနက်စောစော ကြီးမေဆီသွားချင်တယ်တဲ့”

“နေမကောင်းသေးဘဲနဲ့ မေရယ်။ စိတ်ပူတာတော့ ပူတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မေ့မေ့က ဆေးရုံမှာ ဆရာဝန်တွေ၊ နာဗ်တွေ ဆေးမှာရှိတယ်လေ။ မေသာ နေကောင်းအောင်နေပါ”

“ဟုတ်တယ် မေရဲ့၊ ဆေးရုံတက်ကို အသက် ခံစားပေးထား ပါတယ်”

“မေ့မေ့ကို အသက်မတွေ့သေးဘူးလား”

“အသက်က ဆေးခန်းနေရာမှာပဲ တာဝန်ယူရတော့ ဆေးရုံ ထဲကလူနာတွေကို အကုန်မသိဘူး ကိုသူရရဲ့။ အရိုးအကြောနဲ့

ပတ်သက်ရင်တော့ အသက်ရဲ့ဆရာဝန်ဆီပဲ အရင်လာပြလို့သိတာပဲ
မေ့ဖေဖေက ဘာရောဂါနဲ့ ရောက်လာတာလဲမှမသိတာ”

“ကြီးမေဆီကို အသက်မလိုက်ပါနဲ့တော့။ ဆေးရုံမှာပဲ စုန်
ပေးပါ”

“အင်းပါ... မေရဲ့ စိတ်ချပါ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့သားအမိမရှိတဲ့အချိန်ပဲ ဖေဖေနဲ့တွေ့ချင်
တယ်”

“အသက် စိစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“တော်ပြီ၊ မသောက်ချင်တော့ဘူး”

“ဒါဆို ချက်ချင်းမလွဲနဲ့ဦးနော်။ တော်ကြာ အန်ထွက်ဦးမယ်
ရေအေးအေးလေး သောက်ချင်လား။ အသက်ယူလာပေးမယ်”

“အင်း”

‘အသက်’ က ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ထည့်လာပါသည့် လင်ဘဲ
ကို ယူ၍ အခန်းထဲမှထွက်သွားလေ၏။ သူက နံ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်
‘မေ’ ကိုငေးကြည့်နေမိသည်။ တစ်မနက်လုံး ငိုထားသည့်အချိန်ကြီး
မျက်နှာလေးမှို့ အစ်နေတာတောင် အလှကပျက်မသွားပါလား။

“အစ်ကိုလည်း ပြန်တော့လေ။ အသည်းမျှော်နေဦးမယ်”

“မနှင်ချင်ပါနဲ့ မေရယ်”

“နှင်တာမဟုတ်ရပါဘူး။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားတာမို့
အေးချင်တာပါ”

“သမီးသိရင် ငိုဦးတော့မှာပဲ”

“မပြောရင် ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“မေက နေကောင်းအောင်နေရင် ကိုယ်တို့ ဘယ်စိတ်ပူရပါ

စိတ်ပူတယ်တဲ့လား။ တာဝန်တွေ ပိုယူနေတာကို မသိဘူးတဲ့
အရင်။ ‘အသည်းလေး’ ကြောင့်များ ‘မေ’ ကို ဒီလောက်အထိ
နာလိုက်ဖြင့် တာဝန်တွေအများကြီးယူနေတာများလားအစ်ကို။
စိမ်းဆိုတာတွေက ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်တွေချည်းသာ ဖြစ်ခဲ့
တယ်။ ‘အသက်’ ကလွဲလို့ ဘယ်သူစိမ်းကိုမှ မယုံရဲတဲ့ကျွန်မကို
အကြောင်များ ကကြံဉာဏ် အစ်ကိုနှင့် ‘အသည်း’ ကို ကျွန်မနှင့်
တွေ့ခွင့်ပေးခဲ့ရတာပါလိမ့်။

“ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ မေ့ကို ဟိုတိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပြန်နေဖို့
ပတ်ပေးနိုင်ပါ့မလား စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“နေကောင်းရင် ပြန်မှာပါဆိုမှ”

“ဒီလို မူးမေ့လဲတာမျိုး နောက်တစ်ကြိမ် မဖြစ်ဘူးပြော
မလား။ တစ်ယောက်တည်းရှိနေတဲ့အချိန် ဘယ်လောက်များ

၁၉၈ မမသန္ဒါမောင်

စိတ်ပူလိုက်ရလဲ”

“အစ်ကိုကလည်းလေ”

“ဒီမှာဆို ဒေါ်လေးမြိုင်လည်းရှိတာကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုဖြစ်ရင် သိရလို့ တော်သေးတယ်”

“အသည်းကိုပဲ စိတ်ပူပါ အစ်ကိုရယ်”

“အသည်းကြောင့်ပဲ ပြောနေတာလေ။ သမီးက မေ တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းသိတာနဲ့ ချောမရအောင် ငိုတတ်တာ မေသိပြီးသားပါ။ ကိုယ့် သမီးလေးက မိခင်မေတ္တာကို ငတ်နေတာ မေသိပါတယ်နော်”

“အစ်ကိုရယ်”

လက်ဝါးနှစ်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိပါ၏။ မိခင်မေတ္တာ ငတ်ခဲ့ရလို့ ‘မေ’လည်း ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် သမီးအပေါ် ချစ်စရာ တာလေ။ နွေးထွေးသော လက်တစ်ဖုံ၊ လုံခြုံသော ရင်ငွေ့တစ်ခု အေးမြငြိမ်ချမ်းသည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့က ‘မေ’ ထံမှသာ သမီးလေး ရရှိခဲ့တာပါလေ။

“ဒါကြောင့် နောက်ကို အခုလိုမျိုး စိတ်ဓာတ်ကျပြီး အိပ်ရာ ထဲလဲတာမျိုး မမြင်ပါစေနဲ့ မေရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“မေ့ကို ကိုယ်ပြောဖူးသားပဲ။ ဘာအခက်အခဲပဲဖြစ်ဖြစ် အရာ

အားလုံးကို ကိုယ်ကူညီနိုင်ပါတယ်လို့။ မေ့ရှေ့မှာ ကိုယ် မားမားမတ် မတ် ရပ်တည်ပေးပါမယ်”

နွေးထွေးသည့်လက်ဝါးထဲမှာ ကျွန်မ၏ အေးစက်စက်လက် အလေးက နွေးလာသည့်နှယ်ပါ။ ‘လဲနေသူထူပေးပါ’၊ ‘အားငယ်သူ အားပေးပါ’၊ ‘ရေထဲကျသူ ဆယ်ယူပါ’ ဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်မကို ဆင်အားတွေ အပြည့်ပေးနေတာက အစ်ကို ‘ဦးမင်းသူရ’ ပါလေ။

(၁၈)

အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်က ည (၈) နာရီကျော်မှ အတော်လေး နောက်ကျချိန်ပါ။ သမီးအိပ်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် ဂျီကျုလောက်ပြီမုန်း သိနေပါသည်။ ဟိုအိမ်မှာပင် ရေချိုး အဝတ်အစားလဲခဲ့ပြီးညီမို့ ညအိပ်အဝတ်လဲပြီး အိပ်ရန်သာရှိတော့တာပါ။ အခန်းရှိရာဆီ တက်ခဲ့ပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်စဉ် အိပ်ရာထက်မှာ သမီးကရှိနေပါ။ မေမေအခန်းထဲ ရောက်နေပြီမုန်း သိသဖြင့် သူ ပြန်ထွက်လိုက်ပါသည်။

ဘုရားခန်းနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည့် မေမေတို့အိပ်ခန်းဆီသို့ ခြေဖုန်းခဲ့ပါ၏။ သမီးအိပ်ပျော်နေပါက အသာချီလွှဲပြီး ခေါ်သွားရုံသာ

ရှိတာပါ။ မအိပ်သေးလျှင်ဖြင့် ချိပ်ပြီး လမ်းလျှောက်သီချင်းဆိုကာ သိပ်ရမှာပါ။ ဂျီကျုနေပါက ထိုသို့ပင် သိပ်ရစေချင်လေသည်။ ‘မေ’ နှင့် တွေ့ခဲ့သည့်နေ့ဆိုလျှင်ဖြင့် အိပ်ရာထဲသို့ လိုလိုချင်ရောက်ပြီး ကျောပွတ်သိပ်ရုံဖြင့် လွယ်လွယ်အိပ်ပျော်သည့် ကလေးပါပဲ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲဟဲ့”

“ကျွန်တော်ပါ မေမေ”

တံခါးကို အသာဖွင့်လိုက်ပါ၏။ သမီးက (လှုပ်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်နေပါသည်) မေမေပေါင်ပေါ်မှာ ရှိနေလေသည်။ နှုတ်မှလည်း တအင်းအင်းဖြင့် ဂျီနေတာမို့ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်သေးမှန်း သိနေပါ၏။ မေမေအကြည့်က သူထံရောက်လာပြီးနောက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“သမီးကို ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ် မေမေ”

“ကလေးသိပ်ပြီးရင် ညှဉ်ခန်းကို ပြန်ထွက်ခဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

တကယ်ပင်ပန်းနေပေမယ့် မေမေပြောတာကို မနာခံ၍ မပြစ်ပါ။ ဘာများလဲ။ အင်္ကျီလဲလာတာကို မြင်လိုက်တာမို့ မိပ်မိနေပြီလား။ ဒီလိုပုံစံနှင့်တော့ သူနှင့် မေမေ ပြဿနာထပ်ပြီးတက်တော့မှာပါ။

မတတ်နိုင်တော့ဘူး ‘မေ’။ ဒီအသက် ဒီအရွယ်ရောက်လာပြီမှ (လူလွတ်လည်း မဟုတ်တော့မှ) တော့ မိဘအချိန်အောက်က ရုန်းထွက်ရုံပါပဲ။

“ဖေဖေ”

“အိပ်ပါ သမီးရယ်။ ဖေဖေ ကျောပွတ်ပေးမယ်နော်”

“တီတီမေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“တီတီမေ ဖျားနေတယ် သမီးရဲ့။ အဖျားကူးမှာဦးလို့ မလာနဲ့ ဦးလို့ မှာလိုက်တယ်။ နေကောင်းရင် သမီးနဲ့ကစားကွင်းလည်း သွားမယ်။ တိရစ္ဆာန်ရုံလည်း တူတူသွားကြမယ်တဲ့”

“ထမင်းချိုင့်နဲ့လားဟင်”

“ဒါပေါ့ သမီးရဲ့။ သမီးစားချင်တာအားလုံးကို တီတီမေက ချက်ပေးမှာ”

“အင်း”

“ဗွေသမီးက လိမ္မာတယ်နော်၊ အိပ်တော့ကွယ်”

အိပ်ချင်မှူးတူးလေးဖြင့် မေးတာဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲရှိသည့် အတိုင်း ပြောလိုက်မိတာပါ ‘မေ’ ရယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ‘မေ’ ကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ရှင်သန်လာတဲ့ နှလုံးသားရင်ခုန်သံကို ကြားစေချင်ပါရဲ့။ လူလွတ်မဟုတ်တော့တဲ့ ကိုယ့်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ မရှိမှန်း

သိပါတယ်။ ပြန်ချစ်ဖို့တောင် မစဉ်းစားဝံ့တာ လက်ထပ်ဖို့ဆို ဝေလာဝေးပါပဲ။

သို့သော် ချည်နှောင်တဲ့ကြိုးက နှစ်စဉ် အားတင်းထားမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ချစ်ခြင်းကြောင့် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုက သုံးနှစ်အတွင်းမှာ ပြိုပျက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဒါဖြင့် နားလည်မှုနှင့် တည်ဆောက်နိုင်လျှင်ရော တည်တံ့နိုင်ပါ့မလား။ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိပေမယ့် မရဲတရဲမျှော်လင့်မိတာ အပြစ်တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူးနော်။

“တီတီမေ”

ခပ်ညည်းညည်းလေး ရေရွတ်လိုက်သည့် သမီး၏လေသံ တိုးတိုးလေးပါပဲ။ အိပ်ပျော်ပြီးယောင်တာတောင်မှ ‘မေမေ’ မဟုတ်တော့ပါပဲ ‘တီတီမေ’ တဲ့လား သမီးရယ်။ မိုးအေးနေသဖြင့် သမီးကို စောင်ထူထူလေး ခြုံ၍ နွေးထွေးစွာ အိပ်စက်စေလိုက်ပါ၏။ ဖေဖေကတော့ ဘွားဘွားနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့သမီးရယ်။

ညအိပ်မီးသီးလေးကို ဖွင့်လိုက်ပြီးမှ အခန်းမီးချောင်းတွေကို ပိတ်လိုက်ပါ၏။ အခန်းတံခါးကို စေ့ပိတ်ခဲ့ပြီးမှ မေမေ စောင့်နေပါသည့် ဘုရားခန်းရေရှိ အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းဆီ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“လာ ထိုင်စမ်းပါဦး”

“ကျွန်တော် ပင်ပန်းနေပြီ မေမေရာ”

“အဲဒါ... ပြောစရာရှိလို့ စောင့်နေတာ မသိဘူးလား မင်းသူရရယ်”

“ပြောပါမေမေ ဘာများလဲ”

“ဟိုအိမ်ကိုဝင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ မကြာခဏ နောက်ကျ နေလို့ သိရတာ”

“အိမ်ပြင်ဆင်တာတွေ လုပ်နေပါတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြော ထားတယ်လေ”

“အပိုတွေမပြောစမ်းပါနဲ့ မင်းသူရရယ်။ အလုပ်သမားတွေ က မနက် (၉) နာရီနဲ့ ညနေ (၅) နာရီအထိသာ ပုံမှန်အလုပ်ချိန်ပါ။ မိုးချုပ်တဲ့အထိ လုပ်ရအောင် အရေးတကြီးလုပ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး။ ငါ မသိအောင် မင်း ဘာတွေပုံးကွယ်ပြီး လျှို့ဝှက်ထားသလဲဆိုတာ မှန်မှန်ပြောပါ”

ဘုရားရေ! သမီးကို မေးလို့ သိသွားတာများလား။ ကလေး ဆိုတာ မလိမ်မညာတတ်တာမို့ မေးတာနှင့် အကုန်ဖွင့်ပြောတတ်တာ လေ။ ကောင်းပြီလေ။ ‘မေ’ ကို ပြောခဲ့တုန်းကလိုပါပဲ။ နောက်ကျ သိရတာထက် စောသိတာက ပိုကောင်းတာပင် မဟုတ်လား။

“ပုန်းလွှဲကွယ်လွှဲလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူးမေမေ။ တကယ် အကူအညီလိုနေတဲ့သူကို စေတနာနဲ့ ကူညီပေးထားတာပါ”

“ဪ!... ဒီလောက် ပြောထားတဲ့ကြားက လုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား မင်းသူရ။ မင်းကို မွေးထားတာ မိဘကို ဆန့်ကျင်ဖို့အတွက်ပဲလား”

“ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ”

“မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးပေါ့။ ထားကိုတော့ ခေါင်းခါပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေးကို အခုလို အိမ်ခေါ် တင်ထားတာ ဘာသဘောလဲ။ မိဘမသိအောင် တစ်ရွာတစ်ကျ ဆောက်နေတာလား”

“အဲဒီလို ပစ္စလက်ခတ်မပြောပါနဲ့ မေမေ။ မေက မိကောင်း ဖခင် ကလေးပါ။ သူ့အတွက် သိပ်အခက်အခဲဖြစ်လွန်းလို့ ကူညီပေး ထားတာ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ကြည့်စမ်း!... ကြည့်စမ်း! အဲဒီကောင်မလေးကြောင့်များ အမေကို ပြန်ခံပက်နေတတ်ပြီ”

“ခံပက်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြ နေတာပါ”

“မင်း ရှင်းရှင်းနေရင် ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုး ဖြစ်လောနိုင်ဘူး လေ။ ခုထိ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် လုပ်ချင်တုန်းပဲလား”

“အလုပ်ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းကို ကူညီ

စောင့်ရှောက်တာ အပြစ်တဲ့လား မေမေ”

“တော်စမ်းပါ မင်းသူရရယ်။ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းမပြုချင် စမ်းပါနဲ့။ ဝန်ထမ်းဆိုပြီး ဒီကောင်မလေးတစ်ယောက်တည်းကို မင်း ကွက်ပြီး ဂရုစိုက်ပြနေတာ ဘာသဘောလဲ။ ခုဆို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်တဲ့ အဆင့်ထိ ရောက်နေပြီ”

“ခက်တာပဲဗျာ”

သူ ခုံထက်ထိုင်ကာ ဒူးပေါ်လက်တင်ပြီး လက်ဖဝါးထဲသို့ မျက်နှာအုပ်ထားလိုက်ပါ၏။ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းနေကာမှ မေမေက ပြဿနာထပ်ရှာရတယ်လို့ တစ်ကြိမ်ရှင်းပြခဲ့ပေမယ့် နောက်ထပ် ဘယ်နှကြိမ်အထိ ဒီလိုရှင်းနေရဦးမှာလိမ့်။ လူဆိုတာ don't ဆိုပြီး တားဆီးလေ ပိုလုပ်ချင်လေဆိုတာ သဘာဝပင် မဟုတ်ပါလား။ မေမေတို့ မကြိုက်တာကို ဆက်တိုက်လုပ်မိသည့် သားမိုက်အဖြစ်တော့ သူ တစ်သက်လုံး မဖြစ်ချင်ပါ။

အထူးသဖြင့် သမီးလေး၏ ရှေ့ဆောင်လမ်းပြဖခင်၊ လမ်း ကြောင်းမှန်အောင် ပဲ့ကိုင်ထိန်းကျောင်းပေးသည့် အဖေအဖြစ်သာ ရှိချင်တာအမှန်ပါ။ သမီးချစ်သော၊ သမီးအားကိုးယုံကြည်ရသော၊ သမီးလေး၏ သူရဲကောင်းအဖြစ်သာ ရပ်တည်ချင်သည့် အဖေသာ ဖြစ်ပါရစေလား။

သို့သော် သမီးလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ သို့တည်းမဟုတ် သူ စိတ်ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နိုင်ဖို့အခွင့်က မေမေတို့လက်ထဲမှာရှိနေတာတော့ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ကို လျှောင်အိမ်ထဲ ထည့်သိမ်းသောခတ်ရအောင် အတောင်ပံပါသည့် ငှက်ကလေးမှ မဟုတ်တာဘဲ။

“ငါမေးတာ မှန်မှန်ဖြေနော်။ မင်းတို့ မယူမဖြစ်တဲ့ အခြေ အနေထိ ရောက်နေပြီလား”

“ဟာ!... မေမေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

“အရှက်အကြောက်မဲ့တဲ့ မိန်းကလေးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရု မစိုက်ဘဲ သူ့မိန်းယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ပေါ်တက်နေရဲတာ သူ့အဆင့် သူ့အကျင့်စရိုက်ကို ဖော်ပြနေတာပဲ မင်းသူရရဲ့။ တစ်ကြိမ် နှာပြီးရင် နောင်တဆိုတဲ့အရာကို မင်းမသိသင့်ဘူးလား”

“မေက မေမေပြောရလောက်တဲ့အထိ အရှက်သိက္ခာမဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

“ဘာ! ဒီလောက် မင်းကို အမိဖမ်းဖို့”

“တော်ပါတော့ မေမေ။ အဲဒီလောက်ထိ အတင့်ရဲရအောင် မေက အပေါ်စားမိန်းမမျိုး မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပြောတယ်”

“Accident ဖြစ်ခဲ့လို့ ခြေထောက်မှာ POP ကိုင်ရတယ်။ သူနေတဲ့သုံးလွှာမှာ Lift မရှိလို့ အတက်အဆင်း မလုပ်နိုင်ဘဲ အခက်အခဲရှိလို့ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အနားယူခိုင်းထားတာပါ။ သူ့တစ်ယောက်တည်းကွက်ပြီးခေါ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး မေမေ။ သူ့သူငယ်ချင်းကိုပဲ အတူခေါ်ထားတာပါ။ တစ်လကျော် လစာမဲ့ခွင့်ပေးထားပြီး နားခွင့်ရလို့ ရောဂါက ချက်ချင်းနီးပါး အချိန်သိပ်မကြာဘဲပျောက်ခဲ့တာ။ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်း သူတို့တိုက်ခန်းကို ပြန်နေမှာပါ။ မေက ကျွန်တော့်လိုလူကို အမိမိရအောင် သူ့အသက် သူ့အရွယ်နဲ့ လိုက်ဖက်တင့်တယ်တဲ့သူက ကျွန်တော်မှ မဟုတ်တာ မေမေ”

“ဟင်!”

“ကျွန်တော့်လို့ ကလေးတစ်ယောက်အဖေ တစ်ခုလပ်နဲ့ မေ့လို အပျိုနုနုထွတ်ထွတ်လေးက တူမလား၊ တန်မလား၊ မိန်းမလား၊ ချင်း စာနာတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သမီးချင်း ငဲ့ညှာစိတ်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြည်တွေးပေးပါလား မေမေ”

“အို!... ငါကတော့ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ မင်းကို လုံ့လသဘောမတူနိုင်ဘူး။ အစကတည်းက ပြောခဲ့ပြီးသား”

“ကျွန်တော်ကလည်း မယူပါဘူး မေမေ။ သူတစ်ပါး သားသမီး အညွန့်တလူလူ တက်နေတဲ့ အရွယ်လေးကို အရိပ်နှင်းပြီး

အခက်ချိုးရလောက်အောင် မိုက်မဲတဲ့လုပ်ရပ်မျိုး မလုပ်ပါဘူး။ ခေတ္တမျိုး သိပ်ချစ်နေမှန်းသိထားပါလျက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလည်း နှင့်နှင့်သည်းသည်း စွဲလန်းနေမိတာတောင်မှ ဖွင့်ပြောဖို့ မတန်တဲ့ကောင်ပါ။ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်ပါစေလား မေမေ။ နောက်ကို မေ့မတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မေမေနဲ့ အချင်းမများပါရစေနဲ့။ ဒီလိုသာ ကျွန်တော် စိတ်ဆင်းရဲနေရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့သားအဖ ဒီမှာ နေတော့ဘူး မေမေ။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ နားချင်ပြီ”

“မင်းသူရ!”

မေမေရှေ့မှ သူ ထထွက်ခဲ့မိတော့၏။ သတ္တိတွေရှိလွန်းလို့ တော့မဟုတ်ရပါ။ မိုက်မဲချင်လို့လည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ နေ့တိုင်း မြင်နေရပါသည့် သားအမေဖို့ ပြဿနာကို မီးရှို့ပြီး နေ့စဉ် တငွေငွေ လောင်နေမည့် မီးပုံမျိုးဖြင့် အသက်မရှင်ချင်လို့ပါပဲ။ ‘ယောက်ျားမှန်လျှင်ရဲမှ’ တဲ့မေမေ။ ရဲပုံပြတ်သားတဲ့စိတ်မျိုးနဲ့သာ ရှေ့ဆက်ရပ်တည်ပါရစေ။

လောကမှာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးရစဉ် ဓမ္မတာဆိုတာ သူ သိနေပါ၏။ သူလိုလူတစ်ယောက်က ဒီအရွယ်တို ရောက်နေပါလျက် ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်ဖို့ အခွင့် မရှိဘူးလား။ မိခင်ဖြစ်သူကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပေမယ့် ကျိုး

ကြောင်းဆက်စပ်ပြီး ချင့်ချိန်နှိုင်းဆစေချင်တာပါ။

‘မေ’ ရယ်။ ကမ္ဘာ့စိုးမြေအဆုံးထိ ‘မေ’ လက်ကိုတွဲပြီး

သမီးကိုမချစ်သော အတူနေဖို့ဆန္ဒမရှိသော ‘မုန်းသက်တာ’ ဆစ်သက်တာ လျှောက်လှမ်းသွားချင်ပေမယ့် ကိုယ့်နှလုံးလမ်းကြောင်းကို ဘယ်လိုစိတ်မျိုးဖြင့် သူ လက်သင့်ခံရပါ့မလဲ။ နားလည်မှုဖြင့် ကျွန်းတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခံနေလေတော့ ဒီဘဝမှာ ‘မေ’ တည်ဆောက်သည့် အိမ်ထောင်ရေးမှာ မေတ္တာအရင်းခံစိတ်ကတော့ အပေါ် အသက်ထက်ဆုံး ရင်နှင့်အောင် ချစ်မိနေခဲ့ပေမယ့် ဖွင့်မပြောမပါမဖြစ် ပါနေရမှာပါ။ နောက်ထပ်အိမ်ထောင်ပြုမှ သမီးနှင့်ခွဲနေရလျှင် ညီဘဲ ရင်တွဲသာခံလိုက်တော့မယ်နော်။ သမီးနှင့် တွေ့ခွင့်မရှိလျှင် သူ မည်သို့ ခံစားရမည်နည်း။

မိဘနှင့်သားသမီးကြားက သံယောဇဉ်ကို မေမေသိလျက်မှ များ ဒီလိုဖြစ်အောင် အတင်း ဖွတ်ဖန်တီးချင်ရတယ်လို့ ဆန္ဒ အာသီထဲ နှင့် အိမ်ထောင်မျိုးကို သူ မလိုချင်ပါ။ ဒီအရွယ်မှတော့ ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေကို သူ မရေရွတ်ချင်တော့ပါ။

သို့သော် သစ္စာနှင့်အပ်မှုနှင့် တွယ်တာမှုကတော့ နက်နက် ရမှာပါလေ။ သူ့သမီးအပေါ်တော့ မတွယ်တာပါပဲ သူ့ကိုပဲ လိုအပ် တာတော့ မဖြစ်သင့်ဘူးဟု ထင်ပါ၏။

သမီးရေး။

ဖေဖေတို့ ပျော်ရွှင်မှု ဖေဖေတို့လိုလားချက်၊ ဖေဖေတို့ တောင့်တခြင်းတွေက ဒီဘဝမှာ ဖြစ်မလာနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွယ်။

ချစ်ကားချစ်၏။ မနီးစပ်ပါဆိုသကဲ့သို့ ကိုယ့်နဲ့ ‘မေ’ တို့ကြားမှာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာကြီးက အတိုင်းအဆမဲ့ ခြားနားထားလေရဲ့။

ချက်သည်နှင့် သူလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလေ၏။ ယောပုဆိုးနှင့်
အပြုမရွေးဘဲ ခပ်မှိုင်းမှိုင်းအရောင်ကို ရွေးဝတ်ထားလေသည်။

“ကိုယ် ရေခဲထချိုးဦးမယ်”

“ချိုးလေ အစ်ကိုရဲ့။ ရေချိုးခန်းထဲမှာ သွားပွတ်တံအသစ်
လည်းရှိတယ်။ အစ်ကို ရေလဲပုဆိုးကိုလည်း လျှော်ထားပေးတယ်။
သူသွားမယ့်ပစ္စည်းတွေ ကားပေါ်တင်ထားနှင့်မယ်နော်”

“အင်းပါ ... ဒါနဲ့ အသက်ရော”

“ပြန်သယ်မယ့်ပစ္စည်းတွေ အကုန်အပြီဆင်းနေတယ်”

“ဟင်! ... မေတို့က ပြောင်းတော့မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို၊ ဆေးရုံက တိုက်ခန်းနဲ့ပု ပိုနီးလို့ပါ။ နေ
အသွားကောင်းနေပြီဆိုတော့ ပြန်သင့်ပြီလေ။ ကျွန်မနဲ့အသက်က
အလိုက်တော့သိရမှာပေါ့”

“မဟုတ်တာကွာ”

“အစ်ကို computer ကို”

“အဲဒါ မေယူသွားလေ။ လိုအပ်လို့ ယူလာပေးတာကို”

(၁၉)

မနက် (၆) နာရီမထိုးခင် (မေမေမန်းခင်) ကတည်းကထပြီး
အိမ်မှထွက်လိုက်ပါ၏။ သူ့အဝတ်အစားတွေက ဟိုအိမ်မှာလည်း အဆင်
ကတည်းကရှိနေသဖြင့် ဟိုရောက်မှ ရေချိုးရန်သာ စိတ်ကူးထား
သည်။ ခြံထဲသို့ သူကားကွေ့စဉ်မှာပင် အိမ်တံခါးက အဆင်သင့်
ပွင့်နေလေ၏။

“သမီးမေရေ ... မောင်သူရရောက်ပြီ”

“လာပြီ ဒေါ်လေးရေ”

လက်ထဲမှာ မီးပူထိုးပြီးသား အဝတ်တစ်စုံယူလာကာ ဆွဲခန်း

“တန်ဖိုးကြီးတာကြီးကို”

“ကိုယ်သုံးထားတဲ့အဟောင်းပါ မေရဲ့၊ အသစ်မဟုတ်ပါဘူး ယူသွားလိုက်နော်။ ကိုယ်ရေချိုးတော့မယ်”

စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။ ညှဉ်သည်ဖို့ အချို့ တန် အိမ်ပြန်တာကို သူတားလို့မှ မရတာပဲ။ သမီးတော့ လွမ်းနေ တော့မှာလေ။ ဒါဖြင့် သူကရော လွမ်းပေမယ့် ရင်ထဲကအလွမ်းကို ဖွင့်ပြဖို့ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဪ၊ ‘မေ’ ရယ်။

“သွားကြမယ်”

“ဒေါ်လေးရေ... မေတို့သွားပါဦးမယ်”

“အေးအေး... သမီးလေး”

“အသက်ရေ! မေ့သွားပြီ။ ဆေးရုံမှာတွေ့မယ်နော်။ အချို့ မမိလည်း ကျန်တာတွေ ထားထားလိုက်။ မေပြန်လာမှ ဆက်သိမ်း ထားမယ်”

“အင်းပါ... မေရဲ့”

“ဂါဝရောစ နီဝါတောစ” ဟူသည့် စကားကို လိုက်နာတတ် သည့် အကျင့်လေးပါပဲလား။ ဘယ်လောက်များ ချစ်စဖွယ်ကောင်း လိုက်ပါသလဲ။ နေမထွက်ခင် သိပ်မပူခင်လေးမှာပင် နိပ်သာသို့ ကား ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ မနက်ပိုင်း တရားထိုင်ချိန်အပြီးလောက်မှာ

သူတို့ရောက်သွားတာက အတော်လောက်ပါပဲ။

ကားကို ညှဉ်ရိပ်သာရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ပါ၏။ ဘုရားရိပ် တရား ရိပ် အေးမြသည်ဆိုတာ အမှန်ပါပဲလား။ ‘မေ’ က နောက်ခုံမှာထား ထားပါသည့် မစ္စည်းထုပ်တွေကို သယ်နေပြီမို့ သူ ပိုင်းသယ်လိုက်ပါ၏။ နိပ်သာထဲသို့ရောက်စဉ် တာဝန်ခံကိုတွေ့ချင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်အမည်ပြော၍ ညှဉ်ခန်းမှာ ထိုင်စောင့်ရလေသည်။

“သမီးလေး”

“ကြီးမေ”

“ဝိန်သွားလိုက်တာကွယ်။ နေရော ကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ခွင့်လာတောင်းတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

“ဟင်! ... မဟုတ်ပါဘူး ကြီးမေရဲ့၊ အစ်ကိုက မေ့ရဲ့အလုပ် ရှင်သူဌေးပါ”

“ဪ... အေးကွယ်”

“ကြီးမေအတွက် ယူလာတာတွေပါ”

“ဒီမှာရှိပါသေးတယ် သမီးရယ်။ လိုရင်ပြောမယ်လို့ ပြော ထားသားနဲ့။ ဘာအကြောင်းထူးများ ရှိလို့လဲ”

‘မေ’ က မျက်နှာလေး ပို၍သွားလေ၏။ အဖေဖြစ်သူထံ အပြေးသွားချင်ပေမယ့် ကြီးမေ ခွင့်ပြုချက် လိုချင်သေး၍ ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါလား။ မပြောသေးပေမယ့် စိတ်အတော်လေး မကောင်း ဖြစ်နေမှန်း သိသာနေပါ၏။ ကြီးမေကဖြင့် တရားသမားနဲ့ (ဆံပင်တွေ သာဖြူပြီး) မျက်နှာကဖြင့် အေးချမ်းနေတာပါ။

“သမီးလေး မေ”

“ကြီးမေ ... ဖေဖေ, ဖေဖေ”

“ကြီးမေ သိပါတယ်”

“ဟင်!”

သူ့ပါ အံ့သြသွားရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မေ့ဖေဖေကိစ္စကို သိနေရတာပါလိမ့်။ လူကြီးတွေနဲ့ လူငယ်တွေ မျက်နှာကြည့်ရုံဖြင့် အလိုလိုသိနေလေသလား။ ‘မေ’ က ကြီးမေ ‘ဒေါ်မြမေ’ ထိုင်နေပါသည့် ခြေရင်းနားအထိ ရှေ့တိုးသွားလေ၏။ မျက်စည်ပေါက်ပေါက် ကျလာသည်ကို သုတ်ရင်း ကျိတ်မှိုက်နေသဖြင့် ကြီးမေက ‘မေ’ ခေါင်းလေးကို အသာပွတ်ပေးနေလေသည်။

“စိတ်ကိုနိုင်အောင်ထိန်းပါသမီး။ သမီးအဖေရောဂါက အတော်လေး ကျွမ်းနေပြီကွယ်”

“ရှင်!”

“သူ့နောက်ဆုံးခရီးကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်နဲ့ သွားနိုင်အောင် ထုပ်ပေးနိုင်မှာ သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

“ဖေဖေရယ် ဖြစ်ရလေ”

“နောင်တဆိုတဲ့အရာက သူ့ကို ပိုနှိပ်စက်လေတော့ နေရမယ့်သက်တမ်းထက် ပိုတိုသွားတာပါ သမီးရယ်။ တရားနဲ့ဖြေနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ”

“မေက မေက ဘာမှပြုစုခွင့်မရတော့ဘူးလား”

“မေတ္တာစူးတယ်ပဲဆိုဆို သမီးအပေါ်မှာ မွေးကျေးဇူးရှိတာနဲ့ သွားတော့တွေ့လိုက်ပါ သမီးမေ”

“ကြီးမေက ဘယ်လိုလုပ်သိနေတာလဲဟင်”

ကြီးမေက စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ သက်ပြင်းရှိက် ထိုက်လေ၏။ တရားဖြင့် မွေ့လျော်နေပါသည့်သူ့ကို မီးအပူကူးစက်ဆလေပြီလား။ ကြီးမေ ဒူးထက်မှာ လက်နှစ်ဖက်တင်လျက် နဖူးဖြင့် ဆီကပ်ထားပါသည့် ‘မေ’ ကို ငေးကြည့်နေရင်း ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်လာရတာ အမှန်ပါ။ ကြီးမေက ‘မေ’ ယုံလေးကို ထူ၍ ခေါင်းမော့စေလေ၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က သမီးဖေဖေ ကြီးမြကို ရှာပြီးလာတွေ့လေ နဲ့”

“ဟင်”

“ရိပ်သာကို လာလှူနေကျ အလှူရှင်တွေကတစ်ဆင့် သတင်းကြားသွားတာနဲ့ ဟုတ်မဟုတ် လာရှာတာတဲ့လေ”

“-----”

“တစ်နာရီကျော်လောက်အထိ ကြီးမေ့နဲ့ စကားပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ သမီးအကြောင်းက အများဆုံးပေါ့။ ပြောလည်းပြောတယ် မျက်စည်လည်းကျရှာတယ်။ ယောက်ျားရင်မကြီးတန်ခိုး မရှက်နိုင်တော့ လို့ပါတဲ့လေ”

“ဖေဖေက ဘာရောဂါများ”

“အသည်းကင်ဆာတဲ့”

“ရှင်!”

‘မေ’ ရောသူပါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရလေ၏။ ဘုရား! ဘုရား! လုံးဝထင်မထားသည့်ရောဂါကြီးပါပဲလား။ ကင်ဆာဆိုမှတော့ ပြန်ကောင်းလာစရာအကြောင်းမှ မရှိတော့တာလေ။ သနားလိုက်တာ ‘မေ’ ရယ်။ ရောဂါသည် အဖေထက်မျက်နှာငယ်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရမည့် သမီးဖြစ်သူက ပိုပြီးသနားစရာကောင်းလွန်းတာ မဟုတ်ပါလား။

“မေ့ကို ဘာလို့ မပြောရတာလဲ ကြီးမေ့ရယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်လဲ သမီးရယ်။ သူ့အပြစ် သူ့ထံရောက်တဲ့လေ”

“ဖေဖေရယ်”

“သမီးအတွက်ပါလို့ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော တကယ်တမ်းတော့ သူတို့စိတ်ချမ်းသာဖို့ သာယာမှုကိုပဲ ဦးစားပေးမိခဲ့တာကိုး။ သွေးသားရင်းချာထက် ဘယ်သူစိမ်းက ပိုကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ သမီးပျောက်သွားတာကို လိုက်ရှာခဲ့ပေမယ့် ထိထိရောက်ရောက် မရှာခဲ့ဘူးလေ။ နောက်ခန့်နဲ့ မယားပါသမီးအပေါ် သမီးက ဆိုးလွန်းတယ်ဆိုပြီး သွေးထိုးစကားတွေကို ယုံစားခဲ့တာကိုး။ နောက်ဆုံးတော့ ဘီလူးဆိုတာ အစွယ်ကို ထုတ်ပြုစဉ်ပဲ မဟုတ်လား။ ပန်းငုငါက ဖြုန်းတယ်။ သရဖီက လောင်းကစားမက်တယ်။ ရှေ့ကရှာသမျှ နောက်ကထိုင်ဖြုန်းနေတော့ လုံးပါးမပါးဘဲနေပါ့မလား။ ဒီတော့ အဲဒီသားအမိ မသိရလေအောင် ကြီးမေ့ရဲ့အစ်ကိုကြီး သမီးဘကြီးကရှေ့နေမို့ ဘာဘာဆီမှာ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အမွေလွှဲစာထားထားပေးတယ်လေ”

“ဘဘက”

“အစ်ကိုကြီးက ဒီမှာနေတာမဟုတ်ဘူး။ မန္တလေးမှာနေတာ သမီးရဲ့။ အစ်ကိုကြီးကတစ်ဆင့် ကြီးမေ့နဲ့သမီးအကြောင်းကို သိခဲ့တာပေါ့”

“ဪ”

“သရဖီက အိမ်ကိုပေါင်ထားတဲ့အဆင့်ထိ ဖြစ်တော့

လင်မယားကွဲဖြစ်ရော။ ဟိုက အမွေလွှဲပေးဆိုတာနဲ့ သမီးအဖေလည်း ရောဂါရတော့တာပဲ”

“ဖေဖေ ဆေးရုံမှာ ပက်လက်ဖြစ်နေတာတောင် ပေရယ်က တစ်ချက်မှမကြည့်ဘူး ကြီးမေရယ်”

“သွေးသားမှ မတော်စပ်တာ သမီးရယ်။ ဘယ်ပြုစုချင်ပါ့မလဲ။ သရဖီလည်း ထိုနည်းတူပဲလေ။ ဆေးရုံမှာ သူနာပြုတောင် ငှားပေးရဲ့လား မသိပါဘူး”

“မေ သူတို့သားအမိကို မမြင်ချင်တော့ဘူး ကြီးမေ”

“စိတ်နာတာက တစ်ပိုင်းပေါ့သမီးရယ်။ ဒါပေမဲ့ အမွေကိစ္စ အရှုပ်အရှင်လည်း ရှိသေးတော့ သူတို့နဲ့သမီး တစ်ကြိမ်တော့ တွေ့ရဦးမှာပဲ”

“မေ ဘာအမွေမှလည်း မမက်မောပါဘူး ကြီးမေ။ အမွေဆိုတာ စံထိုက်မှ စားရတာပါ။ မေက ကိုယ်ရှာတဲ့ ငွေကိုပဲ တန်ဖိုးထားပါတယ်”

“ကြီးမေ သိတာပေါ့ကွယ်။ ကြီးမေနဲ့ မအေးတို့ပေးမယ်ဆိုတာတောင် သမီးရော အသက်ပါ ယူကြလို့လား။ သမီးစိတ်ကို ကြီးမေအသိဆုံးပါ”

“ဒီညနေ ဖေဖေနဲ့မေ သွားတွေ့မှာပါ”

“အေးပါကွယ်။ နာတာကို မေ့ထားပြီး အဖေဆိုတဲ့ အသံကလေးနဲ့ သမီးသွားတွေ့လိုက်ပါ။ ရောဂါသည် စိတ်ချမ်းသာသွားပါစေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ”

“သာဓုကွယ် သာဓု သာဓု သမီးလေး ဘဝအမှုတွေ ကင်းဝေးပြီး တစ်သက်တာ အေးချမ်းမှုရပါစေလို့ ကြီးမေ ဆုတောင်းလိုက်တယ်နော်”

“ကျေးဇူးပါ ကြီးမေရယ်”

“ကျွန်တော်လည်း ကြီးမေတို့ ခိုင်သာအတွက် ငွေ (၁၀) သိန်း လှူပါတယ် ကြီးမေ။ ကြီးမေကိုလည်း ရှိသေလေးစားစွာ ကန်တော့ပါရစေ”

“သာဓုပါ မောင်ရင်ရယ်။ ကြီးမေရဲ့တူမလေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးပါကွယ်”

“စိတ်ချပါ ကြီးမေ။ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

အမြန်ထွက်ခဲ့တာမို့ လက်ထဲမှာ သိန်းအစိတ်လောက်သာ ထည့်ယူခဲ့ပါ၏။ ရောဂါသည်ဖြစ်သည့် ‘မေ’ ဖေဖေက ပိုအရေးကြီးတာမို့ ပိုပေးချင်တာပါ။ ရှေ့နေနှင့် ငွေစုပေးထားသည်ဆိုတော့ ‘မေ’

အတွက် အမွေက ရာဂဏန်းလောက်တော့ ရနိုင်ပါသည်။ ကြီးမေကို နှစ်ယောက်သားကန်တော့ခဲ့ပြီး ခိုဝံသာမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ကားပေါ်မှာ ‘မေ’ က မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင်ပင် ငိုချ လေတော့သည်။ ဒီပုံစံနှင့်တော့ ဆေးရုံကို တန်သွားနိုင်မည်မထင်ပါ။ ဒေါ်ကြီးမြိုင်ကို ‘မေ’ စားဖို့ပြင်ထားခိုင်းဖို့ phone ဖြင့်ပြောရင်း အိမ်သို့သာ ပြန်ခဲ့ရလေ၏။ ‘မေ’ ကို တစ်နေ့ဖြစ်ဖြစ် မှားစေပြီးမှ အဖေဖြစ်သူရှိရာဆီ ခေါ်သွားပေးရတော့မှာပဲ။

“တိတ်ပါတော့မေရယ်။ လူက ယုံယုံလေးပဲရှိတော့တာ အား တင်းထားမှပေါ့။ ပြီးတော့ မေက ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးခဲ့သူမို့ အဖေ မရှိဘဲနဲ့လည်း နေတတ်နေပါပြီကွယ်”

“ဖေဖေအတွက် စိတ်မကောင်းလွန်းလို့ပါ အစ်ကိုရယ်”

“ကိုယ်သိတယ်လေ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါမလဲ။ ကံစီမံရာမို့ မေ။ ရှင်သန်ချဉ်းမယ့်မေကသာ ရှေ့ဆက်ရုန်းကန် ရပ်တည်နိုင်ရမှာ မဟုတ်လား။ ခုကတည်းက အားကုန်နေရင် မေ့ဖေဖေကို ဘယ်လို ခွန်အားနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့နိုင်တော့မှာလဲ။ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှ မကျန်အောင် ငိုချပြီးရင်နော်”

ခေါင်းကိုအားယူ၍ ညိတ်ပြလေ၏။ ‘မေ’ လည်း ပူပန်နေရ သလို သူလည်း အိမ်တွင်းရေးအမှုကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်

နေရတာပါပဲ။ မေမေတော့ ဒီကိစ္စတွေ ဖေဖေကိုတိုင်ပြောမှာ အသေ အချာပါ။ နဂိုကတည်းက သူက မေမေစကားထက် ဖေဖေစကားကို ပိုအလေးထားတဲ့သူပါ။

‘အခရာ’ တုန်းက အိမ်ထောင်ဘက်အရွေးမှားခဲ့လို့ဆိုပြီး သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်ခဲ့ပါသည့် ဖေဖေတစ်ယောက် ခုတစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး သူ့အပေါ် စိတ်ခုလေမလား။ သူ၏ကံကြမ္မာကိုက မိန်းမတွေနှင့် ပတ် သက်လာလျှင် ကံမကောင်းနိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့။

“သွားကြမယ်လေ”

လက်ကောက်ဝတ်ကို အသာကိုင်လိုက်မိစဉ် လက်တို့က အေးစက်နေလေ၏။ ကြောက်နေတာများလား။ ‘မေ’ ဝင်မတွေ့နိုင်လည်း သူက ‘မေ’ ရဲ့ Boss ပါဆိုပြီး ဝင်တွေ့ဖို့ စိတ်ကူးထားပြီး သားပါ။ တော်ကြာ ရုပ်ရည်ကျနေပါသည့် လူမမာအင်ကိုမြင်သည်နှင့် ဟိုနေတုန်းကနယ် ပုံခနဲ လဲကျသွားမှဖြင့် အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးကုန်မှ ဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မှာလေ။

“အစ်ကို”

“ကိုယ်တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်လေ မေရယ်။ မကြောက်ပါနဲ့ မေ့ကို ခန့်ရှားကြရင်လည်း ကိုယ် ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်၊ လာပါ”

သူ ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ရလေ၏။ Lift ဖြင့် အပေါ်ဘယ်နှထပ်အထိ တက်ခဲ့ရမှန်းပင် သေချာမမှတ်မိပါ။ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံပို့ လူနာကြည့်ချိန်တို့ ကန့်သတ်မထားပါလေ။ Lift ရပ်သွားသောမှ Corridor မှတစ်ဆင့် ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်စဉ် သူက ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်လေ၏။ ဒါက အဖေအခန်းလေလား။

“ကျွီ”

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အတွင်းမှ သူနာပြုတစ်ဦး ထွက်

(၂၀)

‘အသက်’ ညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ဆေးရုံရှိရာဆီသို့ ကားဖြင့် ရောက်လာပါ၏။ ကားပေါ်ဆင်းလိုက်စဉ် ခြေခံရပ်လိုက်ပါသည့်သူမက ခြေလှမ်းကိုမရွှေ့နိုင်ပါပဲ ဒူးတွေ တုန်ခါနေလေသည်။ ဖေဖေရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျစေဘဲ စိတ်ကိုထိန်းထားပြရမှာမဟုတ်လား။ ‘ဦးကျော်မိုး’ ဟုသမီး ‘မေ’က အဖေမရှိတော့ပေမယ့် လောကမှာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နေနိုင်တယ်ဆိုတာကို ပြနိုင်ရမှာပါလေ။

“မေ”

“ဟင်”

လာလေ၏။ သူမတို့ရပ်နေတာကို တွေ့သွားသလို သူက နားတီးတိုးမေး လိုက်ပါသည်။ ကင်ဆာလူနာလားဟုသာ မေးလိုက်သမီးဖြစ်သူ လာတွေ့တာဆို၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဝင်ခိုင်းလေ

“ဦးကျော်စိုးရဲ့သမီး မေလား”

“ဗျာ!... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဦးလေးက မျှော်နေတာ အတော်ကြာပြီ ရှင့်။ ဝင်သွားစစ်နော်။ အခုလေးတင် cleaning လုပ်ပေးပြီးတာပါ”

ဗုဒ္ဓေါ! ‘ဦးကျော်စိုး’ တဲ့လား။ ကြားဖူးသလိုလို အမည်သူ အလန်တကြားဖြစ်သွားရပါသည်။ နာမည်တူတာလည်းဖြစ်နိုင်သော်လည်း စိတ်ကိုထိန်းလိုက်ချပြီး တံခါးကို အသာဆွဲဖွင့်လိုက်ပါ၏။ နားထဲသို့သည်လာချိန်မှ အလိုက်တသိဖြင့်ပင် အခန်းပြင်မှာစောင့်နေလေသည်။ အခန်းထဲသို့ရောက်စဉ် ခုတင်ထက် ခပ်မတ်မတ်နေမှီထိုင်နေပါသည့် ခပ်ပိန်ပိန်ဖြင့် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

ခေါင်းထက်မှဆံပင်တို့က အမည်းရောင်နည်းပြီး အဖြူကသာ များနေလေသည်။ မျက်နှာက မပြည့်တော့ပါဘဲ ပါးရိုးတွေမက မေးရိုးပါ ပေါ်သည်အထိ ပိန်ချိုးနေသလို လူနာဝတ်စုံက ပိန်ချိုးခန္ဓာကိုယ်ထက် ပွယောင်းယောင်းရှိနေလေ၏။ ဖရာဆိုသည်ထက် ဝေဒနာဒဏ်ကို အလူးအလဲခံရပုံပါပဲ။

“ဘယ်သူ”

“ဖေဖေ”

“သမီး... သမီးလေး မေ”

သူနောက်မှာ ကွယ်ရပ်နေပါသည့် ‘မေ’ က ဖခင်ဖြစ်သူထံ အပြေးရောက်သွားသလို သားအဖနှစ်ဦး တင်းတင်းပွေ့ဖက်လျက် ငိုချလိုက်သည်က ရင်နှင့်ဖွယ်ရာပါပဲ။ ယောက်ျားရင့်မကြီးသူပင် ‘မေ’ တို့နှင့်အတူ မျက်ရည်ကျလာမိတာပါ။ ဖခင်ဖြစ်သူက ခုမှ သတိဝင်သွားပြီး သူ့ကိုမော့ကြည့်လာလေ၏။ မျက်နှာထက်မှ မျက်ရည်တို့ကိုလည်း Drip မချိတ်ထားသည့် လက်ဖြင့် သုတ်လိုက်လေသည်။

“သမီးလေး အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီလား”

“ဗျာ... မဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ်”

“မေ့အလုပ်ရင် သူဌေးပါ ဖေဖေ”

“ဪ”

“ဖေဖေရယ်... ပိန်သွားလိုက်တာ။ ကိုယ်တစ်ခြမ်းလောက်

ပဲ ရှိတော့တာပါလား”

“ရောဂါကြောင့်ပါ သမီးရယ်”

“ကြည့်ပါဦး... ဆံပင်တွေလည်း ဖြူကုန်ပါလား”

“အသက် (၅၀) ကျော်နေပြီလေ သမီးရယ်”

“(၅၀) ကျော်ဆိုတာ လူ့သက်တမ်းမှာနေပျော်တဲ့အချိန်
ဖေဖေရယ်”

“သမီးရယ်... ဘယ်လောက်ထိများ ဒုက္ခတွေခံခဲ့ရတာလဲ
ဖေဖေ တကယ့်ကို မသိခဲ့ရတာပါ။ ဘေးဒဏ်က ဒေါ်ပုပြောမှာပဲ ဖေ
သမီးလေး နှိပ်စက်ခံရတာကို သိတော့တယ်။ ဖေဖေကို ဘာလို့မပြော
ရတာလဲ။ အေးလေး ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့။ သမီးမမှားပါဘူး
မှားတာကဖေဖေပါ။ ဖေဖေ အမှားကြီးမှားခဲ့ရတာပါကွယ်”

စကားအများကြီးပြောလိုက်ရသဖြင့် မောဟိုက်သွားသလို
ရေအနည်းငယ်မျှ တိုက်ကာ အမောပြေစေပါသည်။ ဖေဖေက သူ
ပျောက်သွားမှာစိုးသည့်အလား လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်
ချွေးတို့ပင် စိုးနေသည်အထိပါလေ။ ပြောစရာတွေ အဘယ်မျှ များ
ပါလိမ့်။

“သူတို့ ဖေဖေကို ဂရုမစိုက်ကြဘူးဆို”

“ရှာပေးနိုင်တဲ့အချိန်မှ မဟုတ်တော့တာကိုး သမီးရယ်”

“အတော်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမကြီးပဲ”

“အကုသိုလ်များပါ့မယ် သမီးလေး မပြောပါနဲ့၊ နေ
မိုက်ဖြစ် ဖေဖေပဲခံပါမယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မှာ ဂရုစိုက်ပေးရမယ့်တာဝန် ရှိတာ

အဖေရဲ့”

ဖေဖေက သူမလက်ဖခိုးလေးကို အသာပုတ်၍ နှစ်သိမ့်ပေး
သလေ။ လူမမာက ပြန်ချော့နေရတာမို့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေလေပြီ။
စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ချုံးချုံးကျသွားပေမယ့် သူမ ရောက်လာသဖြင့်
အက်နာလန်သွားသလို အပြုံးယဲ့ယဲ့တို့ကာ ဖေဖေမျက်နှာထက် ထင်နေ
သသည်။ ထေးနာကို အဘယ်မျှ ကျိတ်မှိတ်သည်ခံနေရတာပါသလဲ။

“ဖေဖေ ... ဦးသိန်းမောင်နဲ့ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲပေးထား
တယ် သမီး”

“ကြီးမေပြောပါတယ် ဖေဖေ၊ မေ ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး”

“မယူလို့မရဘူး သမီး၊ နွေ ရပိုင်ခွင့်မှန်သမျှက သမီးအတွက်
ဆည်းပဲ့လေ။ သမီးမယူရင် သရဖီတို့သားအမိက အကုန်ဖြုန်းပစ်မှာ။
အဖေ စိတ်မကောင်းတာက နွေနဲ့အတူ နေခဲ့တဲ့အိမ်ကို သူတို့ အပေါင်
ဆုံးလိုက်တာကိုပဲ”

“ပစ္စည်းသင်္ခါရပါ ဖေဖေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ရထိုက်တယ်ဆိုလို့ ဖေဖေ နာမည်
ပြောင်းပေးခဲ့မိတယ်။ တစ်ခါ (၁၅၀၀) နဲ့ ပေါင်းလိုက်တာကိုသိလို့
အတိုးအရင်းပေါင်းပြီး (၁၈၀၀) နဲ့ ဖေဖေရွေးခဲ့ပေးပြီးပြီ”

“ဟင်!”

“ဖေဖေ လုပ်ပေးမှန်းသိလို့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြန်ပေါင်တယ်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဖေဖေ မရွေးပေးတော့ဘူးသမီး။ ထပ်ရွေးလည်း ထပ်ပေါင်နေဦးမှာကို သိလို့ပါ။ တကယ်လို့ သမီးနေမယ်ဆိုရင်တော့”

“ဟင့်အင်းဖေဖေ၊ မေ မနေပါဘူး”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ။ သမီးအတော်စိတ်နာခဲ့ရတာကို။ ဖေဖေ သေရင်”

“ဖေဖေ”

“မပြောနဲ့လို့ မတားပါနဲ့သမီး။ သိပ်မကျန်တော့တဲ့ အချိန်လေးမှာ သမီးကိုပြောဖို့ သိမ်းထားသမျှ ပြောခဲ့ပါရစေ”

အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေသဖြင့် သူက အပြင်မှ nurse ကိုခေါ်လိုက်ရလေ၏။ နာစ်က ‘မေ’ ကို မျက်ရိပ်ပြုပြီးနောက် မေဖေဖေကို oxygen ပိုက်တပ်ပေးလေတော့သည်။ ‘ဦးကျော်စိုး’ က သူတို့မပြန်သေးရန် လက်ပြတားနေသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြရလေ၏။ ဆရာဝန်ပါ ရောက်လာသဖြင့် သူနှင့် ‘မေ’ အခန်းထောင့်နေရာမှာ အသာရပ်စောင့်ရေပါသည်။

“ဒေါက်တာ ဆေးဖိုးကုန်ကျငွေ”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ ရှေ့နေကြီး ဦးသိန်းမောင်က ကိုပံ့စားလှယ်

ကနဲ့ တစ်ခါတည်းရှင်းပေးထားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဦးကျော်စိုးနဲ့ ဘာများ ခံပါသလဲ”

“သမီးပါ”

“သမီးဆိုတော့ ဟိုကလေးမလေး မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သမီးရင်းပါ ခင်ဗျာ”

“ဪ... ဒါဖြင့် မေ ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အတော်ပဲ ... ဦးသိန်းမောင်က ကျွန်တော့်ကိုမှာထားတယ်

သူတူမလာရင် phone နံပါတ် ပေးပေးပါတဲ့။ သမီးဖေဖေ ပြန်သွားရင် ရုံးခန်းထဲလိုက်ယူလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့၊ မျက်စိမမှိတ်ခင် သမီးနဲ့သမက်ကို ခွင့်လိုက်ရသေးလို့ ဆန္ဒပြည့်သားရာသား”

ကဲ! မြင်သမျှ ဒီအတိုင်းထင်ကြပါရောလား။ မဟုတ်ပါဘူးဟု ပြောရပေါင်းလည်း များနေပါပြီ။ ဆရာဝန်ကြီး လာစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီးနောက် နာရီဝက်ကျော်ကြာချိန်အထိ ‘ဦးကျော်စိုး’ အနားယူရသည်။ ‘မေ’ က ခြေထောက်ကို ခပ်ဖွတ်နိုင်ပေးလိုက် လက်ကို ခပ်ပေးလိုက်ဖြင့် စိတ်အတော်ပူရှာနေပါ၏။

“ပြောမယ်”

“စကားအများကြီးပြောလို့ မဖြစ်ဘူး ဦးလေးရဲ့။ နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်ဖြစ်လာရင် မလွယ်ဘူးနော်”

“ပြောမှဖြစ်မှာမို့ပါ မမီးအေးရယ်”

“သဘောပဲရှင်၊ ခေါင်းမာတဲ့လူနာတွေထဲမှာ ဦးလေးက တော့ နံပါတ်တစ်ပဲ”

သူနာပြုဆရာမလေးက လူနာအတွက် စိတ်ပူပန်ပြီး ပြောပေ မယ့် မရသဖြင့် မျက်စောင်းခဲကာ အပြင်ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ အကယ်၍ အမောထပ်ဖောက်လာပါက စကားမပြောခိုင်းတော့ဘဲ oxygen ဝိုက် ပြန်အုပ်ပေးရန်လည်း သေချာမှာခဲ့လေ၏။ ‘မေ’ ရော သူပါ ‘ဦးကျော်စိုး’ လေသံကျယ်ပြောစရာမလိုရန် ခုံမှာထိုင်၍ ကိုယ်ကိုင်းပြီး နားထောင်ပေးပါသည်။

“စိတ်ချချင်တယ်”

“ဘာကိုလဲ ဖေဖေ”

“သမီးကို စိတ်ချခဲ့ချင်လို့ပါ မောင်ရင်”

“ကျွန်တော် မင်းသူရပါ ခင်ဗျာ”

“မင်းသူရ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကိုမြတ်မင်းရဲ့သားလေး မင်းမင်းလား”

“ဗျာ!... ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းမင်း သားလေး၊ လေးလေးပါ။ သားကို ငယ်ငယ်က ဓမ္မချီခဲ့တဲ့ လေးလေးကျော်ပါ ကလေးရယ်။ သားတောင် ဒီအရွယ် ရောက်နေမှန်း”

“ဗျာ! လေးလေး ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ထင်တောင် မထင်မိဘူးဗျာ။ လေးလေးရယ်၊ မှတ်တောင်မမှတ်မိတော့ဘူး ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

“လေးလေးသမီးလေးကို စိတ်ချခဲ့ပါရစေသားရယ်။ စောင့် ရှောက်ပေးပါ”

“စိတ်ချပါ လေးလေးရယ်။ မေ့ကို ကျွန်တော် စောင့်ရှောက် ပါ့မယ်”

“သမီးကို လက်ထပ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဗျာ”

“ဖေဖေ”

“သမီးအတွက် အားကိုးဖော်ရှိမှ ဖြစ်မယ် မေ။ ဖေဖေ သေတာနဲ့ သရဖီတို့သားအမိ အမွေဆိုင်အမှုဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကိုသိန်း မောင်က ဦးစီးပြီး အမွေကိစ္စ ရှင်းပေးမှာဖြစ်ပေမယ့် သမီးရှေ့မှာ

မားမားရပ်တည်ပေးမယ့်လူတော့ ရှိကိုရှိမှဖြစ်မှာ သမီးရဲ့။ သမီးက သိပ်လည်း ငယ်လွန်းပြီး စိတ်လည်းအရမ်းပျော့လွန်းတော့ စိတ်မချဘူး သားရယ်။ ဟိုသားအမိက သိပ်လည်ကြတာ”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော်က လူပျိုလူလွတ်မဟုတ်တဲ့ အိမ်ထောင်ကွဲပါ လေးလေး။ ပြီးတော့ ပြီးတော့ သမီးလေး တစ်ယောက်လည်း ရှိနေပါတယ်”

‘ဦးကျော်စိုး’ ခေါင်းညှိတ်လေ၏။ ဘာကို ခေါင်းညှိတ်တာပါလဲ။ သူက ‘မေ’ ကို မျက်နှာပူပြီး ဘေးကိုပင်လှည့်မကြည့်ခဲ့တော့ပါချေ။ လူမမာ စိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောပါဆိုပေမယ့် မဖြစ်သင့်တာတွေက ဖြစ်လာလို့ပါ ကြီးမေး။ ‘မေ’ ကို ‘မေ’ အပေါ် ကရုဏာသက်မိနေပေမယ့် သူ့ချစ်ခြင်းတို့က ‘မေ’ နဲ့ထိုက်တန်ပါရဲ့လား။

“သမီးသာ လက်သင့်ခံရင် သားလက်ထုပ်နိုင်မယ် မဟုတ်လား”

“ဗျာ!”

“လေးလေးကို ကတိပေးပါလားကွယ်”

“လေးလေးရယ်... မေက ကျွန်တော့်ထက် (၈) နှစ်ကျော် ငယ်တဲ့ကလေးပါ။ ပြီးတော့”

“သမီးလေး”

“ရှင် ဖေဖေ”

“သားကိုယ့်ကြည်အားကိုးတယ်ဆိုရင် ဖေဖေပြောသလို ဆက်ခံလိုက်ပါလားကွယ်”

“ဖေဖေရယ်”

“ဦးလေးနားပါစေတော့ ညီမရယ်။ သိပ်ပင်ပန်းနေရှာပြီ။ ဆွေ့ချင်ရင် နောက်နေ့ ထပ်လာလို့လည်းဖြစ်တာပဲ”

“ဒေါ်သရဖီက”

“အဲဒီအန်တီက ဆေးနဲ့လာတင်တုန်းက တစ်ခါပဲလာတာပါ”
ရင်ထဲနှင့်သွားရပါတ်။ မစွမ်းဆောင်နိုင်တော့သည်နှင့် ရွှေ့ပြောင်းသည့်ငန်းကို ပစ်ထားတော့တာပါပဲလား။ နာစွဲက oxygen ပိုက် ဖြန့်အုပ်ပေးနေပြီမို့ သူ ‘မေ’ ကို တွဲထူ၍ ထရပ်လိုက်လေသည်။
‘မေ’ ဖေဖေက သဘောတူနေပေမယ့် သူမမေကဖြင့် အတင်းအကျပ် ဘို ခေါင်းခါဆန့်ကျင်ပြနေတာလေ။ မဲအရ ခေတွက်လျှင်တော့ ‘မေ’ အဖေရယ်၊ သူရယ်၊ သမီးရယ်မို့ သုံးမဲကတော့ သေချာနေပါရဲ့။
သို့သော် ‘မေ’ ကဖြင့်။

(၂၁)

ကုမ္ပဏီအလုပ်အတော်လေးပျက်ခဲ့တာနဲ့ အလုပ်တွေက ပုံနေလေတော့၏။ ‘မေ’ တစ်ယောက် ဖခင်ဖြစ်သူကို ပြုစုနေရသဖြင့် အလုပ်မဆင်းဖြစ်တော့ပါချေ။ သူ့ကို ညနေပိုင်းအလုပ်ပြန်ချိန်မှသာ ခဏဝင်ကြည့်စေသဖြင့် နေ့စဉ် အလုပ်တက်တာကို သူ လုပ်ရလေတော့သည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်”

“ဝင်ခဲ့ပါ”

“ဒါက အရေးတကြီး လက်မှတ်ထိုးရမှာတွေပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မနု စစ်ပြီးသားတွေလား”

“စစ်ပြီးပါပြီ မင်းမင်းရဲ့”

စားပွဲထက် လာချပေးပါသည့် File တစ်ထပ်ကို သာမန်မျှသာ စစ်လိုက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပါ၏။ စားပွဲထက်မှာ လက်မှတ်ထိုးစရာတွေကတစ်ပုံကြီးပါပဲ။ အလုပ်များနေရပါလျက် သူက မရယ်မပြုံးနိုင်ပါ။ သို့သော် ‘မနုနစ်မ့်’ ၏မျက်နှာကဖြင့် အပြုံးတွေအပြည့်ပါပဲ။ ကြည့်ရတာ ‘မေ’ ရှိမနေတော့သဖြင့် ပျော်နေပုံပါ။

“မင်းမင်းကိုမေးမလို့”

“ဘာများလဲ”

“ဟိုကောင်မလေးကို ထုတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဆိုပါတော့”

“အေးလေ... အလုပ်ဝင်တာမှ ဘာမှမကြာသေးဘဲနဲ့ လစာခွင့်က ယူသေးတယ်။ ဒါကြောင့် သူ အလုပ်မမြဲတာဖြစ်မှာ”

“သူ့ကိုစွန့်သူ ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

“ဟိုလေ”

ထမင်းစားချိန်နားရတော့မှာနဲ့ ဇက်ကို ဟိုဒီချိုးလျက် လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်သို့ ဆန့်လိုက်ပါ၏။ ‘မနု’ တစ်ယောက် သူ့ကို ပြောမကုန်နိုင်ပါလား။ ‘မေ’ ကို ကွယ်ရာမှာ ဤသို့ပြောပုံအစွဲမကြည်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လင်မှန်း သိသာလွန်းတာပါလေ။ သူ့တာဝန် နေရာတွဲ ကောင်မလေး
ကို ဘာလို့များ မျက်မှန်းကျိုးနေရတာပါလိမ့်။

“သမီးကို တစ်ရက်လောက် မနုတ်အိမ် ခေါ်လို့ရမလားလို့”

“မရဘူး မနု။ ကျွန်တော်မပါဘဲ သမီးကို ဘယ်မှမသွားနိုင်
ဘူး။ မေမေနဲ့ကလွဲလို့”

“အိမ်မှာပဲရှိမှာပါကွယ်။ ဘယ်ကိုမှ လျှောက်မခေါ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်နော်”

“ပြောလေ”

“သမီးက ကျွန်တော့်သွေးသားအရင်းပါ။ မနုနဲ့က စပ်နဲ့
တော်တာ”

“အို! ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်။ မနုက သဲသဲတို့
တူမရင်းလေးလိုပဲ ချစ်တာပါ။ အခုက”

“ဘာလဲ ဟိုမိန်းမက တွေ့ချင်တယ်တဲ့လား”

“ဟုတ်တယ်”

“မရဘူး”

“မင်းမင်းကလည်း”

“မရဘူးဆို လုံးဝပဲနော်။ သူနဲ့တရားရုံးမှာ အမှုဆိုင်ပြီး
ကတည်းက အပြတ်ရှင်းပြီးသား”

“သမီးနဲ့အမေကွယ်၊ ခဏလေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်”

“ကျွန်! အဲဒါတွေ မကြိုက်တာပေါ့။ အစခွဲထုတ်ရင် နောက်
ပိုင်းအရစ်ကရှည်လာတော့မှာ။ လုံးဝ ရွေ့ခွင့်မရှိပါဆိုတဲ့ Rule ကို
ဘာမှမဆိုင်တဲ့မနုက ကြားကနေ မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့ဗျ”

“အခုရာက သမီးကိုမွေးခဲ့တာကို မမေ့နဲ့လေ မင်းမင်းရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် မမြင်းပါဘူး။ အမေဆိုရင်
အမေလို အသိအမှတ်ပြုစေချင်ရင် မိခင်နို့ရည်ကို တိုက်ရတယ်ဗျ။
ဒါမှ မိခင်လိုကလေးက သိနေမှာ။ သမီးတစ်သက် တစ်နှစ်ကျော်အထိ
နို့မှနို့ပဲ ဖျော်တိုက်ခဲ့ရတာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား။ အဲဒီမိန်းမကြောင့်
ကျုပ်ရော သမီးပါ ဘဝခါးသက်ခဲ့ရတာ ဒီမျှနဲ့တော်သင့်ပါပြီ။ မနုညီမ
ကို ရုပ်လည်းမမြင်ချင်ဘူး။ အသံလည်းမကြားပါရစေနဲ့။ အထူးသဖြင့်
ကျွန်တော့်သမီးကို သူ့ရဲ့မကောင်းတဲ့ အနံ့အသက်အကျင့်ဆိုးတွေ
မကူးပါစေနဲ့ဗျာ”

“ပြောရက်လိုက်တာကွယ်”

“ပြောမှာပဲဗျ၊ ခင်ဗျားက အစလာဖော်တာကိုး။ ပထမတစ်
ကြိမ်ပြီးရင် နောက်ထပ် အကြိမ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ တောင်ဆိုချင်
လာတော့မှာ။ လောဘဆိုတာ အတော်မသတ်နိုင်တဲ့အရာမျိုးပါ။ သ
ကန္တာရထဲက အာရပ်တဲနဲ့ကုလားအုတ်ပုံပြင်ကို မမှတ်မိရင် ပြန်ဖတ်

ကြည့်လိုက်ဦး”

“မနုက သမီးနဲ့အမေကို တစ်ကြိမ်လေးပဲ ဆုံခွင့်ပြုစေချင်တာပါကွယ်။ စေတနာနဲ့ပါ”

“တော်ပါပြီဗျာ၊ ဘာမှ ထပ်မပြောပါနဲ့တော့။ သူနဲ့ကွာရှင်းတုန်းက တောင်းဆိုမှုတစ်ချက်ကြောင့် မနုကို အလုပ်နေရာပေးခဲ့တာကို အမှတ်ရပါ။ လက်ကျန်သံယောဇဉ်နဲ့ သူ့ကို မျှော်လင့်နေတာပဲတော့ အထင်မမှားစေချင်ဘူး။ ခုမှ သမီးဆိုပြီး လာအရှုံးထပ်မနေပါနဲ့။ မလိုချင်မှန်းသိပါလျက် မနည်းကြီးတောင်းပန်ခဲ့ရလို့ ဒီအသက်တစ်ချောင်းလေးကို ရလာခဲ့တာ။ ခင်ဗျားညီမက ထရားရုံးမှာ အရွတ်သိက္ခာမရှိဘဲ သမီးကိုမွေးခဲ လျော်ကြေးတောင် တောင်းခဲ့တာမျှတောက်!”

“ဒါကတော့ မင်းမင်းရယ်၊ သူလည်း ငယ်သေးတော့”

“ဘာငယ်ရမှာလဲ။ အပိုတွေလျှောက်ပြောမနေပါနဲ့။ သူ့ခွေးတဲ့လမ်း သူဆက်လျှောက်ပါစေတော့။ ကျွန်တော်တို့သားအဖကို ထူးထားလိုက်ပါ။ စိတ်ကြိုက် Do ခဲ့ပြီး လက်ထဲငွေကုန်မှ သမီးတို့ ပစ်မှတ်ထားလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ခင်ဗျားညီမ အခရာမောင်ကို ခြွေလိုက်။ မိမိမင်းသည်းမောင်ကို တွေ့ချင်ရင် နောက်ထပ် (၁၄) နှစ်စောင့်လို့။ သမီးအရွယ်ရောက်လို့ သူ့အမေအကြောင်း အကုန်အစင်

ပြောပြပြီးမှ တွေ့ခိုင်းပါ့မယ်”

‘မနု’ က မျက်ရည်သုတ်လျက် သူရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ ရင်ထဲ မီးတစ်စ ထိုးထည့်ခံရသည့်နှယ်ပါပဲ။ ပူပြင်းလိုက်တာနော်။ ဒီလိုတွေဖြစ်လာမှာမို့လို့ ငွေအပုံလိုက် အကုန်ခံပြီး ဒင်းကို အပြီးအပြတ် ရှင်းပေးခဲ့တာတောင် တစ်နှစ်ကျော်ခုံလေးနဲ့ ဇာတ်လမ်းအစချင်လာပြန်ပါရောလား။ မဖြစ်တုန်းနော်၊ သမီးကို သူ့မျက်စိအောက်အပြောက်အောင် ထားလို့မဖြစ်တော့ပါလေ။

မေမေ Handphone ကို သူခေါ်လိုက်မိ၏။ သမီးကို ကျောင်းကြိုပို့လိုက်တာ မေမေပဲရှိတာကို။

“ဟယ်လို မေမေ”

“ဟေ့”

“သမီး ကျောင်းဆင်းချိန်နောက်မကျဘဲ သွားကြိုဖို့ မမေ့ခဲ့နော်”

“ဟယ်... ငါ့ခြွေးကိုစွဲ ငါသိပါတယ်သားရယ်”

“စိတ်ပူလို့ သတိပေးရတာပါ”

“မပူချင်ရင် မိန်းမယူပေါ့၊ မင်းသူရရဲ့။ ဒါမှ ကလေးအမေက ကျောင်းရှေ့မှာ တစ်နေကုန် စောင့်နေပေးမှာ”

“ကျွန်တော့်ကို မရွံ့ပါနဲ့မေမေ။ သမီးအတွက် အန္တရာယ်ရှိမှာ

စိုးလို့ ကြုံပြောတာဗျ”

“အမယ်လေးနော်... မင်းသမီးက အခုမှ မူကြိုကျောင်း လေးပါ၊ မင်းသူရရယ်။ ဘာအန္တရာယ်များ ရှိမှာလို့လဲ။ ဒီလောက် စိုးရိမ်နေလဲ bodyguard သာဌားတော့ ဒါပဲ”

မွေးသမိခင်ကတော့ သူ့ကို အခုထိ မကြည်လင်တုန်းပဲ။ ဆိုင်ထမင်းမှာထားတာနဲ့ လာဖို့သည့်ချိုင့်ကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ရလေ၏။ ခါတိုင်း အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးပြီး ပြင်သည့် ‘မန’ နှင့် စကားများထား သဖြင့် သူ့ကိုလှည့်မကြည့်တော့ပါလေ။ ‘မ’ ဆိုလျှင် မေမေနေ့တောင် သူ မတည့်ပါလားနော်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ထမင်းအမြန်စားနေရင်း စိတ်ပူပူ လေ၏။ Lunch time ကြီး ဘယ်ကညော်သည်ရောက်လာပါသလဲ။ တံခါးက စေ့ရုံစေ့ထားသဖြင့် ဖွင့်သွားပြီး အပြင်မှ လူဝင်လာလေ၏။ ဖွန်းဖြင့် ချိုင့်ထဲမှ ထမင်းကိုခပ်စားနေစဉ် သူ အံ့သြသွားရပါသည်။

“ဟာ!... ဖေဖေ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ငါ့သားရယ်။ ပန်းကန်လေး ဘာလေး နဲ့တောင် ကျကျနန မစားနိုင်ပါလား”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအချိန်နဲ့ရောက်လာတာလဲ။ ခါတိုင်း

December မှရောက်ပြီး”

“အရေးကြီးကိစ္စ ရှိလို့ပေါ့။ စားစား ပြီးအောင်စား”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“အန်ကယ် အပူအအေး ဘာများသုံးဆောင်မှာလဲရှင်”

“မိုးအေးတော့ ကော်ဖီပဲ ကောင်းမယ်နဲ့နုရေ၊ အလုပ်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြေပါတယ်ရှင်”

‘မန’ က ဖေဖေကိုနှုတ်ခက်ပြီး ခဏအကြာမှာ ကော်ဖီနှစ် ခွက်လာဖို့ပေးလေ၏။ သူနှင့် ကတောက်ကဆဖြစ်ထားပေမယ့် ဖေဖေ ရောက်လာ၍ ဂရုစိုက်သလိုမျိုး လုပ်ပေးတာပါ။ ဖေဖေက သူစားနေ ပါသည့် ထမင်းချိုင့်ထဲမှ ဟင်းတွေကို ပိုကြည့်ကာ ခေါင်းခါလိုက်လေ သည်။

“မင်းသူရ... မင်းသူရ”

“ဗျာ... ဖေဖေ”

“ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းကြည့်တာကွ။ ငါ့သား ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ ကြည့်စမ်းပါဦး ဒါက Lunch တဲ့လား”

“ဒီလိုပါပဲ ဖေဖေရာ”

“မင်းအမေလည်း အိမ်တွင်းစစ်ဖြစ်နေတယ်ဆို၊ ငါ့မင်းချိုင့်

မှာစားရတဲ့အဖြစ်တဲ့ ဆိုးပါကွာ”

အိမ်မှာတင်မဟုတ် ဒီမှာလည်း တိုက်ပွဲဖြစ်နေတာဟု ဆို
မပြောဖြစ်တော့ပါ။ အဝေးကပြန်ရောက်လာပါသည့်ဖေဖေကို အသေ
မပြောအောင် မပြောချင်လို့ပါ။ ထမင်းစားတာကို အမြန်လက်စသီး
လိုက်ပြီး သူ့စားပွဲရှိရာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ရလေသည်။
ဖေဖေက စားပွဲထက်ရှိ File တွဲတွေကို ယူကြည့်နေလေ၏။ အလုပ်
ကြွေးတွေ ပုံနေတာကို ဆူတော့မှာထင်ပါရဲ့။

“အလုပ်တွေပုံနေပါလား။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လက အကြွေးတွေ
ပါလား မင်းသူရ”

“ပြောတော့ ဖေဖေရာ”

“ငါ့သား ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ စိတ်လေရအောင်လည်း
ငယ်တော့တာမဟုတ်။ ကလေးတွေလောင်းနဲ့ အဖေပေါက်စရယ်”

ရယ်ရယ်လို ငိုရယ်လို မွဲပြီးသာ ပြုံးလိုက်ရလေ၏။ စိတ်ထေ
တာတဲ့လား။ တကယ်တော့ စိတ်ဆင်းရဲရလွန်းတာပါ။ ဘယ်သူတစ်ဦး
တစ်ယောက်ကိုမျှ ရင်မဖွင့်ရပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း မျှသိပ်ထား
တာက ရင်ထဲမှာ အဘယ်မျှ တင်းကျပ်နေရပါသလဲ။ အခု ဖေဖေ
ရောက်လာမှ စကားပြောဖော်ကောင်းရတော့မှာလေ။

“ဘယ်ကကောင်မလေးနဲ့ ရှုပ်နေတာလဲ”

ဟော! မေမေကတော့ Internet တွေ စလောင်းတွေထက်
ပိုပြန်သည့်သတင်းပေးပါပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့တော့ အရေးကြီး ရောက်
တာစရာအကြောင်းမရှိပါ။ ဒါဖြင့် ဘာကမျှအရေးကြီးလို့ပါလဲ။ သူက
‘ဆု’ အကြောင်းထက် ‘လေးလေးကျော်’ အကြောင်းကိုသာ အရင်ဆုံး
ပြောပြချင်တာပါ။

“ကျွန်တော် မရှုပ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ မေမေ အထင်လွဲတာပါ”

“တော်ရုံနဲ့တော့ ခိုင်က ဖေဖေကို မတိုင်ပါဘူး သားရာ။
အမေကိုပြန်ပြောတဲ့အထိတောင် ကောင်မလေးအပေါ် စိတ်ကိုပုံပေး
ထားရလား။ မွန်တယ်ဆိုလည်း တော်ရုံပေါ့။ ကိုယ့်မှာ ကလေးရှိတာကို
ထည်း မေ့မထားနဲ့ဦး”

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ သူ့မေမေကတော့ ငိုမဲ့မဲ့လေသံဖြင့်
ဖေဖေကို အကုန်တိုင်ပြောထားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ပြန်ခံပက်မိသည်က
အကြောင်းရင်းရှိသေးတာလေ။ မေမေက ပြောချင်ရာ ဇွတ်ပြောခဲ့ပြီး
သူ ပြန်ချေပတာကျ အပြစ်ဖို့သတဲ့လား။ သက်ပြင်ချည်ကြီးကိုသာ
နှုတ်ထုတ်လိုက်မိတော့၏။

“အမေကို ခြိမ်းခြောက်ခဲ့တဲ့အထိ အဲဒီဒီနီးကလေးက သား
အတွက် အရေးကြီးနေပြီလား မင်းသူရ”

“မေမေ့ကို ကျွန်တော် မခြိမ်းခြောက်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ဒါဖြင့် သမီးကိုခေါ်ပြီး အိမ်ကထွက်သွားမယ်ဆိုတာက ဘာသဘောလဲ။ ဒီမြေးကို မခွဲနိုင်လို့ အဘွားဖြစ်သူက ဒုက္ခခံပြီး အိမ်ပေါ်မှာ အတူတူနေတာပါ သား။ မိခင်က ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီးမွေးဖူးထားတာ၊ ဖခင်ထက် မိခင်က ပိုပြီးမွေးကျေးဇူးကြီးတာ သိရဲ့သားနဲ့။ ကံကြီးထိုက်မှာတွေပဲ လုပ်ပြနေတယ်။ ကိုယ်က မိဘနေရာကို ရောက်နေမှ မိဘကျေးဇူးကို သိတတ်ရမှာပေါ့သားရယ်”

သူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရလေတော့၏။ မိဘကျေးဇူး မသိတတ်ဘူးတဲ့လား။ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့ကိုပဲ ဦးစားပေးလုပ်ခဲ့လို့ မိခင်ရင်ကို ခြေစုံကန်တဲ့သားဟုသာ မြင်နေကြတာပေါ့လေ။ အပြစ်တစ်ကြိမ်လုပ်ခဲ့မိရုံနဲ့ နောက်ထပ် ဒီပုံစံမျိုး ထပ်လုပ်ဦးမည့် သားဆိုးအဖြစ်သာ သူ့ကိုထင်နေကြတုန်းပါပဲ။

‘မေ’ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ပိုပြီးဝေးကွာလာသလို ခံစားနေရတာ ဘာကြောင့်များလဲ။ ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး ‘မေ’။ အားနည်းသူကို အားပေးနေရပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်က ခွန်အားမရှိနိုင်တော့ ခက်ပါလားနော်။

(၁၁)

‘အသက်’ က သူမရှိနေပါသည့် ဆေးရုံလူနာခန်းသို့ ဝင်လာ၏။ ဖေဖေ အရမ်းအရေးကြီးနေသဖြင့် ‘အသက်’ ပါ သူမနှင့်အတူ ကူစောင့်ပေးနေတာပါ။ အခြေအနေထူးလျှင် phone ဆက်ပါ။ ဟု ‘အန်တီသရဖီ’ က နာရစ် ‘မမီးအေး’ ကိုမှာထားလေသည်။ အတော်အားကျစရာ မိသွေးပါပဲ။

“တစ်နေ့လောက်ဖြစ်ဖြစ် အိပ်လိုက်ပါလား မေရယ်။ ညက ထည့် ကောင်းကောင်းမအိပ်ခဲ့တာ”

“အိပ်လို့မှမရတာ အသက်ရဲ့။ ဘယ်လိုအိပ်ရမှာလဲ”

အသက်မျှင်းမျှင်းလေးမျှသာ ရှူနိုင်တော့သည့် ဖေဖေကြည့်ရင်း မငိုမိအောင် စိတ်ကိုထိန်းထားရလေ၏။ သူမ ငိုသံကြောင့် မိန်းမနေပါသည့် ဖေဖေ နီးသွားမှာမိုးလို့ပါပဲ။ မီးစာကုန် ဆီခပ်နီပြီး မီးငြိမ်းမည့်အချိန်ကို စောင့်နေရသည့်ရက်က အတော်ကြာနေပါ၏။ လူလည်း အားမရှိတော့သည့်နှယ် ပျော့နေလေပြီ။ လူမမာသည်ဖေဖေလည်း ဆေးသွင်းလို့မရတော့ပါဘဲ ဆေးလက်မခံနိုင်တော့သဖြင့် Oxygen ပေးခြင်းကိုသာ တတ်နိုင်လေ၏။

“ကိုသူရ လာသေးလား မေ”

ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်ရလေသည်။ စကားမပြောနိုင်တော့သည့် ဖေဖေက သတိတစ်ချက်ရလာတိုင်း သူမကိုကြည့်ရင်း ဘေးကို မျက်စိလေးရွှေ့၍ ရှာနေမှန်သိပါ၏။ ရက်စက်ပါ အစ်ကိုရယ်။ ဖေဖေ ပြောလိုက်မှ လန့်ပြီး ရှောင်ပြေးလေသလား။ မိဘခွဲဖြစ်ရတော့မယ့် ဘဝမို့ မတူမတန်ဘူးဆိုပြီး လှည့်မကြည့်ချင်တော့တာများလားကွယ်။

ရင်ထဲမှာ ပိတ်နှာကျင်ရသလို ငိုချစ်စိတ်က ပိုဖြစ်လာရလေ၏။ မျက်နှာမို့ ပစ်ပယ်ချင်လည်း ကျွန်မ နားလည်ပေးမှာပါ။ သို့သော် နောက်ဆုံးထွက်သက်လေးကို ရှောင်ရှောင်ရှူရှူနဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူလေး ထွက်လို့ရစေရန် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးသော်။ ခေါင်းမညှိတ်နိုင်ဘူးလား။ အစ်ကိုကိုချီပြီးခဲ့တဲ့ အစ်ကိုဖေဖေရဲ့မိတ်ဆွေမို့ ‘လေးလေး

အကျွန်ုပ် ဆိုပြီးတော့ ခေါ်ခဲ့သေးတာဆို။

“အန်ကယ် တစ်ခုခုကို မျှော်နေသလား မသိဘူး မေရယ်”

“အစ်ကိုကိုပါ”

“ဒါဆိုလည်း phone ဆက်လိုက်ပါလား”

“မဖြစ်ပါဘူး အသက်ရယ်။ ဒီလောက် ဒုက္ခပေးရရင် တော်ရာပေါ့။ သူစိမ်းက ဒီထက်ပိုပြီး ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

“အေးလေ ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

အနည်းငယ်လှုပ်သွားပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် ရေသောက်ချင်လားဟု မေးလိုက်မိ၏။ ဖေဖေက ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းလေးခါပြလေသည်။

စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေသတဲ့လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖေဖေမှာမှ ဒီလိုမျိုးရောဂါဆိုးက လာဖြစ်ရပါသလဲ။ သနားလိုက်တာ ဖေဖေရယ်။

“နာမည်ဖြစ်ဖြစ် လာတွေ့ရင်ကောင်းမယ်နော်။ ခါတိုင်းတော့ ညနေတစ်ချက်လာတွေ့ပြီး”

“မအားလို့ နေမှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မသိတဲ့လူမှ မဟုတ်တာ”

“မမျှော်ပါနဲ့တော့အသက်ရယ်။ မျှော်တဲ့သူက ပိုမောရတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့”

မျက်စိပြန်မှိတ်သွားပြန်လေ၏။ ထိုခဲ ဆောက်ခဲ့သည့် ဆေး
ဒဏ်အရှိန်က ပူလွန်းနေသဖြင့် စောင်အထူ အခြို့မခံဘဲ ချည်စောင်
လေးသာ လွှမ်းပေးထားရပါသည်။ အခန်းကိုလည်း Aircon လွှင့်
ထားရလေ၏။ ခါတိုင်း အအေးမခံနိုင်၍ အပေါ်တစ်ထပ်ဝတ်လေ့ရှိပါ
သည့် သူမက ရင်ထဲမှလောင်မှုကြောင့် သာမန်အင်္ကျီဖြင့်သာ နေနိုင်
လေပြီ။

တံခါးဖွင့်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ဘာနှင့်အတူ
ဆေးရုံအုပ်ကြီးရောက်လာပါ၏။ ‘အသက်’ က လူနာရှင်များနေ၍
အပြင်သို့ ထွက်ရှောင်သွားလေသည်။ ထိကိုင်တာကိုသိတော့ မျက်စိ
ပြန်ဖွင့်ကြည့်လေ၏။ ဘာကို ကျေးဇူးတင်သည့်အကြည့်ဖြင့်သာ
တုံ့ပြန်လေသည်။

“တူမလေးအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့ မောင်ကျွန်း၊ အစ်ကိုကြီး
အားလုံးစီမံပေးပါ့မယ်။ နွေနဲ့အတူနေခဲ့တဲ့ အိမ်ကိုလည်း အဆုံးမခံပါ
ဘူး။ ဟိုသားအမိကို ဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်မှာပါ။
ကလေးကို အန္တရာယ်မရှိရလေအောင် ခေါ်ဆိုလည်း အစ်ကိုကြီး
ခေါ်သွားပေးပါ့မယ်”

မျက်စိကိုသာ နှစ်ချက်မှိတ်ပြလေ၏။ နာခံသည့်သဘောပဲ

အစ်ကိုရဲ့။ လေသံလုံးဝမထွက် စကားမပြောနိုင်တော့တာမှီ ဒီအမှုအရာ
ဆက်နှင့်ပင် သူမတို့နားလည်နိုင်ပါသည်။

“သရဖီတို့ကို မျှော်နေတာလား”

မျက်တောင်မခတ်ပါ။ မမျှော်မှန်းသိ၍ ဘာဘာက ဆက်မမေး
တာပါချေ။ ဆရာဝန်ကြီးက စမ်းသပ်တာ ကြည့်ရှုတာလုပ်ပေးပြီး
အစ်ကိုလုပ်ပြောသဖြင့် ဆေးအကြောင်းနားလည်သည့် ‘အသက်’
က သိမှာပါ။ သူမက ဘာဆိုတာမျှ နားမလည်ပါချေ။ ရောဂါ
အခြေအနေကိုပြောတာမှီပါပဲ။

“တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ စောင့်နေသလားမသိဘူး
ဘိုသိန်းမောင်၊ သိရင်ခေါ်ပေးလိုက်ပါလား။ အချိန် သိပ်မကျန်တော့
ဘူး”

“သမီးမေ”

“ဖေဖေ”

ခုံမှာထိုင်နေရင်းမှ သံမံတလင်းထက် ဒုက္ခသတ်ကျရင်း ခေါ်
လိုက်မိပါ၏။ ဘာဘခေါ်တာကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ပိန်လို့နေပြီ
ဖြစ်သည့် ဖေဖေလက်ချောင်းလေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိလေ
သည်။

“သိရင်ခေါ်လိုက်ပါလား သမီးရယ်။ သမီးဖေဖေ နောက်ထပ်

မတင်းရအောင်”

“လာမှမဟုတ်လို့ပါ ဘာဘရယ်”

“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ ပါးပြင်ထက် မျက်ရည်တို့က ဖိုးဝှေ့ပေါက် ပေါက် ကျလာမိပေမယ့် ရှိုက်သံပင်မထွက်နိုင်တော့ပါ။ ဖေဖေရယ် မျှော်လင့်တကြီးစောင့်နေတဲ့ ဖေဖေမျှော်လင့်ချက်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် နှိမ့်တောင် ဖြည့်မပေးနိုင်တဲ့ ‘မေ’ ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့ရှင်။

“မေ”

“ဟင်!”

“လေးလေးအခြေအနေ”

“အစ်ကို... အစ်ကို၊ ဖေဖေ မရတော့ဘူးတဲ့”

“ကျော်စိုး... ငါ့ရောက်လာပြီလေ။ မှတ်မိရဲ့လား သူငယ် ချင်။ ငါ ဖြတ်မင်းလေ”

အမြင်တွေ ဝေဝါးနေပေမယ့် နားမှကြားနေသေးပုံပါပဲ။ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်စီးကြောင်းက နားထင်ထက် စီးကျသွားလေ၏။ မျက်နှာထက်အပြုံးက ပေါ်လာလေသည်။ ဘာဘက ညဉ့်သည်တွေ ကြောင့် နောက်ဆုတ်ဖယ်ပေးလိုက်လေ၏။

“စကားပြောမလို့လား၊ ဟုတ်လား ဦးကျော်စိုး၊ ဒါဆို... ဒါ

ဆုတ်ပေးမယ်နော်”

နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်ကို အုပ်ထားပါသည်။ ကော်အုပ်ကလေးကို ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။ လက်တစ်ဖက်က အားယူ ခဲ့ ထောင်လာတောကြောင့် သူက လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ၏။ အို! အားစက်နေပါသည့် လက်ချောင်းပိန်ပိန်လေးတွေပါလား။

“လေးလေး မင်းမင်းပါ”

“စိတ်”

“စိတ်ချပါ လေးလေးကျော်၊ မေ့ကို တစ်သက်လုံးအတွက် ဘွဲ့နံတော် စောင့်ရှောက်ပေးသွားမှာပါ ခင်ဗျာ”

“သ မီး”

“ဖေဖေ!... ဖေဖေ!”

“မေ သတိထားလေ၊ အသက်ရေ!... မေ့ကို လာခေါ်ပါ ဦး”

ပျော့ခွေသွားပါသည်။ သူမကို သူက ဆွဲထူ၍ ခုံမှာထိုင်စေ လေ၏။ ‘အသက်’ က အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ရှူဆေးဖြင့် နှာခေါင်းကို ထိပေးကာ ရှူစေလေသည်။ အရိပ်မပေးခဲ့ပါသည့် အပင်ကြီး လဲပါပေါ့လားရှင်။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး ဖေဖေရုပ်ကလေးကို ပိတ်ဖြူဖြင့် အုပ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဦးကျော်စိုး၊ အသက် (၅၃) နှစ်၊ (၁၇) ရက်၊ (၇) ၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေ (၆) နာရီတိတိမှာ သေဆုံးတယ်”

“အမယ်လေး ကိုကိုစိုးရဲ့!”

“ဒယ်ဒီ ... ဒယ်ဒီ”

အခန်းထဲသို့ ရေခဲခန်းက အရင်ဆုံးရောက်လာပြီး အော်ဟစ် ဆူညံသံတွေ ထွက်လာလေတော့၏။ ပိတ်ဖြူကိုတော့ တစ်ချက်တည်း မကြည့်ပါဘဲ ခုတင်တန်းကို ကိုင်လျက် အသံကျယ်နေကြတာကို ကျနေပါသည့် မျက်စည်တို့က ချက်ချင်းရပ်သွားရပါသည်။ စကားပြော နိုင်စဉ်အချိန်က သေပြီးတာနှင့် နောက်နေ့ သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ မှာထားသဖြင့် သူတို့သားအမိကို အကြောင်းကြားဆင်းလိုက်ခြင်းပါပဲ။

“မေ လေးလေးကို ရေခဲတိုက်ပို့တော့မယ်နော်”

ခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီးနောက် သံမံတလင်းထက်မှာ ထိုင်ချကာ ဖေဖေကို လက်ဆယ်ပြာမိုး၍ ကန်တော့လိုက်မိပါ၏။ ရှင်သန်စဉ်ကာလမှာ မှတ်မှတ်ရရ ကန်တော့ခြင်းမရှိခဲ့တဲ့ ‘မေ’ ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်။

“ခေါ်မသွားပါနဲ့ ကိုကိုစိုးရယ်။ သရဖီတို့သားအမိကို ကြည့်ပါဦး”

“တော်လောက်ပါပြီ ဒေါ်သရဖီ။ သွားလေသူကို ဒုက္ခဆပ်မပေးကြပါနဲ့”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“မောင်ကျော်ရဲ့ အကျိုးဆောင်ရှေ့နေပါ”

“ဟင်!”

“မနက်ဖြန် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးတာနဲ့ အမွေကိစ္စ စာရင်းရှင်းရမှာမို့ လာတွေ့ကြပါ”

“အို! ... ဘာလို့ ရှင်းရမှာလဲ။ ဒယ်ဒီနဲ့အခုချိန်ထိ အတူနေတဲ့ သူတွေပဲ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိတာ မဟုတ်လား၊ ကြည့်ပြောပါဦးဗာဗီ”

“အဲဒါတွေ ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်က သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့ မောင်ကျော်ရဲ့ သေတမ်းစာအတိုင်း လုပ်ပေးရုံပဲ။ ဒေါ်သရဖီတို့တိမ်ကို လာလို့မဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီရုံးခန်းမှာပဲ လာတွေ့ပါ။ ညနေ (၅) နာရီ စောင့်နေပါမယ်”

ဘာဘက ကတ်တစ်ခု ထုတ်ပေးလိုက်စဉ် စောစောက တအီးအီး အော်နေသံတို့က တိခန့် ရပ်သွားလေ၏။ အစ်ကိုက လိုအပ်တာတို့ လုပ်ပေးရန်အတွက် ဘာဘနှင့်အတူ ဖေဖေအလောင်းပို့ရာနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။ ‘ပေရယ်’ တို့သားအမိက သူမကို ဖြည့်ပင်

မကြည့်ဘဲ ထွက်သွားကြလေတော့၏။ နှစ် ‘မမိုးအေး’က အေး
ပစ္စည်းကုန်တာတွေကို ကတ္တုစက္ကန့်ဖြင့် ထည့်ပေးပြီး သူမလက်ထဲ
ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“အစ်မလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ညီမရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သူဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ အကုန်ပြည့်သွားတာမို့ ဦးလေး ကောင်း
မွန်ရာ ရောက်မှာပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မမိုး”

“ဒါဖြင့် မမိုးသွားတော့မယ် ချီသက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အခန်းထဲမှ ‘အသက်’ နှင့်အတူ ထွက်ခဲ့စဉ် Corridor မှ
ရပ်နေပါသည် လူကြီးကို တွေ့ရလေ၏။ ထောင်ထောင်မောင်း
မောင်းဖြင့် ဖြူပြီးသန့်နေပါသည်လူကြီးက အစ်ကိုဖေဖေတဲ့လား
အဖေဖြစ်လို့ ရောက်နေတာကြောင့် ဖေဖေဆီ နောက်ထပ် အစ်ကို
မလာဖြစ်တာမှန်း ရိပ်မိသွားရပါသည်။

“သမီးက ဖိုးကျော်ရဲ့သမီးလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဦး”

“နာမည်က”

“မေပါရှင်”

“ဘယ်လို”

“ဖေဖေတွေ့ချင်တဲ့ အစ်ကိုကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်
အတွေ့ခွင့်ပြုတဲ့အတွက် ဦးဦးကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ရှင်။
အစ်ကိုမတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

လူကြီးကို ဦးညွှတ်၍ အရိအသေပေးလိုက်ပြီးနောက်
‘အသက်’ နှင့်အတူ ဆေးရုံပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။ ခြေမခိုင်တော့သည့်
သူမကို ‘အသက်’ က လက်မောင်းကိုကိုင်လျက် ထိန်းခေါ်ခဲ့ရလေ
သည်။ ဟိုသားအမိက ကိုယ်ပိုင်ကာဖြင့် ပြန်သွားကြပေမယ့် သူမတို့
Taxi လှမ်းတား၍ စီးခဲ့ပါ၏။

သွားနှင့်သူက ငြိမ်းချမ်းသွားပေမယ့် ကျန်ရစ်သူတွေက အပူ
ဓားမှာဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။

ဘဘကို ဖေဖေမှာခဲ့တာက အများကြီးမို့ သူမ နားလည်
နိုင်သလောက် နည်းနည်းသာပေးသိခဲ့ရတာပါ။ ကျန်ရစ်သည့်ပစ္စည်း
နှင့် ငွေသားတို့ကို ‘မေ’ နှင့် ‘ဒေါ်သရဖီ’ တို့သားအမိက ထက်ဝက်စီ
ခွဲညီအမျှ ခွဲယူရမှာကိုတော့သိပါ၏။

စောစောကတင် မပေးချင်ပါဆိုပြီး လူရှေ့မှာ အတိအလင်း
ပြောခဲ့တာမဟုတ်ပါလား။ ဒီလောက်သုံးဖြုန်းခဲ့ရတာတောင်မှ

၂၅၈ မမသဒ္ဒါမောင်

လောဘက အတောမသတ်နိုင်ပါလားနော်။ ပိုက်ဆံနှင့်ပတ်သက်
လျှင် ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေမျက်နှာကိုပင် မထော
နိုင်ပါလား။ အတော့ကို ကြောက်စရာကောင်းသည့် သားအမိ

(၂၃)

‘လေးလေး’ ကို ကောင်းမွန်စွာသိမြင်ပြီးသည်နှင့် ဖေဖေနှင့်
အတူ အိပ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ဒီရက်ကိုတော့ အလုပ်မသွားဘဲ အိမ်မှာပင်
ငြိန်းနားရတာပါ။ ‘မေ’ နှင့် ‘အသက်’ က Taxi ဖြင့်သာ ပြန်သွား
တယ်။ သူ ကူညီချင်ပေမယ့် ဖေဖေရှေ့မှာ ဘာမှမပြောဝံ့ပါလေ။

“ပြန်လာကြပြီလား။ ယုယုရေ အအေးယူလာတော့တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးမေ”

“ဖေဖေ”

“သမီး ဖေဖေ ပင်ပန်းလာတာပဲလေ။ မြေးရယ် မနီနီနဲ့

၂၆၀. မမသံဒွါမောဇ်

ဆော့လေ”

“မမနီနီနဲ့ မဆော့ချင်ပါဘူး။ တိတိမေနဲ့ပဲ ဆော့ချင်တာ။
ညှော်ခန်းထဲရောက်သည်နှင့် သမီးက သူ့ထံပြေးလာ။
ပြောလိုက်သဖြင့် ဖေဖေ ဝဲကြည့်လိုက်ရင်း အံ့သြသွားလေသည်။
ကလေးကိုမပြောရန် သူ မည်သို့တားရမည်နည်း။ မေမေက
လာခေါ်ရန် ပြောနေပေမယ့် သမီးက သူ့ပေါင်ပေါ် တက်ထိုင်၍
ကပ်ကပ် လုပ်နေလေ၏။ ဒီနေ့ ကိုယ်နှေးနေသဖြင့် မူကြိုကျော
မပို့ဖြစ်တာပါ။

“မြေးက မေနဲ့သိလို့လား”

“ဪ... သားရဲ့ရုံးကိုလိုက်သွားရင်း တစ်ခါ နှစ်
တွေ့တာပါ”

“တိတိမေက သဲသဲကို သိပ်ချစ်တာ ဘိုးဘိုးရဲ့”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ သဲသဲကိုလည်း စက္ကူလှလှလေးတွေနဲ့ အ
လေးတွေ လုပ်ပေးတယ် ဘိုးဘိုးရဲ့။ အရမ်းလှတယ်။ ပြီးတော့ ...

“စကားများလိုက်တာ ဟယ်၊ နီနီရေ မြန်မြန်လာခေါ်စမ်း

“မြေးပြောချင်တာ ဆက်ပြောပါစေလား ခိုင်”

“လူကြီးကြားထဲ ရှုပ်နေလို့ပါ ကိုရဲ့”

“ကျွန်တော် သွားနားတော့မယ် ဖေဖေ၊ လာ၊ သမီး”

“ခဏနေဦး သား။ ဖေဖေ မေးစရာရှိလို့ပါ”

“နောက်မှမေးပါလား ဖေဖေ၊ တစ်ပတ်နေပြီးမှ ဟိုပြန်မှာ
တက်လား”

“မင်းသူရ”

ခက်ပါရဲ့။ ရှောင်ဖို့ပြင်တာလည်း မရပါလား။ ဖေဖေ တားစဉ်
မေက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်လေတော့၏။ ‘မေ’ ဆိုတာ ဘယ်သူ
သိသိရဲ့သမီးမှန်း သိထားပြီထင်ပါရဲ့။ စိတ်ချပါ၊ မေမေ၊ မေမေ
နှစ်ချင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို ကျွန်တော် ထပ်လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတစ်
ဆက် ဘယ်သူ့ကိုမှ နောက်ထပ်လက်မထပ်တော့ပါဘူး၊ မေမေ။

“ဖေဖေ ကျွန်တော်”

“မိသားစု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မဆွေးနွေးရင် ဘယ်အချိန်မှ
မိစ္ဆာက ပြီးတော့မှာလဲ။ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်အုံနှွေးနှွေးဖြစ်နေ
တဲ့အပူကို အခုပဲ ရှင်းပေးမယ်”

“ခိုင်က အပြတ်ပြောထားပြီးသားပါ”

“စကားကို ပိတ်မပြောနဲ့ နင်းဆီခိုင်။ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး
ဘူးလည်းထိုင်”

“ဖေဖေ”

“မြေးက လိမ္မာတယ်။ နီနီနဲ့လိုက်သွားလိုက်နော်”

“ဖေဖေလိုက်လာမယ်သမီး၊ နေ့ခင်းတစ်ရော့အိပ်ရမယ်လေ”

သမီးက မျက်နှာလေးမဲ့သွားပေမယ့် အဘိုးဖြစ်သူကြောက်သဖြင့် ‘နီနီ’ ချီခေါ်သွားရာနောက် ပါသွားလေ၏။ ဖေဖေအတူ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီမှာပင် ထိုင်ချလိုက်ရပါသည်။ မေမေနှင့်သူ စကားဟဟမပြောဖြစ်တော့တာ အမှန်ပါပဲ။ စိတ်တွေရွှံ့လွန်းနေသဖြင့် လူလည်း မပြင်မဆင်နေနေသဖြင့် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်ဖြစ်လေပြီ။

“ကဲပြော”

“ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာမရှိပါဘူး”

“အဲဒါကိုက မဟုတ်တာပဲ မင်သူရ။ ခြုံစိစိနေတာတဖန် ဖေဖေအကျင့်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ခိုင်ဘက်ကပါတဲ့အကျင့်ပေါ့လေ”

“အသာနေပါ ခိုင်း ကိုယ်စကားအတည်ပြောနေတာ။ ပြောစမ်း သား။ မင်း စိတ်ဝင်စားနေတဲ့မိန်းကလေးက သမီးမေလား”

“ကို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ မေ့ကို သမီးက အရမ်းချစ်နေတယ်”

“နီနီ”

“မြေးကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သားကိုပြောနေတာပါ”

“သားနဲ့ထားက လက်ထပ်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားပြီးသားလို့ ပြောတာလေ သားရဲ့”

သူ အံ့ကိုတင်းတင်းကျိပ်ထားမိသလို လက်သီးကိုပါ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားမိလေ၏။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ‘မေ’ နှင့်သူ့ကြားမှာ မေမေ တားနေဦးမှာလဲ။ ဖေဖေရုပ်မိနေတာတောင်မှ မရမကတော့ဖြစ်နေတာလေ။ သမီးရယ် သမီးလက်ကိုဆွဲပြီး ဖေဖေတို့ အဝေးဆုံးတိုသာ ထွက်ပြေးလိုက်ချင်တော့တာ အမှန်ပါပဲ။

“ကျွန်တော် သမီးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး မေမေ”

“ဘာ”

“ကျွန်တော် မေမေ့ကိုအပြတ်ပြောထားဦးသားပါ။ သမီးဆက်ထပ်တဲ့အရွယ်ထိ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ ရှိနေဦးမှာပါ”

“သား”

“ကိုယ့်ကိုတော့ အလိုရှိပြီး သမီးအပေါ် သားသမီးလို သဘောမထားဘဲ မေမေဆီမှာ အပ်ထားချင်တဲ့ ထာရဲ့ဆန္ဒကို မေမေသာ လိုက်လျောပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။ အဖေပြန်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒီအိမ်က အပြီးပြောင်းတော့မယ်”

“မင်းသူရ!”

“ကျွန်တော် ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး သည်းခံပေးပါတယ်
ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်အဆင်မဲ့ခံပါရစေနဲ့တော့။ သမီးနဲ့
အေးအေးလူလူ နေချင်လို့ပါ။ မေမေသဘောတူတဲ့ထားနဲ့မှ မဟုတ်
ဘူး။ မေမေ ဒီတစ်သက် ဘယ်မိန်းမကိုမှ နောက်ထပ် သမီးအတွက်
သမီးကိုပိုပြီး လက်မထပ်နိုင်တော့လို့ပါ။”

မျက်ရည်ဝဲလာတာကို မကျမိစေရန် အမြန်ပုတ်ခတ် သိမ်း
ဆည်းလိုက်ရပါ၏။ ညနေမှာ ‘မေ’ အနီးမှာတိုင်ပေးပါဟု ဘာသာ
‘ဦးသိန်းမောင်’ က သူ့ကိုပြောထားတာကို သွားလို့ရပါတော့မလား
‘မေ’ ရယ်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေမည့် ‘မေ’ ကို လက်ကလေးကိုင်ပေး
တာလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ် အားပေးချင်နေပေမယ့် ကိုယ့်မှာက တိုက်ခွဲ
အလယ်ခေါင်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေရလို့ပါပဲ။

“ကျွန်!... လိုရင်းကို မရောက်တော့ဘူး။ မှန်းသက်ထားကို
ခိုင်က သဘောတူတယ်။ သားက မယူနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ထားအကြောင်း ဒီအိမ်မှာ ထပ်
မပြောနဲ့တော့။ မေနဲ့သားကို ခိုင်က သဘောမတူချင်တာလား”

မေမေ နှုတ်ဆိတ်သွားပါ၏။ မေဖေဖေက မေမေ့ကို ကြည့်

ရင်း သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လေသည်။ အခုမှ လိုရင်းကိုရောက်တော့တာပါ။
သူတို့သားအိမ် စိတ်ခုနေသည့် ကိစ္စ မဟုတ်လား။ သူက ကိုယ့်
ခြေထောက်ကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေမိပါ၏။ ဖေဖေထံမှ သက်ပြင်းချသံ
ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာလေသည်။

“သား”

“ကျွန်တော် နောက်ထပ်အမှားထပ်လုပ်တဲ့သားဆိုးမျိုး
မဖြစ်စေရပါဘူး ဖေဖေ”

“သားကလည်း ဖေဖေ ဒီလောက်ပြောနေတာကို”

“သမီးနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး အတူနေသွားမှာပါ”

“မေက ခုထိ သားအလုပ်မှာလား”

“ထွက်သွားပါပြီ”

“သူ့အဖေရောဂါကြောင့် ထွက်လိုက်တာပေါ့လေ”

“အဲဒါလည်း ပါပါတယ်”

“သားတို့ အတော်ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်ပေါ့”

“ဘာမှမဖြစ်တဲ့နဲ့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတဲ့ကိစ္စကိုပြောလေ”

“ခိုင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူကို ကူညီပေးခဲ့တာ
ကျွန်တော့်အမှားပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီးမေ့ကို အထင်တသေး နှိပ်ချတဲ့

စိတ်နဲ့ အမြင်ကိုလျော့ပေးပါလား မေမေ။ ကျွန်တော်နဲ့မေ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ပြုစင်တယ်။ ဘာသံယောဇဉ် ဘာမေတ္တာမျိုးမှ အပေးအယူ မရှိဘူး။ သန့်သန့်လေး အခြေအနေနဲ့ပဲ ပြီးပြတ်သွားပါပြီ။ မေမေ ကျေနပ်ပါတော့”

“သား”

“တကယ်တော့ မေမေ ကျွန်တော့်ကိုမုန်းနေတာပါဗျာ”

“ဘာပြောတယ်”

“မေမေ သဘောမတူတဲ့ အခရာမောင်ကို ဇွတ်လက်ထပ်ခဲ့ တဲ့အမုန်းကို ဘယ်ချိန်ထိ ပျိုးထားဦးမှာလဲ”

“တော်စမ်း!”

“တော်တော့သား”

“မေမေတို့ ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မလာတာ ကျွန်တော့်အပြစ် ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်ပါ။ ဘာဆို ဘာမှမဆိုင့်တဲ့ မေ့ကို ဆွဲ မထည့်ပါနဲ့”

“တွေ့လားကို၊ ကိုသားက အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ပတ်သက် လာရင် ကာဆီးကာဆီးဖြစ်နေတာ”

“မေက မျက်နှာမဲ့မို့ သဘောမတူနိုင်တာလား ခိုင်”

“-----”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကိုယ့်မိတ်ဆွေရဲ့သမီးပါ။ ဆွေမရှိ မျိုး ချို ကလေးမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့”

“ကလေးတွေဘဝကို ကလေးတွေပဲ ဆုံးဖြတ်ပါစေလား ခိုင်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ကို”

“တစ်ကြိမ်မှားခဲ့တဲ့အမှားမျိုး နောက်ထပ်မှားမှာကို ခိုင် စိုးရိမ် နေမှန်း ကိုယ်သိပါတယ်။ မင်းသူရက အသက် (၂၄) နှစ် မဟုတ်တော့ ဘူး ခိုင်။ ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့အရွယ် လမ်းကြောင်းရွေးနိုင်တဲ့အသက်ကို ရောက်နေပါပြီ။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ဦးစီးနိုင်မယ်မှန်းသိလို့ ကိုယ် စိတ်ချ ထားခဲ့တာ ခိုင်အမြင်ပဲလေ။ တွေ့ရဲ့သားနဲ့”

“ကိုရယ်... သားကို ခိုင် မမုန်းပါဘူး”

“အေးပါ... ကိုယ်သိပါတယ်”

“သားက သားကသာ ခိုင်အပေါ် အမြင်မှားနေတာပါ”

“မမှားပါဘူး မေမေ၊ မငိုပါနဲ့။ မေမေ့ကို ခံပြောမိတဲ့ ကျွန်တော်ကသာ မှားတာပါဗျာ”

သူက မေမေထိုင်နေပါသည့် ခုံရေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချ

လိုက်ပါ၏။ မေမေ့လျော့လက် သူနုဖူးအိပ်မိစဉ် မေမေက သူခေါင်းကို ကိုင်၍ တနှံ့နှံ့ ငိုလေတော့သည်။ အစိုအခဲတွေ ရင်ထဲရှိခဲ့လျှင် ဤမျှနှင့်ကျေပါစေတော့လေ။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ မေမေ”

“အေးပါ သားရယ်၊ မေမေ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်”

“သမီးကို ခေါ်သွားမယ်ပြောတာကလည်း မေမေ ပင်ပန်းတာကို မကြည့်ရက်လို့ပါ”

“မေမေသိပါတယ် သားရယ်၊ မပင်ပန်းပါဘူး”

“ကဲ! သားအမိတွေပြေလည်ပြီဆိုတော့ ချွေးမကိစ္စ ဆက်ရအောင်”

“ကိုကလည်းလေ”

“ကျွန်တော်”

“မေမေ သဘောတူပါ့မယ်”

“ဗျာ!”

“မြေးကပါ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေတော့ အဘွားဖြစ်သူကပဲ အလျှော့ပေးရမှာပေါ့”

“မေမေရယ် မေမေဘက်ပဲ တစ်ဖက်သပ်ပြောနေတာပါဗျာ။ ကျွန်တော့်လို ကလေးတစ်ယောက်အဖေကို အပျိုလေး မေက ယူမှာ

တဲ့လား”

“ဟေ သားပဲ ကျော်စိုးကို ကတိပေးလိုက်ပြီးတော့ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“ဘာကတိလဲ”

“မေ့ကို တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်ဆို”

“အဲဒါက အဲဒါလေ။ မေကမှ သဘောတူတယ် မပြောတာ”

“ကြိုးစားပေါ့သားရာ”

“ကြီးမေရေ! လုပ်ပါဦး”

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ”

“သဲသဲ ကိုယ်တွေထပ်ပူလာပြီ ယောင်နေလို့ပါ”

“ဟယ်! ဒုက္ခပါပဲ”

“တိတိမေလို့ရည်းပဲ ခေါ်နေပါတယ်”

“ဆရာဝန်ခေါ်လိုက်ပါ ခိုင်း၊ အမြန်လာပါလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကို”

သူက အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်လာခဲ့ပါ၏။ မိုးအေးလို့ အအေးမိပြီး ကိုယ်ငွေ့ငွေ့နွေးနွေးလေး ပူနေပါသည်သမီးက သူတို့ စကားများနေတာကိုကြားပြီး လန့်ဖျားဖြစ်ပြီလား။ အိပ်ရာထက်မှာ တကယ်ပင် ‘တိတိမေ’ ဟု ရေရွတ်လျက် ကယောင်ကတည်း ဖြစ်နေ

၂၇၀ မမသဒ္ဒါမောင်

သည့် သမီးကို သူ့ပွေ့ချီလိုက်မိတော့သည်။

သမီးရယ် ဒီလိုသာဆက်ပြီးရပ်တည်နေရရင် ဘယ်လိုလုပ်
ကြရပါ့မလဲ။ သမီးရဲ့ ‘တိတိမေ’ က သမီးအပေါ်မှာသာ သံယောဇဉ်
ရှိတာလေ။ ဖေဖေနဲ့သမီးတော့ ဒီဘဝမှာ ဘယ်လိုခရီးဆက်ရပါ့မလဲ။

“ဪ ကလေးကို ကိုယ်ပျူကျအောင် ရေပတ်တိုက် အဝတ်
လဲပေးရမယ်လေ။ စိုးရိမ်တာနဲ့ ပွေ့ချီထားလို့ ရမလား။ အဲဒါပဲ အဲဒါပဲ
အဖေနဲ့အမေ မတူဘူးဆိုတာ”

မေမေက သမီးကို သူ့လက်ထဲမှ ယူလိုက်ပြီး အဝတ်အစား
ချွတ်ကာ ရေပတ်တိုက် အင်္ကျီလဲပေးလေ၏။ နဖူးထက်မှာလည်း
ရေပတ်ဝတ် တင်ပေးထားလေသည်။ ‘အမေ’ တဲ့။ ‘မေ’လည်း
သမီးအပေါ် ဒီလိုမျိုး ယုယပေးမှာပါနော်။ ခဏအကြာ ဆရာဝန်
ရောက်လာပြီး သမီးကို ဆေးထိုးပေးပါ၏။

“ကလေးက ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ပါလား။ စိတ်ချမ်းသာ
အောင် ထားပေးပါ အန်တီး၊ တော်ကြာ နှလုံးရောဂါဖြစ်နေမှဖြင့်”

“ကလေးရော ကလေးအဖေကိုပါ အလိုလိုက်ပါ့မယ်
ဒေါက်တာရယ်၊ စိတ်ချပါရှင်”

(၂၄)

‘အသက်’ လည်း လိုက်မည်မို့ စိတ်ကို တင်းထားရပါ၏။
ဒီတစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်ရုံပါပဲ။ နောက်ထပ် ဒီမျက်နှာတွေကို ထပ်တွေ့ဖို့
မလိုတော့ပါလေ။ ဘာဘာက ရန်ကုန်ရှိ မိတ်ဆွေရုံးခန်းကိုပင် ခေါ်ထား
သဖြင့် ညနေဘက် သွားတွေ့ရမှာပါ။ ဖေဖေရောဂါနည်းသည်နှင့် အမွေ
ကိစ္စ အရှုပ်ထုပ်ရှုပ်ရတာတော့ သိပ်မကောင်းပါ။ သို့သော် ကံကြမ္မာ
က ဤသို့ပင် နေ့တိုးလေသည်ကိုး။

“တင်းတောင်!”

“ဟော!”

“ကိုသူရထင်တယ်၊ အသက်သားဖွင့်လိုက်မယ် မေ”

ညနေ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးရေကျလူးစဉ်မှာ ရောက်လာခြင်း ပါပဲ။ သိပ်ကြီးမတောက်သည့် အညှိုးရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းဝတ်စုံကို ထုတ်ဝတ်ကာ ဆံပင်ကို ခပ်လျှော့လျှော့ဖြင့် သေသပ်စွာ စည်းနှောင် လိုက်ပါ၏။ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ သူ အထဲသို့ ရောက်လာမှန်း သိ လိုက်ပါသည်။

“မေရော”

“ရှိတယ် ကိုသူရရဲ့၊ အခုပဲ ရေချိုးပြီးကြတာ”

“ညနေစာ မစားကြသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ စားချင်စိတ်လည်း မရှိကြလို့ပါ”

“သိတယ်... သိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကြေးအိုးဆီချက် ဝယ်လာပေးတာ။ အရည်လေးနဲ့ဆိုတော့ နည်းနည်းစားဝင်လည်း အားဖြစ်မှာလေ။ ရော့ အသက်”

“ဟယ်... အများကြီးပဲ”

“နှစ်ပွဲတည်းပါ”

အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်၍ ထွက်လိုက်ပါ၏။ ‘အသက်’ က အထုပ် တွေကို မီးဖိုခန်းဘက်သို့ သယ်သွားလေသည်။ ပူပူနွေးနွေး စားခိုင်း ဦးမည်ထင်ပါရဲ့။ ညှော်ခန်းသို့ရောက်စဉ် သူက ထိုင်ခုံမှာ မရှိပါဘဲ

‘အသက်’ နှင့်တွဲရှိက်ထားပါသည့် သူမတို့၏ ရှားရှားပါးပါး (မှန်ဘောင် မျှင်၍ ထောင်ထားပါသည့်) ဓာတ်ပုံကို ကြည့်နေလေ၏။

“အစ်ကို”

“ဗျာ... ဪ၊ မေ ‘အသက်’ နဲ့ မုန့်သွားစားလိုက်လေ”

“ဘာဘဆီ လိုက်မလို့လား”

“ဒါပေါ့ မေရဲ့၊ ဘာဘက ဆက်ဆက်မှာလိုက်တာ မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

“အားနာလိုပါ”

“ပြောပြန်ပါဦ”

“အသည်းရော နေကောင်ရဲ့လား။ ဒီရက်ပိုင်း ဦးက တအား အက်ရွာနေလို့ ကလေးတွေနဲ့ အသက် သိပ်ကြီးတဲ့လူကြီးတွေ ဖျား စွဲတယ်လေ”

အဲဒါပဲ၊ သမီးဖျားနေတာကို ဒက်ခနဲသိလိုက်တာမဲလား။ သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် သမီးကိုမေးတာမို့ အဘယ်မျှ သံယောဇဉ်ရှိသလဲ ဆိုတာကို သိသာစေတာပါ။ မပြောဘူးဟု စဉ်းစားထားကာမှ ပြောရ တော့မှာပါပဲ။

“အင်း... သမီးဖျားနေလို့ ကျောင်းတောင်မသွားပြစ်ဘူး”

“ဟယ်... ဖြစ်ရလေ၊ အအေးမိတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကလေးကို ဂရုစိုက်မှပေါ့။ သိပ်အထူးကြီးဝတ်လည်း ပြန်အအေးမိတတ်တယ်။ လက်ရှည်ပါးပါးလေးနဲ့ ချွေးစုပ်တာ ဝတ်ပေးလေ”

သူ ပြုံးမိလေ၏။ မေမေပြောတဲ့ ‘အမေ’ ဆိုတာ ဒါမျိုး ခေါ်တာ ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်မှာ အပူမငြိမ်းသေးခင် သူများအထက် ဝတ်ကြည့်ရတယ်လို့၊ ‘အသက်’ က သူတို့ရဲ့ ညှပ်ခန်းဆီ ပြန်ထွက် လေသည်။ သူနှင့်သူမက ခုထိ ဒီအတိုင်း မတ်တတ်ရပ်နေစေပါ။

“အများကြီးပဲမို့ သုံးယောက်စာခွဲပြင်ထားတယ်။ ကိုယ့် လည်း စားရမယ်နော်”

“မေစားရင် စားမယ်လေ”

“ဟင်... ကလေးနေမကောင်းတာ စားစင်တယ်။ ဘယ် အဖေမျိုးလဲ”

“သမီးကို ဆရာဝန်လာကြည့်ပြီးပါပြီ မေရယ်။ မေမေလည်း ဘေးမှာထိုင်စောင့်ပေးနေပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မေမေ့လို ပွဲစိစွဲ ပြောချင်တာလဲ”

“ကျွန်မတို့က မိန်းမမျိုးကိုးရှည်၊ စိတ်ပူတတ်တာပေါ့”

“ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်ပူပါ မေရယ်”

“ဟုတ်ပါ့!... တော်ကြာ ဟိုသားအမိက ရတာနည်းလို့ဆိုပြီး အဲဒါကို ရန်ထရှာမှဖြင့် အခက်ပါပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ကိုယ်လိုက်ရတာပေါ့ အသက်ရဲ့”

“ဒါဆို ကိုသူရက မေ့ရဲ့ bodyguard ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့”

“မေ မငှားနိုင်ဘူးနော်။ ဝင်ငွေမရှိတာ နှစ်လကျော်နေပြီရှင်။ ဘဏ်စာအုပ်ထဲက ထုတ်သုံးနေတာ zero ပြတော့မယ်”

“နင်က အမွေရတော့မှာပဲ မေရဲ့”

“လာပြန်ပြီလား ဒီအမွေ”

“Sorry! sorry! လွှတ်ခန့် ပြောမိသွားတာ”

“ကိုယ့်ကုမ္ပဏီမှာ ပြန်ဝင်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိသေးရဲ့လား”

ထမင်းစားပွဲမှာ နေရာယူစဉ် သူ မေးလိုက်ပါ၏။ ချက်ချင်း မဖြေဘဲ မျက်လွှာသာ ဝင့်ကြည့်လေသည်။ ဘာလဲ မလုပ်ချင်တော့ တာလား။ အခြေအနေက အရင်နဲ့မတူတော့တာမို့ စိတ်ပြောင်းတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ရင်ထဲမှာ ပူမိသွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

“သင်တန်းပြီးမှဆို”

“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ”

“ဒါဆို နောက်သုံးလကြာဦးမှာပေါ့။ ဒုက္ခပဲ၊ ဒီဗိုလ်တော့

၂၇၆ မမသဒ္ဒါမောင်

ဒီထက်ပိုနဲ့ဦးမယ်”

“အမယ်လေးဟယ် အသက်တစ်ယောက်လုံး ရှိပါလေ
တယ် မေရဲ့။ ရှာကျွေးမှာပေါ့။ ဒီလိုပဲ ချွေတာစားကြမယ်လေ”

“ဇောတိကသူဌေးမက ရှာကျွေးမယ်တဲ့ အစ်ကိုရဲ့”

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့။ မေနဲ့အသက်က စေတနာမေတ္တာ
ကြွယ်ဝချစ်သာကြတဲ့ ဇောတိကသူဌေးမတွေပဲလေ၊ အားကျလို့
တာနော်”

ခပ်တိုးတိုး ရယ်မိကြလေ၏။ ‘မေ’ စိတ်ရှင်စေရန် ပြော
ခြင်းပါပဲ။ ခဏနေ ဘာဘခေါ်သည့်နေရာကို သွားရမည်မို့ ကြေး
ဆီချက် စားတာကို ဝင်အောင်စားရလေသည်။ တော်ပါသေးတဲ့
ကုမ္ပဏီမှာ ပြန်လုပ်မည်ဟု ကတိပေးထားတာ မဖျက်လို့ပါလေ။

“ကိုယ့်ရဲ့ လိုက်မယ်ဆိုတော့ အသက်မလိုက်လည်းဖြစ်တယ်
မဟုတ်လား မေ”

“အသက်ကလည်း”

“အတွင်းရေးကိစ္စဆိုတော့ သူစိမ်းပါလာတယ်ပြောမှာမို့
ပါ။ တကယ်လို့ အသက်လိုက်လည်း ရုံးခန်းအပြင်မှာ နေခဲ့မှာမို့

“အသက်က သူစိမ်းလား”

“သူတို့အမြင်လည်း ရှိသေးတယ်လေ မေရယ်”

“ဒါဆို အစ်ကိုကရော”

“အဲ!”

သူ မျက်နှာအင်းသွားရပါ၏။ အဖော်လိုက်ပေးရမှာတောင်
မျက်နှာပူရတော့မှာပါလား။ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ့်ကို ‘အသက်’
ထက်ပင် ပိုစေသည့် သူစိမ်းအဖြစ်သာ မြင်နေတော့မှာထင်ပါရဲ့။
အသက်ခြင်း မြက်ခင်းပြင်ကြီးက သူနှင့် ‘မေ’ ကြားမှာ ရှင်သန်နေ
တုန်းပါလေ။

“မပြောဘူးလား အစ်ကိုရဲ့”

“ဟိုလေ”

“ဒါလေးပြောရမှာတောင် မျက်နှာက ပျက်လာသလိုပဲ။
ရုံးခန်းထဲထိလိုက်ပေးမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် အသက်ပြောသလို ရုံးခန်း
ပြင်မှာပဲ စောင့်ပေးမှာလားဆိုတာ ဖြေရခက်လို့လား”

“ဟာ! မေရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်ဖြင့် လန့်သွားတာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး။ ရုံးခန်းထဲထိလိုက်မှာပေါ့
မေရဲ့။ ဘာဘခေါ်ထားတာပဲဟာ။ အပြင်မှာနေခဲ့စရာလား”

‘အသက်’ရယ်လေတော့၏။ စကားပြောနေရင်း ထရပ်
လိုက်တာမို့ သူ့ရော ‘မေ’ ပါ အံ့သြသွားရတာပါ။ ဘာကိုသဘောတူ
ပြီး ရယ်လိုက်ပါသလဲ။ သူမအကြည့်ကို ပြန်ကြည့်ရင်း ‘အသက်’
က ပြုံးတုံ့တုံ့ လုပ်နေလေသည်။

“အသက် ဘာကိုရယ်တာလဲ”

“ကိုသူရကို”

“ကိုယ့်ကို၊ ကိုယ်က ဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“ဒါတော့ အသက်ထက် ကာယကံရှင်က ပိုသိမှာပေါ့။ ကိုယ့်

ကိုယ်ကိုယ် ညာလို့မှမရတာ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုယ်က ဘာကို ဟင်!”

“ပြောလိုက်ရမလား”

“ဟာ! မပြောနဲ့နော်အသက်။ မပြောနဲ့”

“ဒါဆို နှုတ်ပိတ်ခ ဘယ်လောက်ပေးမလဲ ပြော”

“တောင်းသလောက်ပေးမယ်ဗျာ”

“ပိုင်တယ်ကွာ။ အသက်တို့က ဒက်ခနဲဆို ကွက်တိ ချက်
ကောင်းမိလိုက်တာ”

‘မေ’ က သူနှင့် ‘အသက်’ ပြောတာကို နားမလည်သဖြင့်
ဟိုဘက်ဒီဘက် ကြည့်နေလေ၏။ ‘အသက်’ လိုပင် သူ ပြုံးချင်

အာဖို့ နှုတ်ခမ်းကို စေ့ပိတ်ထားရလေသည်။ သေတော့မှာပဲ။

‘အသက်’ ရှေ့မှာမှ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်က ပေါက်ကြားရတယ်လို့။

“အသက်တို့မကောင်းဘူး”

“အလိုတော် နေရင်းထိုင်ရင်း”

“မေ မသိအောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟော! တွေ့လား”

“မေ မသိချင်ပါနဲ့။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“နောက်တော့ သိမှာပေါ့ မေရဲ့”

“မရဘူး ခုပြောပြ”

ဟိုက်! ပြဿနာပါ။ ရွယ်တူချင်းမှာ ‘အသက်’ က ဘယ်လို

ပြောသဘောပေါက်ပြန်ပြီး ‘မေ’ က မနိပ်မိရတာပါလိမ့်။ ခုချိန်ကြီး

ပြောရမှာလား။ ဆိုင်းမဆင့် ဘုံမဆင့်နဲ့ ဖုတ်ပူမီးတိုက်ကြီးတော့

ကောင်းပါလေ။

“နောက်မှလေ မေရယ်”

“ဟင့်အင်း... မပြောရင် မသွားဘူးနော်”

“မသွားလို့တော့ မရဘူးလေ”

“ဒါဆို ပြောပြပေါ့”

“ဟာ!... မေက ဇွတ်ပဲကွာ။ ဘာလို့ သမီးနဲ့တူရပြန်တာလဲ”

“အသက် လျှာယားနေပြီကိုသူရ”

“မပြောနဲ့နော် အသက်”

‘အသက်’ က သူ ပြီးတုန်းပြီတဲ့ ဖြစ်သွားတာကို လက်ကား
လိုက်ပေးမယ့် ရယ်လို့မဆုံးပါချေ။ ရည်းစားစကားဆိုတာ နှစ်ယောက်
တည်းရှိချိန်မှ ပြောရတာမျိုး မဟုတ်လား။ ခုတော့ ‘မေ’ သူငယ်ချင်း
ရှေ့မှာ သူက ဘယ်လိုမျိုး ပြောရပါ့မလဲ။ မျက်နှာပူလိုက်တာနော်။

“အစ်ကို အသက်”

“ဟင်းဟင်း ... မေက အသက်ကို သူစိမ်းလား၊
မေးတယ် မဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“အသက် No နော်”

“အဲဒါ အစ်ကိုကိုလည်း မေးရော”

“ဟာ!... အသက်ရော”

“ဟင်း ဟင်း ... အသက်က မေ့ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းနဲ့
secret ဆိုတာ မရှိကြေးမို့ပါ ကိုသူရရယ်။ အဲဒါ ကိုသူရက သူ့ကို
သူစိမ်းလို့ပြောမယ်ထင်ပြီး မျက်နှာပျက်ရောလေ”

“အစ်ကိုကလည်းလေ”

“သူက သူစိမ်းမှ မဖြစ်ချင်တာကိုး မေ့ရဲ့”

“တော်ပြီ... တော်ပြီ ကိုယ်တို့သွားကြမယ် မေ။ ဒီအချိန်
လောက်ဆို အတော်ပါပဲ”

သူက ခုံထုထရပ်ကာ ‘မေ’ လက်ကိုင်ခွဲ၍ အမြန်ဆုံး ခြေလှမ်း
ဖြင့် တိုက်ခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ လောကားထစ်တွေကို ဘယ်လိုပုံစံဖြင့်
ဆင်းခဲ့မည်မှန်း မမှတ်မိပါ။ ကားပေါ်သို့ရောက်မှသာ သက်ပြင်းရှည်
ကြီး ဂြိုဟ်လိုက်မိတော့သည်။

“မေ”

“ရှင်”

“ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

“မေ သိပါတယ်”

“ဘာ ဘာကိုသိတာလဲ”

“အစ်ကိုပြောချင်တာ ဘာလဲဆိုတာကိုပါ”

“ဘယ်လို”

သေစမ်း! သူက ‘မေ’ မခိုပ်မိဘူးထင်ပြီး စိတ်သက်သာရာ
ရမိပါတယ်။ ‘မေ’က သိနေပါသတဲ့။ အလိုလေး! သူတော့ ‘မေ’
ရှေ့မှာ မဟာအရှက်တော်ကွဲပြီထင်ပါရဲ့။ ‘မေ’ ရယ်၊ ကိုယ့် ‘မေ’ ကို

ချစ်နေတာကို သိနေတာ ဘယ်တုန်းက သိနေတာလဲလိမ့်။

“ဘယ်တုန်းကများ”

“မိန်းကလေးပါ အစ်ကိုရယ်။ ဒီလောက်တော့ မေလည်း ရိပ်မိပါတယ်”

“ဟင်!... ကိုယ် ကိုယ် မေ့ကိုချစ်နေတာကို”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ... သွားပါပြီ”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့နော်၊ မေတို့အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေး တယ်။ နောက်လည်း ကုမ္ပဏီမှာ ပြန်တွေ့ကြမှာပဲဟာ”

သူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ရလေ၏။ ‘မေ’ ဖေဖေရောပနကိစ္စ ပြီးတာမှ ဘာမှမကြာသေးခင် ဒီစကားမျိုးပြောဖို့ မသင့်သေးပါလေ။ သို့သော် ‘မေ’ က သူ့ထင်ထားတာထက် အများကြီးရင့်ကျက်တည်ငြိမ် နေတာ မဟုတ်ပေလော။ ရုံးရှေ့ရောက်နေပြီမို့ ကားကိုရပ်လိုက်စဉ် သူ့ကားရှေ့မှာ အရင်ကြိုပြီးရပ်လိုက်သည်က ‘ဒေါ်သရီ’ တို့ကားပင် ဖြစ်နေလေ၏။

“ထိုင်ကြပါ”

“ကိုကိုစိုက ဘာလို့ သေတမ်းစာရေးခဲ့တာလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ တောင် မတိုင်ပင်ဘူး”

“ဪ... သမီးတို့လည်း ရောက်လာပြီလား၊ ထိုင် ထိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘာဘ”

“ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံး ရှေ့နေချုပ်ဦးသက်အောင် ခါ၊ ဦးသက်အောင်ရဲ့ရှေ့မှာပဲ ကွယ်လွန်သူရဲ့ သေတမ်းစာကိုဖွင့်ပြီး ဆတ်ပြပါမယ်”

ဘာဘ ‘ဦးသိန်းမောင်’ က Attache-case သော့ကိုဖွင့်၍ စာချုပ်တစ်စောင်ကို စာအိတ်ရှည်အညှီရောင်ထဲမှ ထုတ်၍ ဖတ်လေ ၏။ တံဆိပ်တုံးနှိပ်ထားသည်မို့ တရားစင်ပြုလုပ်ထားသည့် စာချုပ်မှန်း သိသာနိုင်လေသည်။

“ကျွန်ုပ် ဦးကျော်စိုးသည် မိမိ၌ ကုသ၍မရနိုင်တော့သည့် ရောဂါဆိုးကြီးဖြစ်နေသည်ဟု သိလိုက်ရချိန်မှစ၍ ဤစာချုပ်စာတမ်းကို သေတမ်းစာအဖြစ် ရှေ့နေကြီး ဦးသိန်းမောင်၏ရှေ့မှောက်၌ ရေးသား ချုပ်ဆိုခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် သေဆုံးချိန်မှသာ ဤစာချုပ်ကို သက်ဆိုင်သူတို့၏ ချွေ၌ ဖွင့်ဖတ်၍ အတည်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ဤစာချုပ်သည် ကျွန်ုပ် သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒအပြည့်အဝဖြစ်ကြောင်း အသိပေးခဲ့ပါ၏။

အမှတ်စဉ် (၁)

လက်ရှိ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ခဲ့ပါသည့် ခြံအမှတ် (----)မှ အိမ်နှင့် ခြံကို ကျွန်ုပ်၏ ဒုတိယအနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သရဖီနှင့် သမီး ပန်းစုဝါ(ခေါ်) ပေရယ်တို့အား အမွေအဖြစ် ပေးပါရန်။

အမှတ်စဉ် (၂)

ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် လက်ထပ်ပွားဖြစ်သည့် ပစ္စည်းများ၊ လက်ဝတ်ရတနာများ၊ စုဆောင်းထားသည့် ဘဏ်မှငွေ ပမာဏ ကျပ်သိန်း (---) ကိုလည်း ဒေါ်သရဖီနှင့် မပေရယ်တို့အား ပေးရန်။

အမှတ်စဉ် (၃)

လက်ရှိ ကျွန်ုပ်စီးနေပါသည့် ကားနှင့် သမီးပေရယ်စီးသည့် ကားကိုလည်း ဒေါ်သရဖီနှင့် မပေရယ်တို့ပင် ယူပါရန် စာချုပ်စာတမ်းနှင့်တကွ ပေးခဲ့ပါသည်။

ဘဘက စာတင်သည်ကို ခဏမျှ နား၍ အကဲခတ်လိုက်လေသည်။ ‘အန်တီသရဖီ’ နှင့် ‘ပေရယ်’ မျက်နှာက အပြုံးမပျက်ပါပဲ။ ဇွန်စံရှေ့ရှိသမျှ အရာတို့ကို အကုန်ရလိုက်သည်ကို။ သူတို့အတွက် စာရင်းပြီးပြီပို့ စာဖတ်တာကို ရပ်လိုက်မှန်း သိနေပါ၏။

“ဒါက ဒေါ်သရဖီတို့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့စာချုပ်ပါ။ ပြန်ချင်ရင် ပြန်လို့ရပါပြီ။ ထုတ်စရာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဒီလအတွင်း ကျွန်တော့် ဆီမှာ လက်မှတ်နှင့် ထောက်ခံချက်လာယူပြီးမှ ထုတ်လို့ရပါမယ်”

“စွာချုပ်က နှစ်စောင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါက သမီးမေခွဲ ပတ်သက်တာကြောင့် သေချင်လည်း ရပါတယ်”

“ရောက်မှတော့ သိသွားချင်ပါတယ် ရှေ့နေကြီး ဖတ်ပါရှင်”

“သမီးမေကရော သဘောတူပါရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘဘ”

“ကောင်းပြီ”

ဘဘက နောက်ထပ်စာချုပ်တစ်စောင်ကို အိတ်ထဲမှ ထပ် ထုတ်ယူလိုက်ပါ၏။ ဒီတစ်ကြိမ်စာရွက်လှန်သံက တိတ်ဆိတ်နေပါ သည့် အခန်းတွင်းမှာ ပိုကျယ်နေသလို သူမရင်ထဲမှာလည်း စိုးရိမ်မှုပန် မှုတို့ ဖြစ်လာရလေသည်။ မေမေက မေမေက ဖေဖေနှင့် လက်မထပ်

ခင်ကတည်းက ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့် မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရဦးပါလေ။

“ဤစာချုပ်ပါ အကြောင်းအရာတို့သည် ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးကွယ်လွန်သူ ဒေါ်နွေရီတို့၏သမီးရင်း ‘မေ’ နှင်သာသက်ဆိုင်ပါ၏။ အခြားမည်သူတို့နှင့်မျှ မပတ်သက် မသက်ဆိုင်ပါ။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးဟောင်းပိုင်ဖြစ်ခဲ့သည့် အတွင်းပစ္စည်းအဖိုးတန် ရတနာသေတ္တာနှင့် အတွင်းမှ ရတနာတို့ကို မေ့အားပေးပါရန်။

သမီးအတွက် ရည်စူး၍ ဘဏ်တွင် ထည့်ဝင်စုဆောင်းထားပါသည့် ငွေကျပ် သိန်း (----) ကိုလည်း သမီးမေအားပေးပါရန်။

ဇနီးဟောင်းပိုင် ပြင်ဦးလွင်ခြံမြေဧက (---) နှင့် ဘိုးဘွားပိုင်စံအိမ်ကိုလည်း ဇနီးဒေါ်နွေရီနှင့် သက်ဆိုင်သည့် သမီးမေကိုသာ အမွေဆက်ခံခွင့်ပေးပါရန် အတည်ပြု ချုပ်ဆိုခဲ့ပါသည်။

“ကဲ! စာချုပ်ပါ အကြောင်းအရာက ဒါပါပဲ”

“ဒယ်ဒီက မတရားလိုက်တာ”

“သမီးကလည်းလေ၊ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့။ သမီးမေနေ့မာမီတို့ အတူနေလို့ရမှာပါ။ သမီးကိုစောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်က”

“ဒီမှာ ဒေါ်သရဖီ”

“ရှင်”

“စာချုပ်စာတမ်းကို ကင်းကင်းရှင်းရှင်းလုပ်ပေးခဲ့တာမို့ သမီးမေနဲ့ စာရင်းမရှုပ်ပါနဲ့”

“ဪ... ရှေ့နေကြီးကလည်း”

“ကျုပ် အပြတ်ပြောနေတာနော်။ နောက်မှ အဆိုးမဆိုပါနဲ့”

“မေဆိုတာ ကိုကိုမိမိရဲ့သမီးမို့ ကျွန်မသမီးဆိုလည်း မမှားပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့”

“တော်ပါတော့ ဒေါ်သရဖီ။ ခင်ဗျားဘာလုပ်တယ်၊ ဘာအမှုမျိုး ကျူးလွန်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို လူရှေ့ပြောချပြရမှာလား”

“ကျွန်မ”

“လောင်းကစားလုပ်ရင်း နေတဲ့အိမ်အပေါင်ဆုံးတာနဲ့ မေနဲ့ ကပ်နေမယ်ဆိုပြီး အစမရှာပါနဲ့ ဒေါ်သရဖီ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၈) နှစ်ကျော်တုန်းက ခင်ဗျားတို့ ကလေးသူငယ်နှစ်စက်မှုနဲ့ ပုဒ်မတပ်ပြီး တရားမစွဲတာတောင် ကျေးဇူးတင်ပါမျှ”

“ကျွန်မ သွားလိုက်မိဦးမယ်”

‘ပေရယ်’ ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ပြီး ရုံးခန်းတွင်းမှ ခပ်သွတ်သွတ် ထွက်သွားသည်က ‘ဒေါ်သရဖီ’ ပါပဲ။ အခုမှပင် အဘက

သက်ပြင်းစိုက်ပြီး ပြီးနိုင်တော့လေ၏။ ရုံးစာရေးလေးက ကော်ဖီဖွဲ့
ပြင်လာပေးပေးမယ့် သူတို့က ငြင်းလိုက်ရပါသည်။ အခုလေးတင်
အစာစားလာတာ မဟုတ်လား။

“ကဲ!... ဘယ်တော့လဲ”

“ရှင် ဘာကိုလဲ ဘာဘ”

“သမီးနဲ့သား လက်ထပ်မယ့်နေ့ကို မေးတာလေ”

“အာ... မဟုတ်သေးပါဘူး ဘာဘရယ်”

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘဲ မဟုတ်သေးဘူးဆိုတော့ မကြာမီ
ဖြစ်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ”

“သိပ်မပြောပါနဲ့ ဘာဘရယ်၊ ကျွန်တော် အခုထိ အဖြေပြန်
မရသေးလို့ပါ”

“အခု အဖြေမရသေးဘူးဆိုတော့ ဘယ်တုန်းက ဖွင့်ပြောခဲ့
လို့လဲ”

“အဟင်း... အဲဒါလည်း စောစောကလဲ”

“ကောင်းကွာ... ငိုတုမက စုပ်ရော လာဘ်ပါ အတူတူဝင်
တော့တာကိုး”

“ဒီတော့လည်း နှစ်ပွဲနှစ်ခါစာရတာပေါ့ ကိုသိန်းမောင်ရယ်”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ”

ရှေ့နေကြီးတွေ ရယ်ကြလေတော့၏။ ‘မေ’ မျက်နှာလေး
နှုတ်နေပေမယ့် အပြုံးယဲ့ယဲ့လေးကိုတော့ မြင်နေရပါသည်။ သူက
‘သူ’ ကို အားပေးသည့်အနေဖြင့် လက်ဖျားလေးကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ပေး
ခဲ့တာမို့။ ‘မေ’ ထံမှ မျက်စောင်းက ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာလေသည်။
အလို! သူ၏ ‘မေ’ က ဤသို့လည်း မျက်စောင်းထိုးတတ်ပါသလား။

(၂၅)

သုံးလခန့်ကြာပြီးနောက်

ကားကို ကားပါကိုင်မှာရပ်လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပါ။ ကုမ္ပဏီအပေါ်ထပ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ပါသည်။ သူ့လာသည်ကို မြင်ရုံနှင့် 'မနု' က အပြောအလွှား ကြိုလိုက်လေ၏။

“Morning! MD ”

“Morning ပါမနု။ ခြောက်၊ ခဏနေ ရုံးခန်းကို ကျွန်တော့် Secretary ရောက်လာလိမ့်မယ်။ လွှတ်လိုက်ပါနော်”

“Secretary ဝန်ထမ်းအသစ်ခန့်တာလည်း မကြားမိပါဘူး”

“အဲဒါ ကျွန်တော်ပဲခန့်လိုက်တာလေ။ နေ့ဦး မေ့တော့မလို့။

Secretary က ရိုးရိုးဝန်ထမ်းမဟုတ်ဘူး ပြောမလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော့်တစ်ယောက်ရဲ့ မရှိမဖြစ် အရေးအကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်မို့ မမေ့မင် မဆက်ဆံမိပါစေနဲ့လို့ သတိပေးလိုက်ပါရဲ့”

သူ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါ၏။ ‘မနုစိမ်’ မျက်နှာ မည်းနက် ဖြစ်သွားတာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ Hall ခန်းထဲမှာ ဟိုဒီလျှောက် ရင်း စိတ်ကို လူမကပ်သည့်နယ် ‘မနု’ ဗျာများနေတာကို CCTV မှတစ်ဆင့် သူ မြင်နေရပါ၏။ ခဏအကြာမှာ Lift ရပ်သွားသလို ‘မနု’ အပြေးသွားကြိုးလိုက်လေသည်။

“ဟယ်!... သဲသဲ”

“Good morning ပါ မမနု”

“Mom ဟင်!... မေ”

“ဖေဖေရောက်နေပြီ မဟုတ်လား အန်တီနု”

“အင်း”

“ရောက်ပြီတဲ့ မေမေ သဲသဲတို့ Morning ကော်ဖီတုတ် သောက်မယ်နော်”

“Ok ပါသမီးရယ်၊ လာ၊ သွားနို့”

တကယ့်ကို Secretary ဝတ်စုံနှင့် သစ်လွင်တောက်ပနေ သည့် မိန်းကလေးပါ။ ပြင်သစ်ဆံထုံးနှင့် လိုက်ဖက်သည့် ခပ်မုန်မုန်

ခြယ်သထားပါသည့် မျက်နှာ။ Blouse ဆင်စွယ်ရောင်ထက်မှာ နက်ပြာရောင် coat နှင့်အတူ နက်ပြာရောင် Mini skirt ကလည်း ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ကိုယ်လုံးပေါ်အောင် ကျစ်လစ်ချပ်ချပ်နေလေ၏။

တစ်ခုလေးပါပဲ။

အဲဒါကတော့ slim bag လေး စလွယ်သိုင်းပြီး ဂါဝန်နီနီရဲ့ လေးကို ဝတ်ထားပါသည့် ကလေးမလေး၏လက်ကို ဆွဲ၍ ရုံးလာ တက်ခြင်းပါပဲ။ ရုံးခန်းတံခါးကို အသာခေါက်သံပေး၍ ဝင်သွားစဉ် ရုံးခန်းထဲမှာ ရုတ်တရက် ရယ်သံတွေက ကြည်ကြည်နူးနူး ထွက်လာ လေတော့၏။

“မိမိမင်းသမီးမောင်” ၏ ရယ်သံလေးက အကျယ်ဆုံး ဖြစ်နေတာတော့ အမှန်ပါလေ။

လေးစားလျက် ...

မမသဒ္ဒါမောင်
3rd May 2017
PM (2:43)

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

အုပ် (၁၀၃) အုပ်မြောက်

“တောင်စလး”

ရှေ့ပိတ်လည်းမကြိုက်

ဘေးကကပ်တာလည်း မလိုချင်

နောက်ကလိုက်တော့လည်း မနှစ်သက်ဘူးဆိုတော့ “မ”
ရဲရင့်ခွင်တံခါးကို ခေါက်ဖို့ ကျွန်တော်က ဘယ်လိုနည်းလမ်းကို
သုံးရမှာလဲ။

ထင်၊နေဝင်း

၂၀၁၇ ဩဂုတ်တွင်
ဖတ်နိုင်ပါပြီ...

တကြည့်တိုက်စာစဉ်(၁)

မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

အောင်ခြင်းရှစ်ပါး

မေသာဒွါမောင်

မေ

ကြယ်စင်မှူးဝေ

မုန်းမိုးဆင့်ဆင့်ရွာတော့သကို

မိုးစက်ပွင့်

နွေမဟုတ်လည်းငါ့အသည်းက

ကြွေမြဲကြွေဆဲပါကွယ်

လှိုင်းကြာမြ

ချစ်ဦးမေ

ဒီမှာ “ကောင်လေး”

(၅၂၀) က ဖြူစင်အေးမြတယ်။

(၁၅၀၀) က ပူလောင်တဲ့မီးပါ။

မင်းအတွက် ခပ်နွေးနွေးမေတ္တာ (၉၇၂) ကိုပဲ
ကိုယ်ပေးပါရစေ။

ကော့ဖြူ